ENGİN GEÇTAN

DERSAADET'TE DANS

METİS EDEBİYAT

ENGİN GEÇTAN DERSAADET'TE DANS

Engin Geçtan

DERSAADET'TE DANS

Asıl uzmanlık alanı psikiyatri olan Engin Geçtan 1975-1987 yılları arasında meslek dışı okuyucular tarafından da ilgiyle karşılanan dört kitap yazdı. Çok sayıda basım yapmış ve yapmakta olan ve kendi bilimsel disipliniyle ilgili bu dörtlünün ardından, psikiyatri alanının çerçevesinden çıkma isteği doğrultusunda kendisini bir roman-senaryo yazarken buldu ve bu denemesi 1994'te basıldı. Bu nedenle *Dersaadet'te Dans* onun ilk romanı sayılabilir. Asıl alanından zaman zaman dolaylı bazı izler taşıyan bir roman.

Ankara ve İstanbul'daki dört üniversitede öğretim üyeliği yapmış olan Engin Geçtan halihazırda bir üniversitedeki part-time görevi dışında klinik çalışmalarını psikoterapist olarak sürdürmektedir.

Metis Yayınları
İpek Sokak No. 9, 80060 Beyoğlu, İstanbul

Metis Edebiyat Dizisi - 99
Dersaadet'te Dans, Engin Geçtan
©·Engin Geçtan, 1995
© Metis Yayınları, 1995

Birinci Basım: Ocak 1996

Bu kitapta aşağıdaki yapıtlardan alıntı yapılmıştır:
Zamanın Kısa Tarihi, Stephen W. Hawking,
Milliyet Yayınları, 1993
The Tibetan Book of Living and Dying, Sogyal Rinpoche,
Harper San Francisco, 1994

Yayın Yönetmeni: Müge Gürsoy Sökmen
Kapak Resmi: Deniz Bilgin, 1996

Dizgi: Metis Yayıncılık Ltd., İstanbul.
Kapak ve İç Baskı: Yaylacık Matbaacılık Ltd.
Cilt: Örnek Mücellithanesi

ISBN 975-342-102-8

Engin Geçtan

DERSAADET'TE DANS

METİS YAYINLARI

Kaos çoğu zaman yaşamı besler,
düzen de alışkanlıkları.

HENRY ADAMS, 1907.

Konu yaşamın kendisi olduğunda hikâyeye neresinden gireceğiniz önemli olmayabilir. Yaşam sinema filminden farklıdır. Bir film başından izlenmediğinde, karakterleri tanımakta, olayları kavramakta zorlanırız. Oysa birbirimizin hayatına aradan bir yerden giriveririz. Şimdiki zaman, geçmiş ve gelecek, birlikte, hemen orada yaşanmaya başlar ve sürekli yeni hikâyeler yaratılır. Bazı durumlar dışında, insana kendi hikâyesini yaratma hakkı tanınmıştır. Hikâyesini yaratanın kendisi olduğunu kabul etmemekte direndiğinde, hikâyesi tragedyasızlığın tragedyası olur.

Yaşamların hikâyeleri anlatılmak istendiğinde, hikâyeler de kendilerini yaratırlar. Bir yerinden girildikten sonra neler anlatılacağını hikâyenin kendi bilir, ama yine de, yaşamları anlatan hikâyeler, yaşamın kendisinden daha mantıklı olmak zorundadırlar. Yaşamların mantığı olmadığı gibi, mantıklı yaşanmaya çalışıldığında daha da mantıksızlaşırlar. Birazdan okuyacağınız hikâyeye başlarken, zaman, mekân ve oyuncular rasgele seçildi. Başlangıç için seçilen mekân ruh yoksunu yeni yapılardan biri. Daha keyifli mekânları sonraya saklamak için aslında. Zaten orada öyle uzun kalınmayacak. Yılın iyi bir zamanı. Yaz başında bir öğle sonrası. Sabahları hikâye başlatacak yaşantılar azdır, geceler bazen yorgun. Önce bir kadın ve bir erkek yeterli. Diğerleri sonra katılırlar.

Neler anlatılacağını hikâyenin kendisi bilecek tabii!

On altı haziran salı öğleden sonra üç!

Kestane ağaçlı sokağın gölgesinden sıyrılıp çıkan yüksek, beyaz bir bina. Dünyanın orasında ya da şurasında olabilirdi. Şu anda burasında. Yine de, işlemeli demir kapısı ve girişteki bankonun ardında oturmuş, yüzü filozof bakışlı köpekleri hatırlatan kapıcısıyla etkileyici bir sunuluşu olduğunu kabul etmek gerek. En azından binaya girilirken.

Ötede, mermer zeminli holde, asansörün gelmesini bekleyen bir kadın ve bir erkek. Erkek yirmi sekiz, kadın on iki saniye önce geldi. Tanışmadıkları belli. Erkek, otuz yaşlarında, siyah saçlı, spor giyimli. İlk bakışta yumuşak, hatta sevimli. Kadın gergin, sabırsız. Açık kumral saçlı, makyajsız, sade giyimli. Çekici görünmemek için gösterilmiş özenin çekiciliğiyle. Kırk yaşlarında gibi. Asansör kapısının önüne geldiğinde bir an göz ucuyla genç adama baktı, sonra yine kendine dönük.

Asansör geldi. Boş! Önce kadın, sonra erkek bindi. Genç adam nazik bir tavırla sordu:

– Hangi katta ineceksiniz?

Kadın onun yüzüne bakmadan uzanıp üzerinde dört yazan düğmeye bastı. Genç adam sekize. Hareket ettiler. Kabinde gerilim kokusu. Üçüncü katı geçerken asansör birden durdu. Adam, ifadesiz bir yüzle duran kadına baktı.

– Sanırım uzun sürmez.

Kadın karşılık vermedi. Gözlerini asansör kabininin tavanına dikip sağ ayağını hızlı bir tempoyla zemine vurmaya başladı. Adam bir süre imdat düğmesine bastı. Sonra kadının ayakkabısının çıkardığı sesler kesildi ve bir bekleyiş başladı. Adam tekrar imdat düğmesine bastı. Sonra yine sessizlik, hareketsizlik. Bir süre sonra, kadın omuzundaki askılı çantayı alıp yavaşça yere koydu ve hızla soyunmaya başladı. Bedeninin muntazam hatlarını utanmazca sergileyerek. Üzerinde ayakkabılarından başka bir şey kalmadığında eğildi ve çantasını alıp tekrar omuzuna astı. Genç adam şaşkın.

– Bunu yapmamalısınız! Asansör her an hareket edebilir.

Lütfen!.. Lütfen hemen giyinin!

Kadın öfkeli gözlerini adama dikti.

– Söyle! Gördüğünden hoşlanmadığını, beni çekici bulmadığını söyle!

– Hoş, çok hoş bir kadınsınız! Ama asansör her an hareket edebilir.

Savaş, adamın sözünü bitirdiği anda patlak verdi. Genç adam kendini çaresizce savunmaya çalışırken, kadın onu tekmelemeye, boynunu ve yanağını tırmalamaya başladı. Sonra birden geri çekilip eğildi, çantasından çıkardığı tabancayı iki eliyle tutarak ona doğrultup ateşledi. Silah sesiyle aynı anda dengesini kaybeden adam kayarcasına asansör zeminine düştü. Kadın elindeki tabancaya baktı. Sonra onu, sanki eli ateşe değmiş gibi yere attı. O anda asansör hareket etti.

Giriş katında, elinde paketlerle orta yaşlı bir kadın ve paketlerin taşınması için yardımına gelen kapıcı asansörün inişini bekliyorlar. Asansörün kapısı açıldığında kadın, kucağında elbisesi, sütyeni, külotu ve omuzunda çantasıyla dışarı fırlayarak merdivene doğru koşmaya başladı. Basamakları sürünürcesine çıkarken kısık sesle hıçkırarak. İkinci kata yaklaşırken külotunu ve sutyenini düşürdü. Farkına varmadı. Dördüncü kata geldiğinde durdu ve çantasından çıkardığı kâğıda baktı. Sonra telaşla kapı numaralarına bakındı. Aradığı kapıyı bulduğunda elini olanca gücüyle zile bastırdı ve kapı açılana kadar çekmedi.

Kapıyı açan orta yaşlı ve gözlüklü kadın, gözyaşından ıslanmış yüzünü eliyle kurulamaya çalışan çıplak kadına hayretle baktı.

– Girmeme izin verir misiniz? Doktorla üçte randevum vardı. Asansör bozulduğu için biraz geciktim. Özür dilerim!

Sekreter geri çekilerek kadına yol verdi. Bir yandan onu süzerek, oldukça mesafeli.

– Doktoru bu kıyafetle mi görmek istiyorsunuz?

Kadın o anda çıplaklığını fark etti. Elbisesinin arasında külotunu ve sutyenini aradı. Bulamayınca önce çantasına baktı, sonra

da eğilip karnının alt tarafına. Elbisesini aceleyle başından aşağı geçirip üzerine yerleştirirken kendi kendine söylendi:

– Kaçarken düşürmüş olmalıyım!

Sonra sekretere dönüp açıkladı:

– Sutyenimi ve külotumu kastettim.

Sekreter, kadınla baş başa olmaktan tedirgin.

– Geldiğinizi doktora haber vereyim. Biraz bekler misiniz?

Kadın başını salladı. Sonra duvardaki aynada saçını düzeltti, çantasından çıkardığı kâğıt mendille yüzünü tekrar kuruladı. Oldukça sakinleşmiş. Sekreter az sonra döndü.

– Doktor sizi bekliyor.

Kadın, sekreterin yüzüne bakmadan hızlı adımlarla odaya girdi. Elli yaşlarında, sıradan görünümlü doktor ona dikkatle baktı. Odada karşılıklı yerleştirilmiş iki geniş koltuk, geride maun bir yazı masası, yüzyılın ilk yarısından kalma cam kapaklı eski bir kitaplık ve duvarlarda iyi seçilmiş üç tablo. Soyut. Kendisine gösterilen koltuğa yerleşen kadın, kendisinin ardından karşısındaki koltuğa oturan doktorun soru sormasını beklemeden konuşmaya başladı. Sıradan bir olayı anlatır gibi.

– Az önce birini öldürdüm. Buraya gelirken, asansörde!

Doktor hayretini gizlemeye çalışarak sordu:

– Bu nasıl oldu? Yani onu neden öldürdünüz?

– Bana saldırdı! Cinsel saldırı demek istiyorum.

– Yani öldürdüğünüz kişi erkekti.

– Görünüşü öyleydi!

– Bu nerede oldu dediniz?

– Bu binanın asansöründe! Üçüncü kata geldiğimizde asansör bozuldu. Ondan ve benden başka kimse yoktu.

– Saldırmadan önce sizinle konuştu mu?

– Kaçıncı kata çıkacağımı sordu, cevap vermedim. Sonra üzerime saldırıp beni soymaya çalıştı.

Doktor düşünceli bir yüzle sordu:

– Buna neden gerek duyduğunu anlayamadım. Yani amacı ırza geçme idiyse. Yalnızca eteğinizi kaldırması yeterli olabilirdi.

Kadın ona kuşkuyla baktı.

– Anlattıklarıma inanmıyor gibisiniz.

– Olayı anlamaya çalışıyorum. Irza geçme olaylarında saldırgan genellikle kurbanını soymaya çalışmaz. Yani... külotu dışında.

– Anlattıklarımı kaçık bir kadının hayal ürünü olarak mı dinliyorsunuz?

Doktor ciddi bir yüzle başını iki yana salladı.

– Hayır, size inandım. Polise telefon etmemi ister misiniz?

– Bu sizin göreviniz değil. Ben hallederim!

– Yani polise bildirecek misiniz?

– Siz kimden yanasınız doktor? Size başvuran suçluları polise ihbar eder misiniz?

– Hayır! Yani ilke olarak. Ama olay bu binada ve siz bana gelmek üzereyken olduğu için tanık sayılırım. Sekreterim de öyle. Polis çıplak bir kadının buraya gelip gelmediğini sorarsa doğruyu söylemek zorundayız. Ama bana anlattıklarınız bende kalır.

– Buraya çıplak geldiğimi nereden biliyorsunuz?

Sonra dışarıyı işaret etti.

– Anladım! O söyledi.

– Adınızı sorabilir miyim?

– Maria... Maria Magdalena!

Doktor bir an bocaladı.

– Randevu defterinde böyle bir isimle karşılaştığımı hatırlamıyorum.

Kadın, doktora doğru eğilerek bir sır verircesine fısıldadı:

– Asıl adım Azize!

– Anlıyorum!

Kısa bir sessizliğin ardından doktor yumuşak bir sesle sordu:

– Sizi buraya girerken gören oldu mu?

– Asansörden fırladığımda bir kadın ve bir erkek gördüğümü hatırlıyorum. Adam binanın kapıcısıydı sanırım. Sonra merdiveni koşarak çıkıp buraya geldim. Girerken beni kimse görmedi. Bundan eminim.

– Ama bina içinde olduğunuz biliniyor.

Azize'nin yüzü gölgelendi, sonra ayağa kalktı.

– Bunu düşünmemiştim. Gitmeliyim! Binada yangın merdiveni var mı?

– Evet! Ama oradan inmeye kalkarsanız yandaki binadan sizi görebilirler.

Kadın bir süre doktora baktı, sonra birden yerinden kalktı. Hızla odadan çıkarken arkasına bakmadan seslendi:

– Sizi arayacağım!

Sekreterin odasından geçerken ona ters bir bakış gönderdi ve kapıdan çıkmadan önce koridora göz attı. Kimse olmadığından emin olunca ayakkabılarını eline alıp merdivene yöneldi, parmaklarının ucuna basarak aşağıya inmeye başladı. Üçüncü kata yaklaşırken, kapı zillerini çalarak kendisini aramakta olan polislerin konuşmalarını duyunca döndü ve tekrar yukarı çıkmaya başladı. Dokuz katlı binanın damına açılan kapının önüne geldiğinde bu kez de dışarıdan gelen sesler duyar gibi oldu. Kenara çekilip dışarıyı görmeye çalıştı. Bir adam damın kenarında durmuş elindeki telsize konuşuyor. Sırtı dönük. Saklanacak bir yer bulmak için çevresine bakındığında, basamakların sona erdiği yerde acemice maviye boyanmış alçak kapıyı fark etti. Kapıyı yavaşça ittiğinde, içeride hurda eşyaların ve temizlik malzemelerinin bulunduğunu gördü. Usulca içeriye süzülüp kapıyı kapattı.

İki sivil polis altıncı kata tırmanırlarken saçı dökük olanı diğerine sordu:

– Sence o doktor bize herşeyi söyledi mi?

– Bilmiyorum! Kadının polise haber verilmesini istememesi tuhaf. Doktorun odasında kalıp bizi bekleyebilirdi.

–Yani asansördeki tabanca onun muydu?

– Olabilir! Sezgilerim asansördeki adamın doğruyu söylediği yönünde. Silahın üzerinde parmak izleri varsa durum değişir tabii! Onu bir yerden tanır gibiyim.

Sonra karşılarına gelen ilk kapının zilini çaldılar.

Öğleden sonra dört!

Polis merkezindeki cam bölmeli odada komiser genç adama sordu:

– Sahne adınız ne demiştiniz?

– Zeus!

– Zeus? A... tabii, tabii! Sizi şimdi tanıdım. Televizyondan, gazetelerden. Oğlum sizin büyük hayranınız.

Zeus başını öne eğdi, utangaç gülümser gibi. Komiser öncekinden biraz farklı, saygılı bir tavırla sordu:

– O sırada binada bulunmanızın nedenini sorabilir miyim?

– Sekizinci katta avukatımla buluşacaktım.

Kısa bir tereddütten sonra devam etti:

– Az önce üzerimdeki yırtık tişörtü değiştirebilmem için telefon etmeme izin vermiştiniz. Hoşgörünüzün sınırını aşmak istemiyorum ama, acaba avukatımı da aramam mümkün mü? Hâlâ beni bekliyor olabilir. Üstelik ona ihtiyacım olacak gibi görünüyor.

– Tabii!... Birazdan ararsınız. Önce parmak izi raporunu bekleyelim.

Sonra dikkatle Zeus'a baktı.

– Daha önce kadın hayranlarınızın saldırısına uğramış mıydınız?

– Hayır! Yalnız başıma dışarıya pek çıkmam.

– Bu kadını daha önce hiç görmüş müydünüz?

– Hayır!

– Onu biraz tarif eder misiniz?

– Güzel bir kadın. Kırk yaşlarında olmalı ya da daha genç. Sade giyimli, makyajsız. Omuzunda bir çanta vardı. Soyunduktan sonra çantayı tekrar omuzuna astı. Tabancayı da oradan çıkardı. Çantayı bu nedenle hatırlıyor olmalıyım. A... evet! Eklemem gereken bir şey var. Bana saldırmadan önce çok gergin görünüyordu. Asansör durduğunda onu rahatlatmak için bir şeyler söyledim, cevap vermedi. Sonra ben imdat ziline basmaya başladım. Kadında bir gariplik vardı. Onunla aynı mekânda kapalı kalmak-

tan tedirgin olmaya başladım. Sonra hızla soyundu ve neden kendisini arzulamadığımı sordu.

– Ne cevap verdiniz?

– Hoş bir kadın olduğunu, ama asansörün her an hareket edebileceğini söyledim. Gerçekten de çekici bir kadındı.

O sırada genç bir polis içeriye girerek, elindeki kâğıdı komisere, diğer elindeki paketi ve birkaç kâğıt parayı Zeus'a uzattı. Zeus ona teşekkür etti. Komiser kâğıtta yazılanları okurken Zeus parçalanmış tişörtünü üzerinden çıkardı. Paketten aldığı yeni bir tişörtün etiketini çıkararak giymeye hazırlanırken komiser önündeki kâğıttan başını kaldırdı.

– Bir dakika! Siz onu giymeden önce görmek istediğim bir şey var.

Yerinden kalkarak yaklaşan komiser eğildi ve genç adamın çıplak bedenindeki darbe ve tırmık izlerini inceledi.

– Kadından şikâyetçi olmadığınızı söylediniz ama, bunları bir doktorun görmesini istemez misiniz?

– Gerekli olduğunu sanmıyorum. Yani... şu andaki halimle.

– Parmak izi raporu geldi. Silahın üzerindeki izler size ait değil.

Zeus yeni tişörtü üzerine geçirirken yüzü anlık bir acıyla kasıldı, sonra gülümsedi.

– Elimi öyle kötü ısırdı ki tabancam olsaydı bile tetiği çekemezdim.

– Artık gidebilirsiniz! Kadının, olaydan sonra gittiği doktorun sekreterine sahte isim ve telefon numarası bıraktığı sanılıyor. Araştırmalarımızı sürdüreceğiz. Bir gelişme olursa sizi ararım.

Kartını uzatırken ekledi:

– Tabii, ihtiyaç olursa siz de beni arayabilirsiniz. Numaram orada yazılı. Umarım gerekmez!

Zeus ayağa kalkarken komiser birden hatırladı.

– Avukatınız?

– Teşekkür ederim komiser! Bir an önce buradan çıksam iyi olacak. Kendimi iyi hissetmiyorum.

Öğleden sonra dört kırk beş!

Zeus'un başında ağırlık. Çevresinde yalnızca renkler, sesler ve hareket var, şekilleri seçemiyor. Asansördeki kadının çıplak bedeni gözünün önüne gelip gidiyor, onu tekrar görmek ister gibi... Tuhaf!

Silah sesini duyduğunda vurulduğunu sanmıştı. Hatta ölmekte olduğunu. Şimdi yürüyor. Amaçsız. İnsanlar ona bakıyorlar. Ünü arttıkça sokakta yürümez olmuştu. Bakışlardan tedirgin olacağını sanırdı. Oysa şu anda o bakışlara, çıplak yalnızlığını ısıtmaya ihtiyacı var. Birinin gülümseyerek kendisine doğru geldiğini görüyor. Zeus'un yaşlarında. Onu tanıdığını biliyor, ama? Yaklaştıkça gülümsemesi yüzüne yayılıyor. Koyu kestane rengi gözleri sıcak... Sonra karşısında.

– Bu dünyada değilmiş gibisin. Birileri canını mı sıktı?

Cevap bekliyor. Zeus susuyor. En iyisi doğruyu söylemek.

– Lütfen bağışla!

Önce yine susuyor, adam anlamaz gözlerle bakınca açıklama gereğini duyuyor.

– Kim olduğunu çıkaramadım.

Yüzündeki şaşkınlığı görünce birden onu tanıyor. Tabii tanıyor. Çocukluk yıllarından sıra arkadaşı. En son, birkaç yaz önce bir kır lokantasında yenen yemek. Şimdiki kadar ünlü olmadığı günlerde. Sonra cenazede karşılaşmışlardı... Cenaze sırasında ve sonrasındaki içten yakınlığı. Ama onu arayamamıştı, her zamanki gibi insanlar dünyasından kopuk, kendine dönük Zeus.

– Tabii ki hatırladım! Ben... Sanırım ben iyi değilim.

– İyi olmadığın belli. Bir yerde oturmak ister misin?

Başıyla onaylıyor. Yürüyorlar. Zeus yine herşeyden kopuk:

Eve giriyorum. Elimde paketlerle, keyifli. Paketleri mutfağa bırakırken banyodan gelen su sesi. Saatime bakıyorum. Duş almak için geç olduğunu düşünüyorum. Kırk dakika sonra bir yemekte olmamız gerek. Evlerine ilk kez çağırıyorlar. Yatak odası-

na gidip üzerimi değiştiriyorum. Bu yemekte takmam için bana aldığı yeni kravatı boynuma bağlayıp aynada kendime bakıyorum. Yakıştı. Kravat takmayı sevmem ama bu güzel. Lacivert ve kırmızı çizgili. Ona tekrar teşekkür etmek istiyorum. Su sesi devam ediyor. Birimiz banyodayken diğerinin girmesi alışıldık değil. Tereddüt ediyorum. Sonra birden bir şeylerin yanlış gittiğini hissedip banyoya koşuyorum.

– Burada oturalım mı?

Arkadaşının gösterdiği yere bakıyor. Önünden geçerken içerisine nedense sık sık baktığı, sıcak bir hava yaratabilmek için çaba gösterildiği halde endüstri olmaktan kurtarılamamış bir ortam. Ortasında mekanik bir piyano var. Bir keresinde tiyatro sonrası kahve içmişlerdi. Bir an önce çıkmak istemişti.

– Burayı istemiyorsun galiba?

– İleride sokağın içinde daha sakin bir yer var. Oraya gidebilir miyiz?

– Tabii! Yolu sen göster.

Küçük, sevimli bir mekân. Masaların üzerinde kırmızı ve beyaz kareli örtüler. İleride oturan genç bir çiftten başka kimse yok. Arkadaşı kahveleri söylüyor. Zeus yine dalgın:

Banyodaki aynanın üzerine ışık koydurmak istemişti. Islanan bir mekânın tavanına uzatma kordonu yerleştirme fikrine karşı çıkmıştım, dinlemedi. Bir gün önce duş kabininin kapısı bozulmuştu, yeterince kapanmıyordu. Banyonun zeminine sıçrayan su birikmiş ve duştayken kopan elektrik telinin suyla temas ettiğini görmemiş. Ya da çok geç görmüş. Sonrasından hatırladığım yalnızca sesim. Doğduğum günkü gibi ciğerimin derininden gelen haykırış. İlk çocuğumuza gebeydi!

Yasımı yaşayamadım. İzin verilmedi. Medya. Cenazedeki mahşer. Bizim o kadar dostumuz mu vardı? Menecerim Carlos evliliğime karşı çıkmıştı. İmajımı zedeleyeceğini ileri sürerek. Ama olayı duyduğunda o da sarsıldı.

Birden arkadaşının sesi:

– Toparlandığını sanıyordum.

– Öyle sayılır. Yokluğuna alışmaya başladım.

– O halde ne? Anlatmak istiyorsan tabii!

– Bir buçuk saat kadar önce çıplak bir kadın bana asansörde ateş etti. Şu anda burada olmamı, tabancasını ateşlemeden birkaç saniye önce dengemi kaybedip düşmeme borçluyum.

Akşam !

Azize ayaklarının ucuna basarak dama çıktı, etrafa bakındıktan sonra yine ayakkabılarını çıkarıp çantasına yerleştirdi. Ardından, sakin bir yüzle yangın merdivenine doğru yürüdü ve karanlıkta önünü görmeye çalışarak inmeye başladı. Zemine az kala durup tekrar çevresine bakındı. Sonra bir basamağa oturdu ve uzun bir aramadan sonra çantasından çıkardığı çakmakla bir sigara yaktı. Gözleri uzaktaki Luna Park'ın ışıklarında.

Açık bir pencereden gelen boğuk sesli bir kadının şarkısı ve havada baygın çiçek kokusu. Sadece yaşıyor olmanın bile insana yettiği yaz akşamlarından biri!

Azize, başı ellerinin arasında bir süre oturduktan sonra, sigarasını bitirmeden boşluğa fırlattı ve karanlıkta son basamakları da dikkatle inip ana caddeye doğru yürümeye başladı. Caddede amaçsız dolaşıp vitrinlere baktı, pasajlara girdi, bir ara ileride duran polisi görüp yolunu değiştirdi. Sonra, bir köşede duvara yaslanmış yirmi yaşlarında bir gencin, yüzünde belirsiz bir gülümsemeyle kendisine baktığını fark etti. Sıradan görünümlü bir genç. Gözlerini ondan ayırmaya çalıştı, başaramadı. Çocuğa yaklaştığında önüne bakarak geçti, tedirgin. Sonra dayanamayıp arkasına baktı. Çocuk onun bakışını görünce bu kez açıkça gülümsedi. Kaldırımın sonuna geldiğinde yaya ışığı kırmızıya döndü, Azize durdu. Sonra omuzunun hemen ardında bir soluma hissetti ve birden üzerinden bir şeyin hızla çekildiğini.

Çantası!

Çocuk hızla koşarak yan sokağa dalıp kayboldu. Olayı gören biri arkasından koşmaya başladı. Yoldan geçenlerin kimi bir an durup, sonra yoluna devam etti. Çoğu, olanı görmemeyi seçti. Sonra çocuğun peşinden koşan adam göründü. Kollarını iki yana açarak çocuğu bulamadığını anlatmak istedi. Azize onu görmedi. Kaldırıma çöküp, yüzü dizlerine gömülmüş hıçkırırken.

Gece dokuza birkaç dakika kala!

Oro, her yanı granit salondaki tek eşya olan beyaz koltuğuna yaslanıp sordu:

– Herşey hazır mı?

Yere kadar uzanan beyaz bir kaftan giymiş, sivri burunlu sıska adam eğildi.

– Bekleniyorsunuz efendimiz!

Yirmi beş yaşlarında, çekik gözlü genç, dev koltuğunda doğrulup yavaşça yerinden kalktı. Onun da üzerinde beyaz kaftan. İnsana sınırsız gelen sütunlu mekânda yalnızca ikisi. Oro salona açılan balkona doğru yürüdü. Geniş, kare şeklinde ve nereden kaynaklandığı anlaşılamayan mor ışıkla aydınlatılmış bir balkon. İktidarın simgesi mor. Aşağıda, güçlü beyaz ışıklarla aydınlanmış meydanda, sayıları on binleri bulan kadınlı erkekli bir kalabalık. Hepsi beyaz kaftan giymiş. Oro'yu gördükleri anda sağ kollarını havaya kaldırıp coşkuyla bağırmaya başladılar.

– Oro! Oro! Oro! Oro!...

Oro sağ kolunu havaya kaldırıp onları selamladı. Sonra birden dönüp hızla salona girdi. Öfkeli.

– Yeterince kalabalık değil! Bu ne demek oluyor?

– Efendimiz! Geçen defa balkona çıktığınızda, yakınımızda yaşayanların çoğu sizi görememişti. Bu meydan artık küçük geliyor. Onun için civardaki meydanların tümüne dev ekranlar koydurttuk. Halk oralarda da toplandı.

Oro'nun öfkesi anında yatıştı. Gözlerinde pırıltı.

– Yeni elbisemi getir Nono!

Oro kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup hızlı adımlarla aşağı yukarı yürürken, sivri burunlu adam koşarak salondan çıktı ve az sonra elinde siyah bir giysiyle döndü. Oro hızla soyundu, çırılçıplak. Sonra, gözlerini öne eğmiş duran Nono'nun elindeki elbiseyi alıp giyinmeye başladı. Bedenini sımsıkı saran siyah giysiyi üzerine yerleştirdikten sonra ona döndü.

– Gözlerini kaldır!

Nono başını kaldırıp Oro'ya baktı, hayranlıkla.

– Efendimiz!

Sonra üzerindeki kaftanı çıkarıp yere attı. Sıra iç çamaşırına geldiğinde, Oro adamın gülünç görüntüsüne bakıp düşündü.

– Onları tekrar üzerine giy! Değişmen için sana sabaha kadar süre tanıyorum.

Nono giyinirken Oro balkona koştu. Sağ kolu havada. Yüzünde zafer.

– Oro! Oro! Oro! Oro!

Birden gelen sessizlik. Herkes hayretle Oro'ya baktı. Sonra yavaş yavaş üzerlerindeki kaftanları çıkarıp yere atmaya başladılar. İç çamaşırlarıyla kaldıklarında Oro, bunun yeterli olmadığını belirtircesine başını iki yana salladı. Sonra hepsi çıplak!

Kalabalıktan yükselen beğeni sesleri eşliğinde Oro mağrur, yavaş yavaş dönerek giysisini gösterdi. Yüzünü tekrar halka dönüp sağ kolunu kaldırdı. Çıplak kalabalık coşkuyla karşılık verdi.

– Oro! Oro! Oro!...

Salona döndüğünde Nono utangaç, gülümsedi.

– Olağanüstü bir gösteriydi efendimiz!

Oro eliyle işaret etti.

– Gidebilirsin!

Nono sıkıntılı sessizliğinin ardından açıkladı:

– Birini görmeniz gerekiyor efendimiz!

– Kim?

– Dünyamızdan olmayan biri! Onu buraya halkımız getirmiş. Ne yapacaklarını bilemediklerinden.

– Şu anda nerede?

– Onu yan avluda görebilirsiniz.

Loş bir ışıkla aydınlatılmış avlu, üç yanı beyaz mermer sütunlarla çevrili, zemini kırmızı taşla kaplı kare şeklinde bir alan. Dördüncü yüzü, geniş basamaklarla inilen ve ormanı andıran bir bahçeyle devam ediyor. Elli yaşlarında, kır saçlı, asık yüzlü bir adam avlunun tam ortasında dimdik durmuş, sanki birini bekliyor. Kalın kaşları kalkık, çizgi dudakları sarkık. Astronot elbisesi giymiş. Elinde başlığı. Birilerinin geldiğini fark edince dönüp baktı. Oro onu mesafeli bir bakışla inceledi.

– Kimsiniz? Burada ne işiniz var?

– Ben ... dünyadan geldim.

– Yani dünyanın diğer yüzünden!

Adam boş gözlerle bakarken Oro devam etti:

– Sizler onun dünyanın tümü olduğuna inanıyorsunuz.

– Anlayamadım!

Açıklama yapmayan Oro katı bir sesle sordu:

– Buraya, yani dünyanın bu yüzüne nasıl geldiniz? Açıklama istiyorum.

– Lütfen anlatacaklarıma inanın. Ben casus değilim.

– Tabii ki değilsiniz! Aramızda fark edilmeden dolaşmayı düşünecek kadar zekâ yoksunu olamazsınız.

Adam devam etti:

– Uzayda yapılan bir araştırmaya denek olarak katılmam istenmişti. Çeşitli uluslardan seçilen dört denekten biriydim. Deneyler sona erdi ve dünyaya dönüş yolculuğuna çıkıldı. Ben sağlık sorunlarımla ilgili deneylerden ötürü ayrı bir kabine konmuştum. Atmosfere girildikten az sonra bulunduğum kabin asıl araçtan ayrılıp başıboş uçmaya başladı. Oksijen yedeğim azalıyordu. Sonrasını hatırlamıyorum. Kendimi kabinden fırlatmış olmalıyım.

– Bu tahmininizin gerekçesi ne?

– Çimenlerin üzerinde uyandığımda kendimi paraşüte bağlı buldum. Çevremde beyaz kaftanlar giymiş insanlar toplanmıştı. Önce konuştuklarını anlamadım. Ama onlarla konuşmaya çalı-

şınca söylediklerimi anladılar ve benim dilimde cevap verdiler. O anda dünyaya dönmüş olduğumu düşünmüştüm. Ama başka bir gezegende olduğum anlaşılıyor.

– Dünyanın bu yüzünde, hangi ırktan olursa olsun, tek bir halk vardır. Çoğumuz dünyanın diğer yüzündeki başlıca dilleri konuşabiliriz.

Dünyadan gelen adam merakla sordu:

– Bunu nasıl başarıyorsunuz?

– Beynimizi çöple doldurmadığımız için.

Sonra birden yumuşadı.

– Ben Oro'yum! Sizin adınız var mı?

– Adım Davut!

– Aç ve yorgun olmalısınız?

– Evet! Çok da susadım.

– Meyve suyu içer misiniz?

– Teşekkür ederim, ama diyabetim olduğu için içmem doğru olmaz.

– O nedir?

– Kan şekerim yüksek. Uzay aracına benim için özel diyet besini koymuşlardı.

– Nane çayı uygun mu?

– Mümkünse!

Oro elindeki küçük alete bastı. Ardından Nono göründü.

– Misafirimize bir nane çayı gönder! Şekersiz.

– Tabii efendimiz!

Nono dışarıya çıkmadı ve sıkıntılı bir yüzle bekledi.

– Bir şey mi var?

– Evet efendimiz! Şu anda halkımız çıplak dolaşıyor. Terziler bir an önce üretime geçmek istiyorlar. Onlara yeni giysinizden bir örnek verebilir miyim?

– Yalnızca resimlerini!

– Tabii efendimiz!

Nono yine sıkıntılı. Bekleyişini sürdürdü.

– Bir şey daha var efendimiz! Yarın tüm ülkede yeni giysiyle ilgili bir gösteri düzenlenecek. Mankenliği benim yapmamı iste-

diler. Sizce sakıncası yoksa.

Oro gülmeye başladı.

– Bunu hangi zevk sahibi düşünmüş acaba?

Sonra ciddi bir yüzle Nono'ya döndü.

– Sakıncası yok tabii!

– Teşekkür ederim!

Oro ona eliyle gitmesini işaret ettikten sonra düşünceli bir yüzle Davut'a döndü.

– Dünyanın öbür yüzünden bulaşan bu saçmalıklardan hoşlanmıyorum.

Bu arada getirilen nane çayını yudumlamaya başlayan Davut merakla sordu:

– Siz ülkenin dini lideri misiniz?

– Hayır! Ben yalnızca onların bir yansımasıyım. Onların isteklerini karşılamaya çalışırım. Kendi isteklerini benim isteklerim zannederek gerçekleştirirler. Az önce onların değişikliğe duyduğu ihtiyacı karşıladım. Onlar bu değişikliği benim yarattığıma inanmak istiyorlar. Aslında öyle olmadığını bildikleri halde.

– Anlayamadım!

– Anlamanızı beklememiştim. Çünkü toplumsal yapımız sizinkilerden çok farklı. Dinsel inancınız var mı?

– Müslümanım. Bu size bir şey ifade ediyor mu?

– Tabii! Semavi oldukları söylendiği halde uygulamada oldukça dünyevi üç dinden biri. Sanırım sonuncusu.

– Önyargılısınız!

– İtirazım bu dinlerin felsefelerine değil, çağımıza uymayan uygulamalarına. Son zamanlarda, dünyanın öbür yüzündeki bazı insanların yeni inanç sistemleri geliştirmeye çalıştıklarını biliyorum. Kozmosla uyum sağlamaya çalışıyorlar. Ama kısa vadeli beklentilere alışık oldukları için, yine dünyevi kalan uygulamalardan öteye gidemiyorlar.

Oro konuyu değiştirerek sordu:

– Size birazdan yiyecek bir şeyler göndereceğim. Nasıl bir diyet istersiniz?

– Teşekkür ederim. Et yemediğimi söylersem fazla seçici olur muyum?

– Dünyanın öbür yanındaki otoburların kendilerine vejetaryen dediklerini sanıyordum.

Davut utangaç, gülümsedi. Bir an için sevimli.

– Moda sözcükleri benimsemem kolay olmuyor.

Oro, karşısındaki sevimsiz adama, ilk kez görüyormuşçasına bir süre baktı. Sonra sessizliği bozdu.

– Nono'nun size uygun bir yatak hazırlatmasını isteyeceğim. Uyurken pijama mı giyersiniz?

– Bu gece üzerimdekilerle de uyuyabilirim... Ancak...

– Evet?

– İlaç almadan uyuyamam!

Gece on buçuk!

Stadyumda insanlar istiflenmiş. Hatta çevresindeki tepeciklere taşınış. Kalabalık zaman zaman coşkulu, sonra birden sessiz. Televizyon kameraları, lazer ışınları ve bir televizyon şirketinin çarpıcı reklam panosu. Üzerinde kutsal sözler yazılı kumaşları andıran. Siyah saçlı, at yüzlü, kırmızılı kadın şarkısını bitirirken seyirci taşkın. Şarkıcı kadın uzun saçlarını başının önüne atarcasına eğilip halkı selamlıyor. Belirsizce gülümseyen yüzünde zafer. Aldırmaz bir tavırla sahneyi terk ederken tekrar çağrılmayı beklediğini nasılsa belli ederek.

Yazık ki, ya da değil, alkışlar kısa sürüyor. Sonra sessiz bekleyiş.

Üflemeli çalgılar birden kulak zorluyor, patlarcası seslerle. Yarı karanlık sahnede görünüveren siluet. Siyah giysisi bedenine yapışmış. Stadyumun bulunduğu belediye sınırları ötesinden duyulan çığlıklar. Siluetin yüzü yavaş yavaş seçilirken Zeus'un iç kıpırdatan sesi.

– Onu ilk gördüğüm an...

Ve bir Yeni Orta Çağ ayini başlıyor.

Gece yarısına doğru!

Apartmanın yedinci katındaki pencerelerden birinde Azize. Yüzü ifadesiz, herhangi bir yere bakmadan öylece pencereye yaslanmış. Ardında görünen oda, içinde bir dişinin yaşadığı çok belli mekânlardan biri. Bayıltan kucaklamasıyla. Ve mekâna hiç uymayan yüksek perdeden müzik. New Age! Müziğin sesiyle karışan kapı zilini fark ettiğinde yüzünde beliren soru.

Ardından kimonosunun kuşağını sıkıp gözetleme deliğine koştu.

Koridorda o çocuk! Gülümseyerek gözetleme deliğine bakıyor. Elindeki çantayı kaldırıp göstererek. Azize güvenlik zincirini açmadan anahtarı çevirip kapıyı araladı, ürkekçe. Ardından çanta aralıktan içeri yavaşça itildi. Azize çantayı alıp kapıyı kapattı, sonra sayım. Eksik yok. Azize tekrar delikten baktı. Çocuk yine orada. Eliyle işaret ediyor gülümseyerek, yüzünde gelebilir miyim sorusu. Kısa bir kararsızlık. Azize anahtarı çevirdikten sonra bu kez zinciri de açtı...

Gece yarısı!

Oro her yanı ahşap bir salonda bir koltuğa gömülmüş, dev ekrandaki görüntüyü izliyor. Zeus'un konseri sona ermek üzere. Ardından stadyumu yıkarcasına bir gürültü. Alkış ve çığlıklar.

– Zeus! Zeus! Zeus!

Seyirciler arasında bazı kızlar ve kadınlar hızla soyunuyorlar. Ardından sahneye fırlayıp Zeus'a koşuyorlar. Ayıklanması güç bir kargaşa. Korumalar Zeus'u kadınlardan kurtarmaya çalışıyor. Siyah giysisi parçalanmış. Sonra bir silâh sesi!

Oro elindeki alete basarak ekranı kararttı. Sonra ekranın yanındaki kayıt aletlerine gidip bazı tuşlara bastı. Siyah giysisiyle salonun ortasına yürüdü. Zeus'unkiyle tıpatıp. Playback, üflemeli çalgılarla başlarken salon karardı. Ve Oro'nun sesi.

– Onu ilk gördüğüm an...

On yedi haziran çarşamba sabah bir!

Davut avluya bitişik bir salonda üzerinde astronot giysisiyle uzanmış, sağa sola dönüyor. Uyuyamıyor. Uzaktan gelen bir müzik sesi. Tuhaf diye düşündü Davut bir an, bizdeki pop şarkıcılarının müziğine benziyor. Belki de hâlâ dünyadayım. Evet, tabii ki öyle! Oro'nun anlattığı saçmalıklara nasıl da hemen kandım?

Sabah bir buçuk!

Oro konserini bitiriyor. Sesi Zeus'unkinden çok farklı, ama tarzı tıpkı onunki. Son notaların ardından, bir süre önce meydanda bağıran insanların, kayıt aygıtlarından gelen sesi salonda yankılanıyor.

– Oro! Oro! Oro!

Oro, olmayan seyircisini selamlıyor. Zeus'un selamıyla tıpatıp. Sonra birden canı sıkkın.

– Silah sesini unutmuşum!

Sabah sekiz!

Davut avluda, büyük bir tepsiye konmuş sebzeleri deniyor. Görünüşte pek mutlu değil. Tatlarına baktıktan sonra tekrar tepsiye bırakıyor. Yadırgadığı belli.

Sonra avlunun girişinde Nono göründü, Davut'u selamladı, eğilerek.

– Günaydın Davut! Rahat uyuyabildiniz mi?

O sırada bardağındaki sebze suyundan bir yudum almakta olan Davut cevap vermek isterken boğazına kaçan sıvıdan ötürü hemen cevap veremedi. Nono ilgisiz bir sabırla bekledi. Davut boğazını temizlemek istercesine sesler çıkardıktan sonra konuştu:

– Teşekkür ederim, dün gece verdiğiniz o iksir gerçekten iyi geldi!... Adımı nasıl öğrendiniz?

– Giysinizin üzerinde yazıyor.

Davut ilk kez fark etmişçesine sol cebinin üzerindeki yazılı şerite baktı.

– A evet! Orada ismimin yazılı olduğunu unutmuşum. Sizin adınızı sorabilir miyim?

– Nono!

Tanrım, bu sevimsiz adama kim bu adı vermiş! Ama saygılı olmalıyım, diye düşündü Davut.

– Hoş bir isim!... Söyler misiniz Nono? Biz, dünyanın kaç kilometre altında ya da üstündeyiz?

– Dünyalarımızın birbirine göre konumu sizin alıştığınız zaman ve mekân kavramlarıyla ölçülemez.

– Bakınız Nono! Bu avlunun bir ucundan diğerine kaç adımda gittiğinizi sayarsanız bu mesafeyi ölçmüş olmaz mısınız?

Nono ona bilgiç bir yüzle baktı.

– Size söyledim. Dünyalarımız arasındaki yalnızca soyut bir uzaklık.

Davut birden sinirlendi.

– Ölçülemeyen bir mesafe olamaz.

Nono tepeden bir bakışla onu süzdü.

– Sonsuzluk Davut! Sonsuzluğu unutuyorsunuz.

Davut duraksadı, sonra yüzü acı çekiyormuşçasına kasıldı.

– Nono?

Sonra gözlerini kapattı.

– Hayır, daha fazla katlanamayacağım.

– Neyiniz var?

– Adınız!

– Adım?

– Her duyuşumda içim tuhaf oluyor, mideme ağırlık çöküyor.

Nono anlamaz gözlerle baktı.

– Mideniz mi? Anlayamadım. Yani adımın midenizi nasıl etkilediğini.

– Adınız, nasıl söyleyeyim, biraz... hafif!

Nono şaşırdı.

– Size hafif gelen bir ismin midenize neden ağır geldiğini anlayamadım.

Davut ona çaresiz gözlerle baktı.

– Beni anlamazlıktan gelmeyin, makul olun lütfen! Sonra bu kahvaltı.

– Limonlu kuşkonmaz, ıspanak püresi ve ısırganotu suyu!

Davut'un gözleri olabildiğince açıldı.

– İçtiğim şey ısırganotu suyu muydu?

– Kemiklere iyi gelir! Kahvaltı için tercihiniz var mıydı?

Davut ona baktı, gözünde özlem.

– Eveeet!... Lahana!

Sabah sekiz elli beş!

Kestane ağaçlı sokaktaki beyaz binanın kapısından giren kadını fark etmemek zor. Kabarık platine saçları, kocaman kelebek güneş gözlükleri, abartılı makyajı, çingene küpeleri, gökkuşağının tüm renklerini taşıyan, yerleri süpüren elbisesiyle. Filozof köpek bakışlı kapıcı telefonda konuşurken onu görünce sanki lafını şaşırdı, sonra gözünü kadından ayırmadan konuşmasını sürdürdü. Ya da sürdürmek zorunda kaldı.

Asansör zemin katta. Azize bindi ve dört numaralı düğmeye bastı. Sonra doktorun kapısında. Kapıyı doktor açtı.

– Beni bu saatte kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. Bunda uçuk bir kadına duyduğunuz merakın payı da olsa!

– Dünkü konuşmamız yarıda kaldı. Hatta başlayamadı demek daha doğru. Size Azize mi demem gerekiyor?

– Maria demenizi tercih ederim.

– İçeriye geçelim mi?

Azize bir gün önce oturmuş olduğu koltuğa kendini attı ve sert bir hareketle peruğunu çıkarıp yere koydu.

– Siz hiç peruk taktınız mı doktor?

Doktor başını iki yana salladı.

– Bu sıcakta bunu taşımanın sıkıntısını bilemezsiniz. Ama mecburdum. Zeus ölmedi ama cinayete teşebbüsten aranıyor olmalıyım.

– O adamın Zeus olduğunu biliyor muydunuz?

– Tabii! Tanrıların bir gün bizi karşılaştıracağını da.

– Tanrılar?

– O konuyu sizinle konuşmam için henüz erken.

Sonra birden yumuşadı.

– Beni ele vermediğiniz için teşekkürler! Bana güven verdiniz. Ayrıca size doğruyu söylememiş olduğum için özür dilerim... Aslında bana saldırmamıştı.

Sonra büyük hasır çantadan hızla bir gazete çıkardı.

– Şuna bakın!

Gazetenin üçüncü sayfasını açıp okumaya başladı.

– Dün öğleden sonra bir binanın asansöründe çıplak bir kadının silahlı saldırısına uğrayan Zeus, akşamki konserinin sonunda bu kez bir grup çıplak kadının saldırısına uğradı. Havaya ateş eden ve kimliği özenle gizlenen çıplak kadınlardan biri polis tarafından gözaltına alındı. Uğradığı saldırılar sonucu hayli sarsılan Zeus'un sağlık durumunun iyi olduğu öğrenildi.

Birden kızıp gazeteyi fırlattı.

– Kadın milleti değil mi, hepsi aynı! Gözleri hep başkasının erkeğinde.

Doktor biraz bekledikten sonra konuyu değiştirdi.

– Dün binadan çıkmanız zor oldu mu?

Azize beklemediği soru karşısında biraz düşündü.

– Buradan çıktıktan sonra kimseyle karşılaşmadan en üst kata kadar çıktım, ama damda biri vardı. Kapının yanındaki depoya saklandım.

– Sonra?

– Sonra... O delikte, beş saat kadar bekledim sanırım. Hava kararınca dışarıya çıktım. Kimse yoktu. Yangın merdiveninden indim ve caddelerde dolaşarak eve doğru yürümeye başladım.

– Bütün bunlar olurken Zeus hiç aklınıza gelmiyor muydu? Yani onu öldürmüş olduğunuza inandığınızı düşünürsek!

– Bana duyarsız davranmıştı. Bedelini ödemeliydi.

– Anlamadım! Onunla tanışıyor muydunuz?

– Hayır! Ama beni sevdiğini biliyordum. Bir önceki konserinde şarkılarını bana bakarak söylemişti. Yani ben de seyirciler arasındaydım. Sonra o imalı sözler. Bir gece, televizyonda...

– Hiç karşılaşmadığınız halde.

Azize önüne baktı, düşünceli.

– Reddetmemden korkuyordu. Onu anlayabiliyorum.

– Korktuğunu nasıl biliyorsunuz?

Azize birden hiddetlendi.

– Bu aptal soruları sorduğunuza göre sevginin ne olduğundan haberiniz yok!

Doktor cevap vermedi. Sessizliğin ardından Azize devam etti:

– Afedersiniz! Kırıcı olmak istememiştim.

Bir an durakladı.

– Sonra o çocuğu gördüm. Yirmi yaşlarında bir genç. Caddede bir duvara yaslanmış bana gülümsüyordu.

Azize doktora bakıp bekledi. Soru gelmeyince devam etti:

– Beni değil, çantamı istediğini bilemezdim. Evet, sonra birden çantamı alıp kaçtı. Bazen biri benimle ilgilenince direnemiyorum. Yani isteniyor olmaya. Bir güç beni oraya itiyor. Düşünemez oluyorum. Ama o beni değil, çantamı istedi. Kaldırımda oturup ağladım, herkesin ortasında. Sonra inanılması güç bir şey oldu. Gece yarısına doğru çantayı kapıma getirdi. İçinde adresimi

bulmuş... Yani, sonradan beni çantaya tercih etti. İçinde epey para olmasına rağmen.

– Kapınıza geldiğinde korkmadınız mı?

– Önce evet! Ama o gelmeden az önce Zeus'un ölmediğini televizyondan öğrenmiştim. Tanrılar benden yanaydı. Haberlerde benden akli dengesi bozuk bir kadın diye söz ettiler.

Bir süre metalik bir sesle güldü.

– Ne kadar da kolay hüküm veriyorlar? Neyse!... Dün akşam Zeus'un naklen verilen konserini bile seyretmedim. Çocuğa hemen çorba yaptım.

– Çorba?

– Uzun boylu uğraşmadım. O paket çorbalardan işte! Birlikte poker oynadık. Sonra salondaki divanın üzerinde uyudu. Ben buraya gelmek için çıkmadan az önce gitti. Kahvaltıdan sonra!

– Yani sadece uyudu mu?

– Aklınızdan neler geçiyor doktor? Tabii ki sadece uyudu. Hoş bir çocuk o! Adı Satılmış.

Sabah on!

Akasya ağacının altındaki soluk mavi örtülü kahvaltı masasının üzerinde, birazı içilmiş portakal suyu, biri ısırılmış iki dilim kızarmış ekmek ve bir fincan kahve. Bahçenin aşağısında, yumuşak bir meyille inen yamacın ötesinde, sabah güneşini yansıtan denizin mavisi. Üzerinde, turuncu ve siyah renkleriyle oyuncak gemileri hatırlatan yük gemisi. Çevresinde doğanın cümbüşü, kahvesini yudumlayan Zeus. Gözleri mahmur. İçeriden gelen telefon sesi ve ardından kapıda görünen orta yaşlı bir kadın. Muhteşem! Muhteşem, kadının adı. Yay kaşlı, tilki yüzlü. O yüzden beklenmedik çocuksu bakışlı.

– Arayan Carlos!

Zeus, Muhteşem'in getirdiği telefonu aldı, isteksiz.

– Günaydın!... Öyle bir günden sonra yine de iyi sayılırım.

Kollarım, omuzlarım sızlıyor, dayak yemiş gibi. Aslında dayak yedim tabii! ... Hayır, o kadından şikâyetçi değilim. Zaten havaya ateş etmiş... Hayır, asansördeki kadını kastetmedim. Polis henüz onun izini bulamadı. Ben konserde silah çekenden söz ediyorum... Kimin kızıymış?... Konunun bir an önce kapatılmasını sağla!.. Hayır buraya gelmen gerekmiyor. Yalnızca dinlenmek istiyorum... Seni ararım!

Konserde ateş eden Ernesto'nun on sekiz yaşındaki kızıymış. Mafya ile karışık iş adamı, İtalyan asıllı. Ya da kendini öyle tanıtıyor. Müziğimi paylaşmak istediğim insanlar bunlar değil, diye düşünüyor Zeus: Yapmak istediğim müzik de! Carlos'un çizdiği yol beni hızla üne ulaştırdı. Usta bir menecer. Artık ticari müzik yapmak istemediğimi öğrendiğinde kırılacak, onu yolda bıraktığımı düşünerek. Anlamasını beklememeliyim. O farklı biri. Gösterişli kadınlar, spor araba ve iktidar. Sonra, aşamadığı bir duvar. Yaşamı boyu o duvarın ardında dönüp duracak... O kadın! Asansördeki. Soyunduktan sonraki deli bakışı. Hayvansı! Onunla tekrar karşılaşabilmek isterdim. Hayır, daha fazlası. Onu görmeliyim. Sanki bir şey yarım kaldı. Bir kadını istemekten farklı bir şey bu. Kendimi yok etme dürtüsüyle karışık.

Zeus birden, bacaklarına sürtünen İsa'yı fark etti. Sarı tüylü, yumuşak yüzlü kedi, Zeus 'un kucağına atlayarak ona sokuldu:

Zeus'un canı sıkkın. Dün akşam konser öncesi eve geldiğinde berbattı. Asansörde bir kadının saldırısına uğramış. Dün sabah Muhteşem de durgundu, geldiğinde yüzü sarkık. Asalak kocası akşam yine çok içmiş. Sık sık telefon eden arkadaşıyla konuşurken duydum. Akşama doğru telefon sürekli çalıp durdu. Gazeteciler asansördeki olayı öğrenmişler. Muhteşem, telefona cevap vermekten, Zeus'un konser öncesi rejim sandviçini hazırlayamadı. Bacaklarına sürtünüp miyavlamasaydım beni beslemeyi de unutacaktı. Beni sever, Zeus'u da. Sanırım ona tutkun, ama Zeus farkında değil. İnsanlar kendi kesimlerinden olmayanların duygularını algılayamıyorlar. Biz kediler öyle değiliz. Sokak ya da

ev kedisi, fark etmez.

Bu sabah, dün çalıp duran öbür telefonun fişi çekik, ama dün öğleden sonra gazeteciler Muhteşem'e zor saatler yaşattı. Önceleri söyleniyordu. Akşama doğru giderek her telefonun ardından küfreder oldu, zaman zaman da bana dert yandı. Ama öfkesini telefonda hiç belli etmedi. Buna halkla ilişkiler dendiğini biliyorum. Üstelik, Zeus'un yardımcısı olmanın gururu. O herhangi birinin kâhyası değil. Bir de Satılmış var evde. Getir götür işlerinde. Dün izinliydi, bugün de işe gelmedi. Hastaymış. İnanmadım ve haklı çıktım. Muhteşem, Zeus'a anlatırken duydum. Babasının evinden aramamış. Telefon ettiği yerden garip bir müziğin sesi duyuluyormuş. Kendisinin ya da babasının dinlemeyeceği türde.

Güvenilir biri değil bu Satılmış.

– İsa!

Satılmış'ı bir başka zaman anlatırım. Muhteşem beni çağırıyor, sanırım bana yemek verecek. Zeus'un kucağından aşağı atladım, istemeyerek de olsa. Çünkü acıktım. Yine Muhteşem'in sesi.

– İsa!

Adımdan hoşlanmıyorum. Kedi adı değil. Muhteşem çağırdığında, "İ" sesini vurgulayış şeklinden de rahatsız oluyorum. Adımı o nemrut kadın koymuştu. Zeus'un ölen karısı. Onu hiç sevmedim, o da beni. Zeus'u hoşnut etmek için beni sever görünürdü. Adımı kendisi koyduğu halde, Zeus etrafta yokken, benden "bu kedi" diye söz ederdi. Öldüğünde üzülmedim, ama Zeus'u acılı görmek zor geldi. Zeus bunu hak etmiş miydi? Belki de evet. Yani bir bakıma. O sevgisiz kadını seçtiği için.

–İsa!

İnsanların da adlarını seçme hakkı yok. Bazen mahkemeye başvurup değiştirdikleri oluyormuş, ama bu konuda kedilerle insanların yazgısı aynı. Oh, bu değişik bir kedi maması!

Sabah on!

Nono gösterinin yapılacağı arenanın soyunma odasında, makyajcının son rötuşlarına kendini bırakmış. Bedeninin şekilsizliğini daha da belirginleştiren sıkı siyah giysisiyle. Yüzünde kendini önemli sayan insanlara özgü maskemsi sırıtma. Kapıda duyulan ses.

– Bekleniyorsunuz!

Nono tek başına podyumda!

Önce sessizlik, sonra birden başlayan alaycı sesler. Dünyanın bu yüzü insanının Nono'nun seçkin olma tutkusuna tepkisi. Ve dünyanın o yüzünün insanı büyüleyen müziği. Nono'nun yüzündeki sırıtkan maske kaybolmuş, aldırmaz bir inatla yürüyor. Sonra yüzüne çarpan şey. Islak, sarı, yapışkan.

Bir yumurta!

Üzerindeki sımsıkı giysinin gevşediğini hissetmenin anlık rahatlığı ve birden kalçasından aşağı uzanan çıplaklık. Sol eliyle parçalanan giysisini yukarı çekmeye çalışırken, sağ eliyle karnının alt tarafını kapatmaya çalışıyor. Organının çok küçük olduğuna inandığından.

Bozgun!

Koşarcasına soyunma odasına dönerken izleyicilerden coşkulu tezahürat ve alkışlar. Beklenmedik striptiz. Ve Nono'nun yasa dönüşen görkem düşleri.

Sabah on buçuk!

Madam Karyoka karşısındaki gence gözlerini dikmiş.

– Bu kadın sana felaket getirebilir. Ondan uzak dur! Üstelik eli silahlı.

Karyoka, altmış yaşlarında. Kızıla boyalı saçları, tombul bedenini saran çok çiçekli entarisi, kırışmış yüzüne gelişigüzel sı-

vanmış pudrası, ağzının çarpıklığını daha da sergileyen parlak dudak boyasıyla, insanın gözünü kolay ayıramadığı bir kiç anıtı. Karyoka'nın kalabalık görünüşüyle tezat, az eşyalı ve sade bir oda. Köhne bir masanın ardında, üzerine yer yer solmuş kadife bir örtü atılmış makam koltuğu sanki bedeninin uzantısı.

Karyoka bir süre sonra çevresi siyah sürmeli ela gözlerini karşısındaki gençten ayırdı ve bir süre masanın üzerindeki iskambil kartlarına daldı. Sonra mırıldanır gibi konuştu:

– Onunla yollarınız kesişmek üzere. Belki karşılaştın bile!

Gözlerini kartlardan ayırarak tekrar delikanlıya çevirdi, yüzü gevşemiş.

– Söyleyeceklerim bu kadar!

Satılmış, düşünceli bir yüzle kadına baktı.

– Sağol Karyoka!

Cebinden çıkardığı parayı masanın üzerine bıraktı. Hızla odadan fırlayarak Karyoka'nın kocasının eskici dükkânından geçip sokağa çıktı. Canı sıkkın.

Satılmış yirmi bir yaşında. Ülkenin erozyon kurbanı bozkırlarından kopup metalik Batı Avrupa ülkelerinden birinde çalışmak için göç etmiş ailesinin beş çocuğundan en genci. O ülkenin telaffuzu zor isimli bir kasabasında dünyaya geldi. "Lisan değil, gırtlak hastalığı" denen dilin konuşulduğu ülkede. Üç yaşındayken annesini kaybettiği için onu iki ablası büyüttü. On dört yaşındayken, babası yeniden evlenmek üzere ülkeye dönüş yaptı. Satılmış'ı da birlikte getirerek. Diğerleri, babalarının evliliğini gerekçe sayıp oralarda kaldılar. Ablalarından biri daha da ileri gidip, yaşadığı kasabadan biriyle, bir Hollandalı'yla evlendi. Babası tavır koyunca bununla da yetinmeyip kocasıyla birlikte Amerika'ya göç etti. Satılmış Amerika'ya, onların yanma gidebilmek için kıvrandı. Ama ne çağıran oldu, ne de babası bunun sözünü ettirdi. Bunun üzerine, bitirmeye bir yıl kala okulunu terk edip, on yedi yaşında bir kitabevinde çalışmaya başladı. Bir süre sonra, kitabevindeki işi tekdüze bulmaya başlamışken, karşılaştığı bir gazete ilanı yoluyla kendini Muhteşem'in karşısında buldu. Azize'yi gördüğü an-

daki bakışından bir tane de Muhteşem'e gönderince, on altı aday arasından zorlanmadan seçiliverdi. Şu anda kafası karışık:

Maria bana felaket getiremez. İyi bir kadın o! Üstelik güzel. Eskiden ünlü bir dansözmüş... Pokerde kasıtlı yenildi. Neden öyle yaptığını anlayamadım. Sevişmek istemiyor idiyse neden kapısını açtı?... Bugün işe gitmemem iyi olmadı.. Bir ay içinde bu ikinci kez oluyor. Maria ile kahvaltı yapmam şart mıydı? Dinlediği o garip müzik. Hayır, Zeus ve müziği tek! Büyük sanatçı bu Zeus!

Sabah on buçuk!

Doktor Azize'ye bakarak gülümsedi.

– Süremiz dolmak üzere!

– Farkındayım doktor, sizi en kısa zamanda tekrar görmek istiyorum.

– Polis tarafından arandığınız sürece olağan çalışma saatlerimde buraya gelemezsiniz. Sabahları da genellikle hastaneye gitmem gerekiyor.

– Akşam sekreter gittikten sonra olmaz mı?

– Sabahı tercih ederim.

– Akşamın geç saatinde benimle bir odada baş başa olmak sizi tedirgin mi eder?

Doktor gülümsedi.

– Bir bakıma evet! Yani, tabanca taşıyan, üstelik bunu kullanan biriyle.

– Tabancam artık yok. Asansörün zeminine fırlattım. Dansözlük yaptığım yıllarda sabahın erken saatlerinde eve yalnız dönerdim. O günlerden kalma bir alışkanlık.

– Öbür gün sabah on bir uygun mu?

– Size uyarım!

– Ayrılmadan önce bir sorum var, zihnimi kurcalayan.

Azize merakla baktı.

– Birlikte olmayı düşünmediğiniz halde o çocuğu neden evinize kabul ettiniz?

– Doktor ben... bakireyim!

Sabah on bir!

Davut avlunun bir yanından diğerine adımlarını sayarak yürüdü. Son adımından sonra bilgiç gülümsedi.

– Tam altmış yedi adım!

– Böyle güzel bir günü adımlarınızı sayarak mı tüketiyorsunuz?

Davut sesin geldiği yöne döndü. Mısır püskülü saçlı bir kız. Yirmi üç ya da yirmi dört yaşlarında olmalı. Gözleri bal rengi. Sıkı siyah giysisinin içindeki zarif bedeni tüy hafifliğiyle Davut'a yaklaştı.

– Adım Su!

– Su?

– Evet, Su!

– Benimki Davut!

– Biliyorum. Dünyanın öbür yüzünden geldiğinizi de!

Davut'un yüzü asıldı.

– Bu saçmalıklara inanmıyorum. Hepiniz birlik olup beynimi yıkamaya çalışıyorsunuz. Dünyanın öbür yüzünün olmadığını siz de biliyorsunuz.

Su cevap vermeden sessiz önüne baktı, bekledi. Sessizliğin boşluğunda hırçınlığıyla yalnız kalan Davut bundan tedirgin oldu ve yumuşamaya çalıştı.

– Oro'nun eşi ya da kız arkadaşı mısınız?

– Hayır! Oro'nun eşi ya da kız arkadaşı yok. Birlikte müzik çalışırız. Müzik sever misiniz?

– Şey... Yani evet!

– Hangi tür müzik?

– Eski şarkıları dinlerim.

– Anlayamadım! Dünyanın öbür yüzünde çeşitli tür müzikler var. Folk müziği, yerel müzik, klasik müzik, pop ya da caz gibi.

Davut yakaladığı fırsatı değerlendirerek konudan çıkmaya çalıştı.

– Yine bu dünyanın öbür yüzü saçmalığı.

Kız bu kez gerilemedi.

– Anladım! Sanatla pek ilginiz yok. Dünyanın öbür yüzünde nasıl bir iş yapıyorsunuz?

Davut o anda sanki bir kumandan, kendi karargâhında.

– Yöneticiyim. Bunun ne olduğunu biliyor musunuz?

– Dünyanın bu yüzünde yönetici yok. Ama, dünyanızdaki insanların, kendi hayatları yerine kendileri dışındaki olayları yönetmekten hoşlandıklarını biliyorum.

Davut yine tedirgin oldu.

– Dünyanın bu yanında yönetici yok ne demek? Kendinizi nasıl yönetiyorsunuz?

– Kendimiz yönetiyoruz... Yaşama sanatını öğrenmeye çalışarak.

Davut'un sesi birden yükseldi, biraz öfkeli.

– Peki Oro denen o çocuk ne?

– O sarayına hapsedilmiş bir simge.

– Neyin simgesi?

– Tutkunun! Bizim dünyamızda kimse onun yerinde olmak istemez. Çünkü o aramızdan seçilmiş bir kurban. Başkalarından üstün davranmak zorunda, eşiti olmayan biri.

– Söylediklerinizden hiçbir şey anlamıyorum.

– Anlamamanız doğal! Dünyanız hiyerarşi üzerine kurulu.

Davut, doğunun o ağaçsız, toprağı taşlı yörelerinden birinde doğdu. Çevresindeki doğa kadar yoksul, hayvancılıkla geçinen küçük bir köyde. İki yaşındayken babası köyün kuyusuna düşüp ölünce, dul kalan annesi bir süre sonra geleneğe uyup Davut'un küçük amcasıyla evlenmişti. Delikanlıyken en yakın arkadaşını çifteyle yaraladığı için hapis yatmış olan köyün başbelası Hüseyin'le. Bu evlilikten Davut'un üç kardeşi oldu. İki kız, bir oğlan.

Kızlardan biri dışında babaları kadar gaddar. İlkokula gidene kadar Davut'un hayatı cehennemdi. Gün boyunca sürekli bir işten diğerine koşturulur, yaptıkları aşağılanır, güçsüz bedeni verilen yükü kaldıramadığında yediği sille tokattan yüzü gözü morarırdı. Hepsinden zoru, hava kararıktan sonra köyün hayli dışındaki kuyudan su taşımaktı, ıssız karanlığa daldığında korkudan içi titreyerek. Kışın kar yağdığında dengesini kaybedip kaydığı geceler, kuyuya dönüp kovayı yeniden doldurması gerekirdi. Köyün yakınına kadar inen kurtlara yem olma düşüncesinin dehşetiyle.

Okula köyün öğretmeni sayesinde gidebildi. Öğretmen, Hüseyin'i jandarmayla tehdit ettiğinde herkes bunun öğretmenin sonu olacağını sanmış, Hüseyin'in sinebileceğini kimse düşünmemişti. Her gün okuldan eve döndüğünde bedeli Davut'a yine de ödetilmişti, ama edindiği bir silah, dolayısıyla umudu vardı artık. Sonradan giderek t utkuya dönüşecek bir umut.

İktidara giden yolun anahtarı!

Okulu bitirdiği gün kendisini nelerin beklediğini biliyordu ve planını çoktan yapmıştı. Öğretmeninin elinden diplomasını birincilikle aldığı günün gecesi kuyuya gönderilip de geciktiğinde önce kimsenin aklına bir şey gelmedi. Annesi, amcası ve kardeşleri Davut'un dönmeyeceğini anladıklarında vakit hayli geçti, umursamadılar. Cebinde beş parasız nereye gidebilirdi ki? Sabahleyin kuyunun yanında iki adet boş kova bulduklarında da fazla uzağa gidemeyeceğini düşündüler. Ama o çok uzaklara, şehirlerin en büyüğüne ulaşmayı başardı. Amcasının cebinden her defasında fark edilmeyecek kadar küçük miktarlarda tırtıklayıp köyün dışındaki kovuktа üç yıl boyunca biriktirdikleri, yolculuğuna ucu ucuna yetti.

Otobüsten indiğinde bitkindi. Yolculuk boyunca üç simit, iki ayran ve sonra cebi delik. Yine de hiçbir gücün onu köye döndüremeyeceğine inanacak kadar yürekli. Belediye otobüsüne binecek parası kalmadığından, cadde, sokak teperek dayısının evini bulduğunda açlıktan yığılmak üzereydi. Köy nüfusunun yarıdan

çoğu yıllar içinde aralıklarla bu şehire göç etmişti. Yalnız onlar değil tabii. Ülkedeki milyonlarca insanın ortak bir düşüydü bu. Orada ölmek! Pahalı ölmek! Yaşamdan arta kalan alacaklarını yakınlarına ödetmek.

Davut'un dayısı, köyden çıkıp geliveren yeni birini ansızın karşısında bulmanın kâbusunu daha önce de yaşamıştı. Davut'un üzerine yıkılıp kalmasına izin vermedi. Önce onu köye geri göndermeye kalktı. Evden kaçan Davut'u polisin sokakta uyurken bulup dayısına teslim etmesi için iki gün yetti. Sonunda dayıoğlunun çalıştığı oto tamircisinin yanına getir götür işleri için verildi. Köye dönmemekte direnmesinin bedelini, kendi çocuklarına bile nefret kusan yengesine ödemek üzere.

Görünürde değişen bir şey yoktu. Umudu dışında. Yine aşağılanıyor, sürekli işe koşuluyordu. Boş kaldığı zamanlarda bile kendine yapacak bir iş arar olmuştu. Yapmak zorundaydı. Zamanın akışının yaşattığı dehşete katlanamıyordu. On iki yaşındaydı ve ihtiyar yüzlüydü. Şehir denen bu uçsuz bucaksız dünyada, kafasını kullananın önünün açılıverdiğinin farkındaydı. Köyden ve dayısının evinden kaçarak başkalarının çizdiği yazgıya boyun eğmemişti, ama bu yalnızca başkaldırıydı, hırsla, nefretle güdülenmiş. Aslında, önüne seçenekler koyulduğunda kendi başına karar vermeyi bilmiyordu, öğrenmemişti. Birileri ona ne yapacağını söylemeli, o yapmalıydı. Evden gizli askeri okul sınavlarına girip kazandığı öğrenildiğinde, kendi çocukları ilkokulu zor bitirmiş yengesinin haseti az kalsın yolunu kesecekti. Dayısı arka çıktı, Davut'un yükünü üstünden atmak işine geldi tabii.

Disiplinli, dolayısıyla başarılı bir öğrenciydi. Hafta sonlarında ve tatillerde, zaten gidecek yeri olmadığı için okulda kalıp ders çalışırdı. Bayramdan bayrama dayısının elini öpmeye gittiğinde yemeğe alıkoyarlardı, iğreti. Sonunda, askeri öğrenci olarak üniversiteye başvurma hakkını kazandı. Mühendis olduktan sonra işletme yüksek lisansı, sonraki yıllarda okyanus ötesi bir ülkede sosyoloji doktorası. Tez konusu "Tarih Boyunca Toplumsal Döngüler"di.

Sıra evliliğe geldiğinde otuz beş yaşından gün almıştı ama, bir akrabanın evinde görüp gönlünü kaptırdığı Neriman'la evlenmesi pek de kolay olmadı. Ailesi güneyin verimli ovasından kopup gelmiş ikinci kuşak kentli Neriman, yirmi üç yaşındaydı. Diplomalarının Neriman'ın tüccar babasını hiç etkilemediğini fark ettiğinde, Davut tek silahının barutsuz kalmasını sindiremedi, aylarca içine kapanıp kimseyle konuşmaz oldu. Adam, kızının, sabit gelirli, yaşı geçkin bir subayla evlenmesine kesinlikle karşıydı ve fikrini değiştireceğe benzemiyordu. Ama, koyu tenli, sıska, sessiz Neriman'ın da gönlü Davut'a doğru kayıvermişti. Kendisinden beklenmedik bir tavır alıp direndi. Sonraki aylarda art arda çıkan taliplerine burun kıvırınca telaşlanan annesi sonunda babasını ikna edebildi. O kadar ki düğünün ordu evinde yapılmasına bile karşı çıkmadı. Kesesini gözetmek için belki de.

Düğünü izleyen yıllarda ikisi de oldukça hızlı bir değişimden geçti. Sıska, sessiz Neriman, artık iri kıyım, büyük memeli Fellini mamma'sı. Tepesi atınca eteklerini kaldırıp salonun parkesine işeyiveren. Üç diplomalı Davut, evde suya düşmüş kedi, dışarıda kaplan. Karısı ve ailesi tarafından horlanmaya daha fazla katlanamayan Davut, sonunda askerlikten ayrılıp kamu hizmetine geçiş yaptı ama, yine de göze giremedi önceleri. Bu tür hizmetlerin örtülü nimetleri keşfedilene dek. Ardından tahterevalli hareket etmeye başladı, bu kez yıldızı yükselen Davut. Sonra an geldi, bir aziz gibi daha da yücelere yükseldi. Uzayın sonsuzluğunda kaybolup gidene dek.

Sabah on bir!

Oro, yuvarlak hatlarıyla nedense ana rahmini hatırlatan beyaz koltuğuna gömülmüş. Çıplak. Yüksek beyaz duvarları ve beyaz zeminiyle insana sınırsız gelen bir mekânda düşünceye dalmış, sessizliğin eşliğinde. Dünyanın öbür yüzündeki Uzak Doğu insanlarıyla ırkdaş görünümde, ama sanki daha beyaz bedeni ko-

nuşurcasına ifadeli. Yaşının ötesinde yaşlı gibi, ama çocuksu bakan gözleri nin gerisinde, çok gerilerinde acı,

Oro çok yalnız!

Bu saraydan kurtulmam gerek! İsteklerim buyruk, halk adımı haykırıp alkışladığında sarhoş oluyorum. Sonra?... Ancak aynada kendimi seyrettiğim zamanlar yalnızlığımı unutabiliyorum. Bazen saatlerce. Bir de Zeus'un konser kayıtlarını seyrederken. Saatlerce. Ben Zeus'um, Zeus ben! Ya o olmalı ya ben!

Kadınlar çekici varlıklar. Onlarla birlikteyken aslında kendimle seviştiğimi fark edene dek denedim. Sonra yine boşluk! Ne kimse beni tanıyor, ne ben kimseyi. Ne de ben kendimi!

Oro'nun yumuk, çekik, Doğulu gözlerinde garip pırıltı, yakışıklı yüzü karanlık. Kendine gömülmek üzereyken büyük salonun kapısız girişinde görünen görevli heyecanla seslendi:

– Efendimiz! Nono intihara teşebbüs etti, durumu iyi sayılmaz.

Oro ona donuk gözlerle baktı.

– Şifaverenlere söyle, gerekeni yapsınlar.

Sonra başıyla işaret etti.

– Gidebilirsin!

Oro, Nono'yu görmeye gitmedi. Nono'nun ölüm döşeğinde olması bile, sarayda kendisine en yakın olan bu adama duyduğu tiksintiyi aşmak için yeterli olamazdı. Nono neydi ki? Bir uzantı. İnsanaltı bir varlık. Gecenin geç saatlerinde saraydan sessizce sıvışıp kendini dünyanın öbür yüzünden taklit âlemlere bırakiveren, sarayda görevli delikanlılara sırnaşan, yüzündeki pis sırıtışıyla Nono!

Nono, Oro için bir başka aynaydı. Ama, kendini var edemeyen bir başka insanda kendini seyrediyor olmak, Oro için katlanılması zor bir duyguydu. Aynada kendine tutkun, Nono'ya baktığında kendini inkâr.

Nono onun kaçınılmaz yazgısıydı. Bir yaşında iken annesin-

den alınıp Oro olmak üzere yetiştirildiği çocukluk yıllarında tanımıştı Nono'yu. O zamanlar onunla ender karşılaşırdı. On sekiz yaşındayken, önceki Oro yaşama veda edip sıra kendisine geldiğinde, nasıl olup da Nono'yu başyardımcı olarak seçtiğini bugün bile anlayabilmiş değil. Nono'nun, dünyanın öbür yüzünden alıntı entrikaları sarayın bakir dünyasına bulaştırmaya çalıştığını ancak son yıllarda fark edebilmişti. Geç kalmış olduğunu da. Onu görevden alıp bir başkasını seçebilirdi, ama artık Oro'da bunu yapacak yürek yoktu. Şimdi de Nono'nun ölmesinden korkuyordu aslında. Başka kimsesi yoktu. Garip bir ikiliydiler.

Oro'nun annesi sarı, babası beyaz ırktandı. Neden onca bebeğin içinden kendisinin seçildiğini bilmiyordu. Dünyanın bu yüzünde çocuklar anneleriyle büyürlerdi. Babalar olmasa da. Oro annesini hatırlamıyordu, onun kim olduğunu bile bilmiyordu. Saraydaki kadınlar ona annelik etmişlerdi. Hiçbiri iz bırakmadan. Oro olduğu güne kadar bir adı da yoktu, kimliği de. Şimdi var, ama o Oro. Tek ve farklı!

Oro beyaz koltuğun içinde bir cenin gibi kıvrılıp uykuya daldı.

Sabah on bir!

Şehrin çevresinde bitiveren çerçöp mahallelerden birinin avlusunda Meryem, leğenin önünde çömelmiş çamaşır yıkıyor. Koyu kestane saçları arada yüzüne düştükçe koluyla arkaya itmeye çalışarak. Ablak, esmer tenli yüzünün orta yerindeki delici bakışları, uçları aşağıya kıvrık renksiz dudaklarıyla, buram buram meydan okuyan yüzü neredeyse ürkütücü. Erkek suratlı kadınların, insana önce gizemli gelen dişiliğiyle.

Meryem, on dokuz yaşından bir gün almışken evlendi, gönlü başkasında. Hiddetle verdiği kararı seçim sanarak vardığı adam, Ali, tekstil fabrikasında işçi. Kara gözlü, kara bıyıklı, dümdüz.

Katlanılmaz ölçüde düz. Akşamları Meryem'in gözü kayınpederinin aldığı televizyonda, başını çevirip karşısında oturan kocasından yana hiç bakmaz. Ya da bazen dalıp yiğidini düşleyerek.

Yiğidim dediği Satılmış'ı!

Meryem tekrar leğendekilere yumuldu. Çamaşırlar bu saldırıya karşı koyamayacak kadar ıslak, yumuşak. Meryem iki aydır evli, dört aylık gebe!

Öğle!

Son lahana yaprağını da ağzına atıp çiğneyen Davut sağ eliyle karnını okşadıktan sonra bir süre uyukladı. Avlunun açıldığı bahçeden gelen sesleri duyana kadar. Sonra dinlemeye başladı. Anlamadığı bir dilde konuşmalar. Yerinden kalkıp, sık ağaçlar arasından seslerin geldiği yöne doğru ilerledi. Siyah giysileri içinde iki genç aralarında şakalaşıyorlar. Yanı başlarına kadar sokulan Davut'un adımlarını ya da ağaçlara sürtünen gövdesinin çıkardığı sesleri hiç duymamışlar gibi.

– Konuştuğunuz yerel dil mi?

İki genç konuşmalarını kestiler. Biri sanki hiçbir şey olmamış gibi yanındaki ağacı incelerken, kara derili olanı Davut'a dönerek cevap verdi, açıkça isteksiz.

– Evet!

Kısa bir sessizlik.

– Siz Davut değil misiniz?

– Adımı nereden biliyorsunuz?

– Sizi televizyonda gördüm.

– Anlayamadım. Bulunduğum yere televizyon kameraları gelmedi ki?

– Ülkenin her yanı fark edilemeyecek kadar küçük kameralarla donatılı.

– Onlar nereden izleniyor, yani halk da her istediği yeri izleyebiliyor mu?

– Bir bakıma evet! Ama yine de denetim altında sayılırlar.

– Kimin denetiminde?

Kara derili genç biraz duraksadıktan sonra, konunun kapanmasını istediğini iyice belli eder bir tavırla cevap verdi:

– Nono'nun.

Başka soru sorarsa cevap alamayacağını anlayan Davut konuyu değiştirdi.

– Nono'nun bu sabah mankenlik yaptığı gösteri de yayınlandı mı?

Kara derili genç ciddi bir yüzle cevap verdi:

– Evet, ama gösteri sırasında giysisi yırtıldığı için sonradan kendini öldürmeye kalkıştı. Zehirli bir iksir içmiş. Şu anda bakımda.

Davut hayretle sordu:

– Elbisesi yırtıldığı için kendini neden öldürmek istesin ki?

Cevap gelmedi.

– Kurtarılabilecek mi?

– Bilmiyorum. Ardından terzisi de intihara teşebbüs etti... O öldü!

Kara derili genç birden sustu.

– İyi günler!

İki genç, Davut'un karşılık vermesini beklemeden meşe ağacının ardında birden kayboldular. Davut artlarından bakakaldı, öfkeli ve şaşkın. Sonra avluya dönmek üzere yürümeye başladı, düşünceli:

Neredeyim ben? Dünyadan onca ışık yılı uzaktaki bir gezegene paraşütümle düşmüş olmam imkânsız. Dünyanın öbür yüzü saçmalığına ise kesinlikle inanmıyorum. Benim dünyam yuvarlak. Bu gerçek, mutlak bir gerçek. Dünyamdan yoksun bırakıldım. Bu, canlıyken gömülmek demek!

Tanrım ben neredeyim? Kara derili genç benimle isteksiz konuştu, diğeri ben yokmuşum gibi davrandı... Saygısızlar! Oro kendini beğenmiş, Nono küstah. Kimsem yok! Bir de Su! Ukala, ama memeleri taze, sert. Onları okşayabilmek isterdim... Karımınkiler

büyük ve sarkık. Oğullarımı özlüyorum. Ülkelerine yararlı insanlar olmaları için çabaladım, başaramadım. Biri müzik öğrenimi yapıyor, diğeri televizyon şirketinde yönetmen. Bu saçmalıkların meslek olmadığını onlara anlatamadım. Küçük oğlum kulağında küpeyle dolaştığı için altı aydır benimle yemeğe oturmasına izin vermedim. Biliyorum, oğullarıma iyi davranmamış olduğum için suçluyum, hem de çok. Belki de o yüzden lanetlendim.

Ülkenin ender yetiştirdiği evlatlarından biri, yeri kolay doldurulamayacak seçkin yönetici uzayda kayboldu. Evet! Gazeteler ve televizyon benden böyle söz ediyor olmalı. Gülümser gibi baktığım resmimi yayınlamış olmalılar. Üç yıl önce çektirdiğim. Herhalde adıma bir anıt dikerler. Hayatta iken anıtı dikilenlerden olurum ben de. Ben burada, anıtım orada. Gelecek yıl seçimlere katılmayı düşünüyordum. Sonra... Sonra çok şey olabilirdi. Ya şimdi?... Şimdinin cevabı yok ama... Ömrümün geri kalanını bu garip mahluklar arasında geçirecek de olsam orada bir anıt olacağım.

Kendi dünyamda önemliydim ben. Az önce bana sanki yokmuşum gibi davranan gençler, Oro, Nono, Su, hepsi benim sıradan biri olmadığımı kabul etmeliler. Hangi tür müzik dinlermişim! O kızın soracak başka ne sorusu olabilir ki?

Öğleden sonra bir!

Oro ve Su beyaz salonda müzik çalışıyorlar. Su yaylı, Oro üflemeli çalgılarla; dünyanın bu yanındaki müziklere benzemeyen seslerle. Su siyah giysisiyle, Oro yine doğduğu anki gibi.

Öğleden sonra bir!

Azize, yine kamuflajlı, caddede yürüyor. Tavuskuşu kıyafeti, platine saçları, kelebek gözlüğüyle:

Tam dokuz dakika! "Sönmeyen Yıldızlar" programında dokuz dakika süreyle dans etmemi istiyorlar. Tek kişilik gösterileri dışında Zeus'a bile televizyonda bu kadar süre vermezler. İyi para önerdiler. Çekimin ardından güneydeki o küçük otele gidip birkaç gün kalabilirim. Soyut dans edeceğimi söyledim. Maria adıyla. Hepsini kabul ettiler.

Tanrılar benden yana!

Televizyondan hep ürktüm. Seyircilerim üzerimden ayrılmayan gözleriyle beni okşarken onlara dans ederdim, onlar için. Son zamanlarda televizyonda dans etmeye çalışan gençleri gördükçe kendime lanet okuyorum. Kamera önünde de yapabilirim, yapacağım.

Hazır ol Zeus, Maria geliyor!

Doktordan hoşlanmaya başladım. Beni anlamaya çalıştı. Ona gitme kararını vermem kolay olmadı. Dün binaya girdiğimde ayaklarım geri gidiyordu. Sonrası çarpıcı bir başlangıçtı doğrusu. Herhalde doktor için de öyle!... O kadar gergin olmasaydım belki de Zeus'a saldırmazdım. Çekingenliğini anlayışla karşılayabilirdim. Önceden tanımadığım birine kendimi anlatmaya giderken bozulan bir asansörde Zeus'la baş başa kalmam çok garip.

Azize yanı başından geçen motorsikletin gürültüsüyle düşüncelerinden koptu ve gösterişli sürücüsünden gelen dalgalara kendini bıraktı. Bir süre ardından baktı, Zeus'u tanıyamadan.

Tanrıların bir bildiği olmalı!

Azize kırk bir yıl önce Balkan ülkelerinden birinde doğdu. Ailesi o beş yaşındayken buralara göç etti. Doğduğu yere ait hatırladığı görüntüler, arnavut kaldırımlı sokaktaki tavuklar, annesinin üzerinde çiçekli bir entariyle çamaşır yıkadığı gün ve evlerinin yanında ya da az ötesindeki kısa beyaz minareli cami. Sonra burada, bir taşra kentindeki tek katlı taş evde geçen yıllar, babasının demirci dükkânı, erkek kardeşi Selim'in ölümü. On bir yaşın-

dayken gölde boğularak. Daha sonra hemşirelik okulu ve büyük kentle tanışma.

Annesi, Balkan göçmenlerine özgü kişiliğiyle, hem aydınlık hem katı bir kadındı. Dünyaya bakışında berrak ve geniş ufuklu, kendi dünyasında kurallar ve ilkeler karmaşası. Görünürde Azize'ye düşkündü, hatta oğlundan da çok. Ama bugün bile ne zaman annesini hatırlasa, Azize'nin içine bir sıkıntı düşer. Onu ziyaret etmesi gerektiğinde bu duygu daha da artar. Babası... Biraz karışık!... Kart zampara, üstelik ayyaş. Başka kadınlarla hayasızca yaşadığı maceraları günü gününe annesine yetiştiren komşuların ağız dolusu anlattıklarını her dinleyişinde, küçük Azize'nin boğazına takılıp kalan yumru. Ve annesinin sessiz gözyaşları.

Altı ya da yedi yaşındayken bir gece yüzüne yaklaşan alkol kokulu solukla uyanmıştı. Sonra bacaklarının arasında, yukarıya doğru ilerleyen elin teması. Üzerine eğilmiş babasını fark ettiğinde gözlerini iyice yummuş, kaskatı kesilmişti. Korkmuştu. Babasını kaybetmekten. Ona en çok yaklaşabildiği anın yok olmasından.

Azize ömründe ağzına bir damla alkol almadı!

Orta halli bir kulüpte oryantal dansözlüğe başladığında, babası artık bunamaya yüz tutmuş bir alkolikti. Üç ay sonra bir gece yarısı, o taşra kentinin ıssız bir sokağında ölü bulundu. Araba çarpmış dediler. Azize babasının cenazesine gitmedi. Ölüm haberini aldığı günün gecesi ünlü bir otelin çatısında ilk kez dans edecekti ve bu, onun doruğa çıkışının başlangıcı oldu.

Gizlice dansözlüğe başlamasının daha üçüncü gecesinde, vaktiyle bir süre peşinde dolaşıp karşılık bulamayan genç doktor, Azize'nin sahneye çıkışından az önce arkadaşlarıyla kulübe geliverdi. Azize seyirciler arasında onu fark etmiş olsaydı, herhalde ertesi sabah hastaneye gitmezdi. Kısa süren hemşirelik kariyeri gürültülü sona erdi. Sanatsever başhemşirenin sesi hâlâ kulaklarında:

Kaltak! ... Hem de gavur ismiyle!

Azize çocukluğundan beri dans ederdi. Evde kimse yokken. İçgüdüsel bir dürtüydü dans. Öylece, gönlünden geldiğince. Sonraları, zaman zaman hoşlandığı oğlanların kendisini seyrettiklerini düşledi. Daha sonra tek seyirci ona yetmedi, sahnelerde büyük kalabalıklara dans ettiğini düşler oldu. Bir gece, hastanede ona hep yakınlık gösteren, kendinden yaşlı bir başka hemşirenin evine yatıya gittiğinde, onun için dans etti ve ardından kendini bu ilk seyircisinin koynunda buldu. Babasından bu yana cinsellikle ilk tanışma. Ve de sonuncu. Yirmi bir yıldır ne kadın, ne de erkek!

Ertesi sabah uyandığında art arda öğürüp kusmuştu!

Hastaneden kovulduğunda Abdullah'a sığınmıştı. Onu bir arkadaşının evinde tanımıştı. Abdullah önünde dans ettiği ikinci insan oldu, bu defa sarmaş dolaş olmadan. Abdullah kadınlara ilgisizdi. Dansözlüğe onun elinden tutarak başladı, onun yönlendirmesiyle yükseldi. Maria Magdalena'yı Abdullah yarattı. Azize bu imgeye dolu dolu hayat verdi. Oryantal danstan, kendi yaratısı olan özgün dansa geçmek istediğinde de bu riski onun desteğiyle göze alabildi. Balerinden dönme, yılların dansözü Ludmilla'yı o buldu. Ludmilla, Azize'nin danslarında tazelenirken, ona çok şey öğretti ve sonuç muhteşemdi. Abdullah şimdi altmışını çoktan geçti, bugün de Azize'nin yakın dostu. Bu dostluk ve sevgi miydi ya da iki yalnız kalbin zorunlu dayanışması mı, söylemek zor. Ludmilla geçen yıl seksen bir yaşında öldü. Azize her ay mezarına çiçek götürür.

Tuhaftır ama, ya da belki de değil, kurallar ve ilkeler kadını annesi, Azize'nin dansözlüğüyle gurur duydu. Azize'nin dünyasına girebilmek için çok çabaladı, ama ulaşamadı. Azize buna izin vermedi. Düzenli para yardımı yaptı, hastalandığında doktora götürdü, ama dünyasına yaklaştırmadı.

Maria Magdalena'nın ünü Azize'yi, Las Vegas, Singapur gibi yerlere kadar götürmüşken, üç yıl önce birden dansı bırakmaya karar verdi. Kararlarına mantıksal gerekçe arayanlardan değildi. İçinden öyle geldi ve yaptı. Cılız iç dünyasının onu, düşeceği boş-

luktan çekip çıkarmaya yetmeyeceğini göremedi. Abdullah bu karara şiddetle karşı çıktı. Kendi için mi, Azize için mi, bilinmez. Azize'nin kararında direnmesinde, Abdullah'ın karşı çıkmasının payı var mıydı? O da bilinmez. Azize'siz Abdullah tanrıçasız kalmış, zerreleşmeye mahkûm bir kuldu. Abdullah'sız Maria Magdalena da bir hiç. Görünen şey, o günden bu yana Azize'nin yavaş yavaş dibe doğru çekilmekte olduğu. Zeus takıntısı son bir yılın ürünü. Tanrılarla ilişkisi daha da eskilere gidiyor. Azize'nin bir yanı, dağılmakta olduğunun farkında, korkuyor. Son günlerde derininden gelen o sesi giderek daha sık duyar oldu.

İmdat!

Öğleden sonra iki!

Oro ve Su, müzik çalışmalarının ardından yedikleri yemeği bitirmişler. Tepside yemek artıkları. Su da beyaz bir koltukta oturmuş, Oro'nunkinden küçük. Oro eğilip masanın üzerindeki düğmeye bastı ve ardından beliren genç görevli tepsiyi alarak hızla gözden kayboldu. Oro, bu kez üzerinde siyah Zeus giysisi, ana rahmi koltuğuna iyice gömülüp sordu:

– Nasıl buldun?

– Dünyanın öbür yanındakiler ağızlarının tadını biliyor derim. Bu yemekleri nasıl öğrendin?

– Sen yemekten önce çaldığın Zeus melodisini nasıl öğrendin?

Su bocaladı ve sustu. Oro konuşmasını sürdürdü.

– Ülkedeki çoğu insanın dünyanın öbür yüzündeki yayınları izlediğini bilmediğimi mi sanıyorsun?

Su yine suskun. Oro tekrar sordu:

– Dünyanın öbür yüzü onlara çekici gelmeye başladı, değil mi?

Su kendini toparlamaya çalıştı ve cılız bir sesle cevap verdi:

– Dünyanın diğer yüzündekiler gibi yaşamaya hazırlananlar

var.

– Bu akımın öncülüğünü kim ya da kimler yapıyor?

Su yine bocaladı ve kısa bir tereddütten sonra cevap verdi:

– Nono!

– Nono?

Oro gözlerini kapatıp başını koltuğuna yasladı. Su ifadesiz bir yüzle gözlerini yere dikti, düşünceye dalmış gibi. Beyaz salonda sonu gelmeyecek gibi yaşanan uzun sessizlik. Sonra Oro gözlerini aralayıp gülümsedi, çocuksu.

– Zeus'u nasıl buluyorsun?

Böyle bir soruyu beklemeyen Su, hayretle gözlerini kaldırırken uykulu bir sesle mırıldandı.

– Dünyanın öbür yüzünde benzeri olmayan bir müzik!

– Benimle gel!

Oro önde Su arkada, uzun bir koridordan geçip ahşap salona geldiler. Oro'nun Zeus'un konserini izlediği yer. Su merakla çevresine bakındı. Oro kumanda tablosuna uzandı ve bazı tuşlara bastı. Alkış ve üflemeli çalgı gürültüsüyle birlikte ekran aydınlandı ve Oro'nun görüntüsü şarkısına başladı.

– Onu ilk gördüğüm an...

Su şaşkın, gözlerini ekrandan ayırmadan bakarken, Oro kendisini izlemenin sarhoşluğuyla kendinden geçmiş.

Ekrandaki gösteri sona erdiğinde, balkonundan halka hitap eden Mussolini'ye benzer bir tavırla kollarını kavuşturup çenesini yukarı kaldıran Oro, kendisine hâlâ hayretle bakan Su'ya sordu:

– Evet?

– Zeus'u ve müziğini bu kadar iyi taklit edebilmek için çok çalışmış olmalısın.

Beklediği cevabı alamayan Oro, Su'yu boğazlamak istercesine, ellerini uzatıp bağırdı.

– Sen... Sen buna nasıl taklit dersin?

Su gerilemedi.

– Bu Zeus'un müziği! Melodisiyle, sözleriyle. Tarzın da onunkinin kopyası.

Oro hızla salonu adımlarken haykırarak söylendi.

– Bu benim müziğim... Benim!.. Artık Zeus'un müziği yok! Kendisi de dünyasından silinip gidecek.

Birden Su'ya döndü ve gözlerini onunkilere dikti.

– Gidiyorum!

– Nereye?

– Dünyanın öbür yüzüne.

Su ağır ağır konuştu, sakin.

– Bunun mümkün olmadığını biliyorsun.

– Ya mümkünse? O zaman benimle gelir misin?

– Yalnız gitmeye korkuyor musun?

Oro, kendisine hiç sormadığı bu soruyla bocaladı ve Su'nun yüzüne bakakaldı.

– Dünyanın öbür yüzü bir yana Oro, sen bu saraydan çıkıp, dışarıda, bizim dünyamızda yaşayabilir misin?

Hızla dağılan Oro durgunlaştı, küskün gözlerle Su'ya baktı, sonra eliyle gitmesini işaret etti. Su bıkkın bir yüzle salonun çıkışına doğru yürürken, Oro koltuğuna çöküp kıvrıldı ve anında uykuya daldı.

Öğleden sonra iki!

Davut büyük avluda tek başına oturmuş, düşünüyor:

Buranın lahanaları bizimkilerden daha iyi. Nasıl yetiştiriyorlar acaba?... Bunalmaya başladım. Bu avluya geleli yirmi dört saat bile olmadı ama sanki asırlar geçti. Sıkı memeli bilgiç kız tekrar gelmedi, Nono hayatta mı acaba? Kendini beğenmiş Çinli çocuk da ortalıkta yok. Onlara söylemeliyim. Bir işim olmalı!... Zamanı fark etmeye katlanamıyorum.

Sonra avlunun duvarlarına baktı, gözlerinde pırıltı. Biraz düşündükten sonra duvarın birine gidip sırtını döndü ve yüksek sesle adımlamaya başladı. Karşı duvara yaklaşırken gözleri giderek

açıldı, kaşları daha da kalınlaştı.

– Elli yedi, elli sekiz, elli dokuz!... Olamaz! Bu sabah altmış yediydi!

Bir süre durup düşündü.

– Yanlış saymış olmalıyım!

Döndü ve karşısındaki duvara doğru tekrar adımlamaya başladı. Bu kez, gizli bir iş yaparcasına sessiz. Avlunun sonuna geldiğinde yüzü gerildi, sesi hırçın.

– Yine elli dokuz!

Sonra orada, duvarın dibinde donup kaldı. Bir gün anıtı dikilmezse bile Madame Tousseaud'nun mumyalar müzesine aday.

Öğleden sonra iki!

Madam Karyoka kocasının eskici dükkânından geçip, kapının önünde bekleyen vişne rengi köhne arabanın arka koltuğuna yerleşti. Direksiyonun ardında asık yüzlü, büyük çeneli Salvo. Arabası olmamasını kabul edemeyen ve taksiye binmeyi sıradanlık olarak gören Karyoka bir yere gideceği zaman, kocasının ortağı Salvo göreve çağırılırdı. Karyoka hiçbir zaman öne, Salvo'nun yanına oturmadı. Salvo da bunu sorun etmedi. Karyoka, on dokuz yıllık, boyası dökülmüş, tamponları paslı arabanın arka koltuğuna kurulup, limuzinli ünlüler gibi dünyaya bir kat yukarıdan bakarak dolaştırılmaya bayılırdı.

Bugün öğleden sonra, yeraltı dünyasının güçlü siması Rasputin'in davetine icabet edecek!

Rasputin'in asıl adını bilen yok. Nasıl olup bu adı edindiğini de. Rasputin'in tarihteki konumu hakkında bilgisi olmadığı gibi, bunun bir Rus ismi olduğunu, bu ad kendisine mal edildikten çok sonra öğrenmiş. Yine de lakabıyla gurur duyduğu söylenir.

Karyoka Lübnan'da doğdu. Yunan ortodoks mezhebinden

tüccar bir ailenin ortanca kızıydı. Ablasıyla kız kardeşi arasında sıkışıp kalmış, silik bir çocuktu. Güzel de sayılmazdı. Annesi, ömrünü, düşlediği görkeme ulaşabilme çabalarıyla tüketmişti. Tanınmış kişilerin evlerine davet edilip, karılarıyla çay içebilmek için akla gelmedik yollara başvurur, çoğu zaman başarırdı da. Öyle zamanlarda, saatler önceden üzerine siyah ipek elbisesini geçirir, gerçek olduklarını kendisinin de inanırcasına savunduğu sahte incilerini takarak, gidiş saati gelene dek koltuğu ile yatak odasındaki boy aynası arasında gidip gelirdi. Gitme saati geldiğinde, çoğu zaman yanına en küçük kızını alıp yola çıkar, döndüğünde günlerce, ziyaretinin izlenimlerini cömert eklentilerle anlatırdı.

Karyoka'nın kumaş tüccarı babası görünürde şefkati bol bir adamdı, ama bundan en büyük payı ablası aldı. Baba ve büyük kızı birbirlerine neredeyse tutkundular. Karyoka'nın ablası hiç evlenmedi, on yıl önce ölen babasına hep bağlı kaldı. Onun ölümünden bir yıl sonra, tıpkı babası gibi, bir kalp krizi sonucu dünyaya veda etti. Mezarları Beyrut'ta, yan yana. Karyoka'nın, kendisinden iki yaş küçük kız kardeşi, on sekiz yaşına geldiğinde garip davranışlar göstermeye başladı. Annesi onu acele İsviçre'ye götürdü. Orada bir ay kaldılar, döndüklerinde umutları kırılmış, annesinin görkem düşleri yıkılmış. Sekiz yıl önce bir gün, iç savaş sırasında sokakta patlayan bomba onları da alıp götürdü.

Karyoka'nın asıl adı Tahiye. Lübnan'daki hıristiyanlar arasında Arap isimleri yaygındı. Sonradan, falcılığa başladığında, çocukluk yıllarının idolü, o günlerin Mısırlı ünlü dansözü ve film yıldızı Tahiye Karyoka'nın adından esinlenerek Karyoka adını edindi. Küçükken annesi ve kardeşleriyle pek çok filmini seyretmişti.

Kimsenin pek ilgilenmediği küçük Tahiye'nin tek dostu komşu kızı Leyla'ydı. Sonradan sefir olan eşiyle dünyayı dolaşan Leyla'yla ilişkileri hiç kopmadı. En son altı yıl önce, Kahire'ye gidip bir hafta evlerinde kalmıştı. Sarı sütunlu sayfiye evinde. Leyla'nın kocası emekli olunca oraya yerleşmişlerdi. Karyoka onunla olan dostluğundan gurur duyar, bugün de her vesileyle adını anıp,

yaşadığı gösterişli hayatı abartarak anlatmaya bayılır.

Renksiz çocuk Tahiye, genç kızlık yıllarına ulaştığında, inanılmaz bir dönüşümden geçerek, dışa dönük, dilbaz, aranır biri oluverdi. Erkekler onu, o erkekleri fena halde fark etmeye başladı. O yılların Beyrut'unda bu işler açık seçik yaşanamazdı. Dile düştü. Sonra İbrahim çıkageldi kuzeyden. Tahiye yirmi, İbrahim otuz altı yaşındaydı. Aile, kızlarının yaşlı bir müslümanla evlenmesine şiddetle karşı çıktı. Üstelik iki kez evlenip boşanmış, parasız pulsuz biri. Ama Tahiye gönlü ferman dinlemezlerdendi.

Zifaf gecelerini, Kıbrıs'a giden bir yük gemisinin bok kokan ambarında, elli yedi baş koyunun eşliğinde geçirdiler. Diğer iki kızından umudu kesen annesi, kendi hayatında ulaşamadığı görkem umutlarını Tahiye'ye yüklemek istemişti, ama ne çare. Pasaportsuz Tahiye Kıbrıs'a vardığında gözaltına alındı. Sonra Girit'e kaçtılar, saklandılar, aç kaldılar. Daha pek çok macera!... İbrahim gelinini ülkesine aylar sonra getirebildi.

Tahiye buralara kolay alıştı, İbrahim'i ardında bırakacak kadar. Annesinin şöhret ve şatafata duyduğu özlem giderek onda da filizlendi. Falcılığı sayesinde ünlülerle tanıştı, evlerine girdi, kahvelerini içti. Ama kendi hayatı onlarınkinin karikatürü olmaktan öteye gidemedi. Leyla'nınki gibi bir hayatı düşleyip durdu. Bilinmezlere doğru tek başına yol alacak yüreği yoktu. Kabul edemediği yazgısından ve kocasından kopamadı. Şimdilerde iyice kocayan İbrahim'i yıllarca küçümsedi, hor gördü. Sonraları, kırkına yaklaşırken, onunla uğraşmaktan vazgeçip Beyrut'taki genç kızlık günlerine ani bir dönüş yaptı. O günden bu yana yaşadığı aşkların sayısını belki kendisi de bilmez. İlki taşralı bir halı tüccarıydı. Şimdiki, kaportacı Süleyman, kırk üç yaşında.

Karyoka, Salvo, vişne rengi hurda ve kapıdan beri onlara eşlik eden silahlı iki fedai, şu anda Rasputin malikânesinin bahçesindeler. Karyoka'nın başı dik. Layık olduğuna hep inandığı gösterişli mekânlardan biriyle tekrar buluşmanın çakır keyfiyle. Direksiyondaki Salvo'nun gözü, yanında oturan fedainin silahında,

yüreği ağzında.

Yirmi altı yıl önce bir gün, Salvo'nun karısı Bella'nın yeğeninin, kahve falına baktırma ısrarlarına direnemediğinde, bu olayın yazgısını değiştireceğini nereden bilebilirdi Karyoka? Ama hayat böyleydi işte! O gün, kızın içtiği kahvenin tortulu fincanına bakıp bir şeyler uydurmaya hazırlanırken, birden gözünün önünden belli belirsiz bazı imgelerin geçmeye başladığını fark etti. Seçebildiği imgeleri dile getirmeye başladı. Kızın ağzı giderek açıldı. Bella'nınki de! Çünkü Tahiye'nin, yeğeni hakkında hiçbir şey bilmediğinden emindi. Tahiye de şaşkındı. Varlığını bir kişiye böylesi odaklaştırdığında, onun zihnindeki arşivlere ulaşma yeteneğine sahip olduğunu kavrayabilmesi zaman aldı. İnsanların geleceğini tabii ki göremiyordu, ama onların geleceğe ilişkin tasarılarını okuyabiliyordu. Bu da fazlasıyla yeterliydi.

Beyrut'lu Tahiye birkaç ay sonra Madam Karyoka olarak yeniden doğdu!

Salvo'nun vişne rengi döküntüsü, siyah, beyaz ve gümüş rengi üç mersedesin az ötesine, onlara meydan okurcasına park etti, çamaşır leğeni eskisinin bile antika sayıldığı bu günlerde. Arabadan, önce fedailer, sonra elini kötü taklit bir zarafetle onlara uzatıp yardım bekleyen tavrıyla Karyoka indi. Boşlukta kalan eliyle bir an bocaladıysa da ardından yüzündeki aldırmaz gülümsemeyi yeniden takındı ve karşılık bulamayan eliyle saçlarını düzeltir gibi yaparak görüntüsünü kurtardı. Salvo arabada kaldı. Evin önündeki fedailerin gözetiminde. Ardından kiçin, biri canlı diğeri cansız, iki muhteşem örneği buluştular. Rasputin'in pembe sarayı ve Karyoka!

Öğleden sonra üç!

Meryem son parça çamaşırı da sundurmaya gerili naylon sicimlerden birine astıktan sonra artan mandalları sepete fırlattı.

Sedirin üzerine kendini bırakırcasına oturdu, gözlerini boşluğa dikti kaldı.

Meryem güneydoğulu bir ailenin kentli kızı. Babası seyyar satıcıydı. Orta Doğu'nun ve Doğu Avrupa'nın yakın tarihindeki dönüşümlerini anında yansıtan bir Yeni Orta Çağ pazar meydanında lahmacun satar. Daha doğrusu görünür işi bu. Her dilin yarım yamalak konuşulup her çeşit malın takas edildiği, görkemli Dare'l Fünun kapısıyla taclanmış, bu bir zamanların zarif havuzlu meydanında. Ellili yılların sonlarında tarlalı, çiftlikli politikacılarının başlattığı, sonra da göçerlerin saldırılarıyla sürdürülen yıkımlara çaresiz boyun eğip hilkat garibesine dönüşen, şimdi havuzsuz meydan. Eski günlere dönüşün umudu silinip gitmiş çoktan. Gitti giden, geldi şimdikiler. Teknolojiyle hıristiyan kültürünün sentezini gerçekleştirmenin zaferiyle sarhoş, ama bu zaferi nihai saydıkları anda karşılarına dikilip, terörle karışık meydan okuyan bir başka dinin fanatik güçleri karşısında kafası iyice karışmış Batı'dan savrulup gelmiş sefiller. Aynı fanatik gücün baskısından kaçıp yeni yörüngeler arayan Doğulu mülteciler. Afrikalılar, Orta Asyalılar. Kimler yok ki Doğu Roma ve Osmanlı varisi bu şehr-i Babil'de?

Şehrin yeni şekillenen bölgelerindeki sitelerde kendilerini çağdaş sayıp gettolara kapananların, bu meydanda geleceğin provasının yapılmakta olduğundan tabii ki haberleri yok. Meydanın ruhunu okuyabilmiş fanilerin hepsi kıyametin burada başlayacağını biliyor, ama bunu asla konuşmuyorlar. Batı uygarlığı denen müzeden çıkıp gelenlerin skalanın en altına yerleştirildiği benzeri bir başka alan da yok. Hele kuzeyden gelenler. Yetmiş beş yıl önce, bir ekim devrimi sonrası Karadeniz'i aşıp gelen dişi çekirge sürüsü, aynı şehrin o yılların gözdesi bir başka semtinde ortalığı silip süpürmüş, dönemin seçkin hanımefendilerinin bir gazetede protesto bildirisi yayınlatmalarına bile neden olmuşlardı. Osmanlı alfabesiyle tabii.

Ama tarih Davut'un doktora tezinde savunduğu gibi yinele-

nip durmuyor. Bugünün kuzeyli çekirgelerinin, Meryem'in babası gibi yirmi yaşında Harran ovasından yayını koparıp gelen birine yem olmaları şimdilerde artık çok kolay. Yetmiş beş yıl inatla akıntıya kürek çekip ellerinde kızıl yıldızlı bayrakla çağın akışına direndiler, ama sınıf ya da kendi deyimleriyle "çağ" atlamak için hırsla sıçrayıp duran günün yerli çekirgelerine yine de yem oldular.

Artık zaman okunun bir önceki çağın tersi yönde hareket ettiği bir başka çağa girildi, ama kaç kişi farkında ki?

Başlangıçta Meryem, babasının seyyar lahmacun satıcılığından kazandığı yüklü paranın gerçek kaynağı konusunda bazı kuşkular yaşamıştı. Sonraları, babasının ağzından ara sıra çıkıveren Rusça ya da Romence sözcükleri mesleki deformasyon belirtileri olarak kabullenir oldu. Hele annesini inşaat kalfası dostuyla yatakta yakaladığı günden ve ardından olanlardan sonra açıkça babasının yanında yer aldı. O günlerde ortaokuldaydı, on beş yaşında. İshal olup okuldan erken döneceği tutmuştu. İniltileri duyduğunda anasına bir şey oldu korkusuna kapılıp yatak odasına koştu. Olayın son dakikalarına yetiştiği için kimsenin onu fark edecek hali yoktu. Bu yüzden, kapıda donakalıp durmuş, savrulan yastıkların ve yorganın dinginleşmesini beklemişti. O ayazlı günün sobasız odasında kan ter içinde kalmış iki yığın, kızın varlığını fark edene dek.

Meryem annesini ilk kez çıplak görüyordu. Harran ovasındaki çocukluğunu inek dışkısı toplayarak geçirdiğinden yakınarak başlayıp, mağdur kahraman kimliğini başka içeriklerde de sürdüregelmiş bu cüsse-i muazzamanın ne denli iğrenç bir kütle olduğunu bilmezmiş meğer. Ve annesinin üstünde, şaşakalmış kendisine bakan, kır bıyıklı, çakır gözlü sıska adam. Koca ineğin üzerine konmuş sinek. Sonra böğürerek bir çarşafa sarınmaya çalışan annesinin üzerine yürüyüşü. Evden kaçıp okul arkadaşı Sekine'lere gidişi.

Olayı öğrendiğinde annesini çifteyle vurmaya kalkışan babasını durdurmaya çalışan komşular, çığlıklar, patlayan silahın sesi,

polis, karakol, mahkeme ve on beş yıl ağır hapis. Meryem cenazeden sonra annesinin mezarına hiç uğramadı, babasını cezaevinde düzenli ziyaret eder. Okulu bırakıp çalışmaya başladığı bir fastfood dükkânında, yazgının karşısına çıkarıverdiği, sinema artisti bakışlı Satılmış'ı tanıdığı güne kadar hayatı dümdüzdü.

Meryem sedirden kalktı ve dalgın gözlerle eve girdi. Televizyonun karşısındaki işlemeli örtülü sehpaya tutuk adımlarla yaklaştı ve üzerinde duran çingene pembesi telefonun tuşlarına ezbere bastı, bekledi. Sonra telefonu birden kapatıp, kendi kendine mırıldandı.

– Yine o kadın! Buyrun ben Muhteşem diyen! İyi küfediyor ama. Helal!

Meryem, karnında çocuğunu taşıdığı adamın sesini duyabilmek için her gün edip durduğu sessiz telefonların sayısını bilmez.

Öğleden sonra üç buçuk!

Kendilerine antikacı diyen eskicilerden alınmış büyük pirinç karyolada, sırtlarını işlemeli yastıklara dayamış, bellerine kadar çekilmiş eflatun ipek örtünün üzerinden dikkatle Karyoka'yı dinleyen Rasputin ve aldırmaz bir tavırla, karyolanın tam karşısındaki dev televizyon ekranında sesi kesilmiş sürüp giden Arnold Schwarzenegger filmine bakan Dürrü. Rasputin'in üzerindeki kendinden yollu soluk mavi ipek pijamanın aralarından görünen beden bölgelerindeki kıl nüfusu, Hindistan'la kıyaslanabilecek yoğunlukta. Siyaha boyalı saçları ve bıyığıyla garip bir tezatlık yaratan beyazlı bir kalabalık. Ve bu kargaşanın arasından zekice bakan bir çift koyu zeytin göz. Rasputin'in yaşını kestirmek oldukça zor. Ellinin az üstü var gibi.

Dürrü, Rasputin'in on yedi yıllık dostu. Böyle bir dünyada, bu zamanda on yedi yıl. Sarıya boyalı dağınık saçları, bıngıl be-

yaz paluze bedeniyle taşra kasabalarını çağrıştıran Dürrü'nün sıradan bir kadın olmadığı ilk bakışta bile hissediliyor. Zaten, süfli pavyonlardan Rasputin'in yatağına hızla tırmanan, kırkına yeni yaklaşmış bu kadının, Rasputin'in yönettiği olayların gerçek mimarı olduğu söylentileri oldukça yaygın. Şu anda, umursamaz tavrıyla, Rasputin'in falcı kadından etkilenmesi ihtimaline karşı teyakkuzda. İki kadın arasındaki sessiz iktidar savaşının kokusu odayı sarmış.

Karyoka, yıkılan görkem düşlerini bir yana iteleyip, yatağın yakınına getirilen sıradan bir koltukta oturmuş, sedef kakmalı bir sehpanın üzerine dizdiği kartlara bakmakta. Kendisine şarlatan gözüyle baktığını belli etmemeye çalışsa da hissettiren, sarı saten sabahlığıyla yatakta oturmuş duran tombul kadının varlığından tedirgin. Sonra birden duyulan bağırtılar. Ardından, Schwarzenegger'in elindeki otomatik silahtan çıkan seslerin bağırtılara katılması. Dürrü, Rasputin'in yanlışlıkla üzerine dayandığı kumanda aletini alıp sesi kesti. Karyoka, cidarı giderek incelen balonunun patlamasına az kala, ciddi bir yüzle olayı toparladı.

– Politika artık kanına girmiş Rasputin. Dönüşü yok! Yıldızının yükselişini görebiliyorum. Yukarılara, çok yukarılara... Güneşin yanına kadar!

Bir soluk alıp döndü ve arkasındaki sessiz ekranda birini kovalamakta olan Schwarzenegger'e baktı. Sonra yavaşça yerinden kalkarak, yataktakilerin yüzüne bakmaksızın kuru bir sesle olağan final cümlesini seslendirdi.

– Sanırım söyleyeceklerim bitti.

Öğleden sonra üç buçuk!

Azize, artık adı sanı unutulmuş, ama geçmişin insanı ısıtan kokusunu hâlâ yitirmemiş bu eski semtteki daracık sokakta, köh-

nemiş ahşap evin kapısını çaldı. Kapı açılırken duyulan çığlık ve soluk saman rengine boyalı saçları, çökkün esmer yüzüyle Abdullah.

– Azizem bu ne saadet! Gel gir içeri. Bir sarılayım sana!

Azize'nin gergin yüzü birden yumuşak. Sonra sıcak bir kucaklaşma. Rengârenk kilimler serilmiş oturma odasına girdiklerinde Abdullah hayretle Azize'yi inceledi.

– Az kalsın tanıyamayacaktım. Kız bu kılık da ne?

– Polisin peşimde olduğunu sanıyorum. Adam öldürmeye teşebbüsten.

Abdullah, kaldırabileceğinden daha yüklü gelen bu haberle sarsıldı.

– Ne?... Ne diyorsun sen? Sen böyle bir şey yapmazsın ki?... Yapamazsın!

Sonra birden durakladı.

– Zeus mu yoksa?

Azize başını salladı. Sonra ssessizlik. Ne yapacağını bilemeyen Abdullah, Azize'yi beceriksizce kolundan tutarak arka tarafta görünen avluya doğru çekmeye çalıştı.

– Gel arkaya gidelim! Bak, o sevdiğin mum çiçeğin nasıl açtı... Çay da hazır sayılır!

Kimi toprakta, kimi saksıda, her yanı yemyeşil bitkilere boğulmuş, hanımellerinin duvarlara tırmandığı, asma çardağıyla gölgelenmiş küçük bir avlu. Rasgele konuvermiş köy işi ucuz hasır koltuklardan birine Azize'yi oturtan Abdullah çay getirme bahanesiyle hızla mutfağa kaçtı. İşlemeli beyaz örtüsünün üzerinde kristal çay bardakları bulunan kararmış gümüş tepsi ve yüzyılın ilk yarısından kalma görüntüsüyle avluya döndüğünde, Azize'nin tekdüze bir sesle yaptığı ikinci açıklamayla çayları neredeyse dökecekti.

– Televizyona çıkacağım!

Abdullah'ın yüzündeki panik, kıskançlığa özgü gizlenmesi güç bir bakışa dönüştü. Sevecen tavırların ince katmanını kolayca deliveren o hain okun ucunu gösteren bakışa. Azize ilk kez Abdullah'tan bağımsız karar verdiğini açıklıyor, sıradan bir haber-

mişçesine. Uzun süren sessizliği Azize bozdu.

– Memnun olmamış bir halin var?

Yılların sevecen tavırları bazen böyle bir anda tarih oluverir. Çağın cilvesi bu. Yakalamaya çalıştığı sevgi sözcükleri kayıp giderken Abdullah hızla dağıldı. Savaşamayacağı bir rakibin varlığını fark etmenin bozgunu. Medya denen dev. Okun ucu biraz daha belirdi yine de.

– Polis peşindeyken televizyona nasıl çıkarsın?

O anda beklenmedik bir şey oldu ve Azize, Abdullah'la tarihinde ilk kez tırnaklarını gösterdi. İçgüdüsel bir savunma, belki de saldırıyla, meydan okurcasına güldü.

– Zeus'un bana duyduğu aşkı dünyaya haykırmak için daha iyi bir fırsat olur mu?

– Sen... Yani durumun pek iyi görünmüyor. Bir doktora görünsen!

– Doktorumu yarın sabah tekrar göreceğim.

Gözlerini Abdullah'ınkilere dikerek devam etti:

– O beni Zeus'tan kıskanmıyor.

Son kurşunu da tükenen Abdullah aptalca sırıtarak toparlanmaya çalışayım derken biraz daha battı.

– Çayımı sevdin mi Azizem? Yasemin çayı. Mebrure Hanım Kıbrıs'tan getirdi.

– A evet! Elim boş geldiğim için affet. Tebdil-i kıyafet derdinden düşünemedim.

– Adı ne?

– Kimin?

– Seni televizyona çıkarmaya çalışan adamın.

– Murat! O beni televizyona çıkarmaya çalışmıyor, yalnızca önerdi. Aslında annesinin fikriymiş. Geçen hafta görüşüp şartlarımı açıkladım ve düşünmek için zaman istedim. Bu sabah da telefon edip kabul ettiğimi bildirdim.

Abdullah'ın duygularındaki önceliğin birden başka alana kaymasıyla, büyük ihanetin ilanı "top on"da ikinci sıraya düşüverdi.

– Adı Murat mı dedin? Şu aralar üç yakışıklıdan birinin adı

Murat. O da öyle mi bari?

– Oldukça!

Sonra bıkkın bir tavırla Abdullah'a baktı.

– Gelecek ay evleniyormuş.

Sonra, Abdullah'ın buharlaşan umutlarına aldırmadan gülümsedi.

– Yasemin çayı gerçekten iyiymiş. Mebrure Hanımı kutlamak gerek... Bir bardak daha verir misin?

Öğleden sonra üç buçuk!

Zeus, kıyıdaki tepeciğin üzerinde tek başına oturmuş, sürekli denizi seyreden yaşlı çam ağacına dayadığı motorsikletinin önünde, otların üzerine yatıp düşünceye dalmış. Araba yolu olmadığı için kimselerin gelmediği bu yapayalnız yerdeki dostu yaşlı çamda bulduğu huzurla. Zaman zaman gelip konuştuğunda onu hep anlayışla dinleyen çam ağacı. Bugün onunla konuşmak için gelmedi, sadece yanında olmak istedi. Düşüncelerini yakalamaya çalıştığında karşılık bulamadığı böyle bir günde. Dağılıp uçuşan düşüncelerin saatinde yakalayabildiği tek şey, zaman zaman gelip giden bir görüntü. Asansördeki kadının vahşi bakışı. Bir de bedeninin şurasında burasında arada bir hissettiği sızılar.

Zeus ülkenin batı kıyısında büyük çiftlik sahibi bir ailenin iki oğlundan küçüğü. İlkokula gittiği sahil kasabası şimdilerde çok revaçta bir tatil beldesine dönüştü. Neredeyse bir kent, kendine özgü. Zeus bu değişimin yasını çok tuttu. Tarihinin kaybolup gitmesinin acısıyla isyan etti. Sonraları yakın tarihin getirdiği değişimlerle uzlaştı ve üç yıl önce, kasabanın yakınındaki antik tiyatroda konser bile verdi. Ülkedeki pek çok insan gibi, zaman zaman dönebileceği köklerini yitirmiş olmanın fakirliğine isyan edercesine.

Çiftlikte bir piyano vardı. Arada bir şehirden gelen yaşlı ada-

mın akort ettiği. Vaktiyle Milano'dan getirilmiş. Annesi kentsoyluydu. Yunanlıların kraliçe diye andığı denizin doğu yakasının incisi kentten gelme. O şehirde sık rastlanan, bir kuşak önce esnaf, bir kuşak sonra kendini aristokrat sayan ailelerin birinden. O güzelim Akdenizli kentin kozmopolit geçmişini silip, yerine taşra kokusu sindiren. Ama hakça değerlendirmek gerekirse, Zeus'un annesi, gerçeğinden ayırt edilmesi oldukça güç taklitlerdendi.

Çiftlikteki akşam yemeklerinde, misafir olmadığı zamanlarda bile ipek elbiseler giyip mücevherlerini takan, yaşamı boyunca ödün vermeyi öğrenmeye yanaşmamış bu kadın, bir bakıma engellenmiş bir artistti. Zeus piyano çalmayı ondan öğrenmişti. Büyük kardeşi babasının, Zeus annesinin oğluydu. Görünürde bu parsellenmeye kimsenin itirazı olmamıştı. Ortak yönleri, dördünün de doğayla olan güçlü bağıydı. Annesi, sanata olan tutkusuna rağmen bir çiftlikte yaşamayı seçmiş olmaktan hiç pişmanlık duymamış ya da buna inanmayı seçmişti. Narenciye bahçesinde yaptığı sabah yürüyüşlerinden dönüşünde, hizmetlilere talimatlarını verdikten sonra, bazen saatlerce Brahms ve Schumann çalardı. Annesi bahçede dolaşırken Zeus kırlarda at koştururdu. At tutkusu yakın yıllara kadar sürdü, sonra yerini motorsiklete bıraktı.

Zeus, konservatuara gitmek istediğini açıkladığında, babasının yüzünden bir an için gelip geçen gölgeyi hiç unutmadı. O güne kadar o babasına, babası da ona ulaşamamış olmalarının acısını sessizce yaşamışlardı, adını koymadan. Zeus babasının onu, ayrıcalıklı bir yere koyduğunun farkındaydı. O hem annesinin, hem babasının veliaht prensiydi, görünür parsellenmeye rağmen. Bu ona o zaman da yük olmuştu, şimdi de. Otuz yıllık yaşamı boyunca bir türlü kurtulup özgürleşemediği seçilmişliğiyle. Annesi ve babası çiftlikte inek sağıp, ertesi hafta İtalya'da opera izlemişlerdi. Annesi, babası ve Zeus, bireyleşmenin lanetlendiği bir ülkede ayrıksı kalmanın hüznünü ve gururunu hep taşıdılar. Büyük kardeşi dışında. Zeus, babasının sığ bir uzantısı olmaktan özgürleşemeyen kardeşine karşı duyduğu suçluluktan hâlâ kurtulabilmiş değil. Kurtulması da mümkün değil. Çünkü artık onun da

prensi. Böyle bir çağda bir çiftlikte sıkışıp kalmış iki çocuk babası kardeşinin de herkes gibi Zeus'a tapınmaktan başka ne seçeneği olabilirdi ki?

Zeus dünyaya açılmadan çok önce, dünya ayaklarının önüne serildi. Çiftlikte zaman zaman Avrupa'dan, hatta Amerika'dan bile gelmiş kişiler konuk edilirlerdi. Zeus bu insanların anlattıklarından, davranışlarından çok şey öğrendi, farkına varmadan. O hep dünyanın yaldızlı yanını yaşadı. Otuz yaşma ulaştı, ama çoğu insan için sıradan sayılan bazı şeyleri yaşama imkânına hâlâ sahip değil. İstediği çok değil, belki de kalabalık bir belediye otobüsüne binebilmek aslında.

Konservatuarı New York'taki ünlü bir müzik akademisi izledi. Öğrencilerini titizlikle seçtiği söylenen bir akademi. Zeus bu çok kendine özgü şehirde cazla tanıştı. Afrika kökenli Amerikalıların kiliselerinde gospel dinledi. Giderek, Orta Avrupa'nın topraktan kopmuş müziğinin aslında genleriyle bağdaşmadığını fark etmeye başladı. Annesinin müzik seçiminin zorlama olduğunu düşünecek kadar. O kadar ki bir dönem kendini annesine yabancılaşmış bile hissetti. İşte öyle bir dönemde acı haber Amerika'ya ulaştı. Annesinin bir araba kazası sonucu ölümü.

Annesi, Zeus evden gittikten sonra piyanosundan uzaklaşmaya başlamıştı. Çevresinde müziği gönülden paylaşan başka biri yoktu. Üstelik, başkalarının müziklerini amatörce yorumlayıp durmak ona yetmez olmuştu. Kendinden bir şeyler yaratmak istiyordu. Resime yeteneği olduğunun farkındaydı. Aylarca haftada iki kez şehre gidip resim dersleri aldı. Sonuç umut vericiydi. Üç yıl sonra, ilk sergisinin hazırlıkları için yine şehre giderken, uykuya dalan bir kamyon sürücüsü, çiftliğin emektar şoförüyle birlikte Zeus'un annesini de alıp götürüverdi.

Zeus cenazeyi ve sonrasını duyarsız yaşadı. Tuhaf bir boşluktu fark edebildiği, neredeyse hafiflik. Hayatındaki ikinci önemli kadını da bir kaza sonucu kaybettiğinde yaşadıkları, annesinin ölümündekinden farklıydı. O zaman yaşayamadıkları karısının

ölümüne mi ertelenmişti diye düşündürecek kadar. Karısını üne kavuştuktan sonra tanımıştı. Güzel bir kadındı, Zeus'tan dört yaş büyük. Önemli bir şirkette yönetici olmanın yanı sıra, sanat eleştirmeni olarak yazılar yazardı. Yazıları özden ve duyarlılıktan yoksundu, ama yargılayıcı, hatta mahkûm edici olduğundan ilgi çekerdi. Son yılların alaycı, bilgiç kadınlarından. İçlerindeki cılızlığı koruyabilmek için katı, umursamaz görünmeye çalışan, anlaşılabilme umudunu yitirdikçe sertleşen.

Karısı Zeus'a el koymuş, Zeus da teslim olmuş görünmüştü. Yumuşak bakışlı Zeus dişine göreydi. Ama kuşattıkları kaleyi fethetmenin zafer sarhoşluğundaki diğer kadınlar gibi onun da göremediği bir şey vardı. Katılığın ve sertliğin dibi nasıl cılız, hatta cılk ise, yumuşaklığın biraz altına inildiğinde umulmadık sertlikte bir kayayla karşılaşılır. Zeus'un karısı böyle bir darbeye iyice yaklaşmışken hayata veda etti. Yani yaşasaydı işi zordu. Zeus, karısının ölümünden çok sonra, bir kadına tapınmakla onu sevmenin birbirinden farklı şeyler olduğunu anlamaya başladı. Karısının ölümünden kendisini bu kadar sorumlu hissetmesinin, ona olan sevgisinden kaynaklanmadığını da. Ama daha ötesini kurcalamanın zamanı değildi. Ya da belki hiç kurcalanmamalıydı.

Zeus, kaos ve düzen ikilisinden ilkine hızla kaymaya başlamışken karısıyla karşılaşmıştı. Ya da karşılaşması gerekiyordu. Azize'nin de inandığı gibi, tanrıların her zaman bir bildiği vardır. Kaosa kendini bırakıp savrulmak gibi, düzenin de katılığa doğru kayıp takılması insanı hiçe indirgeyebilir. İşte sarkaç orada, doğanın anlamlı düzeninin ötesi bir katılıkta takılıp kalmışken, karısı beklenmedik bir zamanda ölüverdi. Zeus'ta sarkacı takıldığı yerden tek başına oynatacak yürek var mıydı bilinmez, ama tanrılar yardımına gelip, bindiği asansöre o vahşi kadını yolladılar. Tabii Zeus bütün bunları bilemezdi. Deli bakışlı kadınla karşılaşmasının kendisi için bir dönüşümün başlangıcı olduğunu da. O yalnızca kadını bulabilmek için duyduğu dizginlenmez dürtünün farkındaydı. Nedenini anlayamadan.

Klasik geçmişine ihanet edip pop müziği kabul etmeye başladığında yirmi iki yaşındaydı. O yöne iyice kayması, İsveçli bir gitaristle tanıştıktan sonra başladı. Sesinin iyi olduğunun farkındaydı, ama piyanodan kopması kolay olmadı. Annesi hayatta olsaydı kopabilir miydi bilinmez. Ama o, bu çağın insanıydı. Bir şeylerin sürekli yok edilip, başka şeylerin hızla var edildiği çağın insanı. Rock grubundan pop grubuna derken, bir Batı ülkesinde basılan solo albüm. Albümden önceki vaftiz. İnanılmaz gibi gelse de gerçek. Vaftiz babası kendi babası oldu. Zeus adı babasının fikriydi. Zeus'un yeteneklerini fark ettiği andan beri ona yapışıp kalan Venezuella asıllı çıkarcı menecer Carlos da bu fikrin üzerine atladı.

Neden başka bir ad değil de Zeus? Babası, hani o kuşağın insanında zaman zaman rastlanan ve ülkenin tarihini, antik Yunan ve Roma dönemlerinden birden günümüze atlayarak algılayan aydınlardandı. İnsan bir çiftlikten çıkıp, papaz okullarında yatılı okuyup, sonra da her nedense Sorbonne'da hukuk öğrenimi yaparak çiftliğine dönerse ne beklenir ki demeyin. Aslında o, ana rahmine dönme arzusuyla tutuşanlarda görülen antikite tutkusunun sıradan bir örneğiydi yalnızca. Birkaç yılda bir Selanik müzesine gidip orada saatlerce kendinden geçen bir Narkisos yansıması. Tabii ki seçimi Taş Devri ya da Tunç Çağı olamazdı. Ne de Tutankamun ya da Konfüçyüs. Constantinopolis fatihi Mehmed ve Babür Han mı? Onlar da kim? Aslında kendisiydi gökyüzü tanrısı Zeus. Daha doğrusu, Zeus olamamış Zeus. Şimdi kendisi ve oğlu tek. Oro, Su, Satılmış ve diğerleri. Neydi bu herkesin tapındığı, yüzyıl sonu hastalıklarından Zeus?

Zeus bakışları denize dalmış, çiftliği ve o çevredeki insanları düşündü bir an. Oralarda hâlâ zeybek oynayan kalmış mıydı acaba?

Öğleden sonra üç buçuk!

Ben İsa! Hatırlayacaksınız, daha önce de konuşmuştuk. Sizi sıkmazsam, yine bir şeyler anlatmak istiyorum.

Kendimi yalnız hissettiğim günlerden biri bugün. Komşu bahçelerde dolaştım, o siyah beyazlı kedi de iki gündür ortalıkta yok. Dişi bir kedi tabii! Adı mı? Nasıl bir isim olduğunu tahmin etmeniz gerek. Hasene! Asimilasyon politikanızın ne denli hız kazandığının bir başka kanıtı. Kendinizi kabul edemediğiniz için beklentilerinizi çocuklarınıza yansıttığınız yetmedi ve sıra bizlere geldi. Hayır sitem etmiyorum. Neden edeyim ki? Sizinki yalnızca gerçek olduğuna inanmak zorunda olduğunuz bir yanılsama. Sizlere rağmen biz yine de kediyiz ve öyle kalacağız. Tabii genetik mühendisliğiniz bize de el atmazsa!

Zihninizden geçirip soramadığınız sorunun cevabını da vereyim. Hasene'yle politik görüşlerimiz farklı. O son zamanlarda bir dergâhla ilişkide. İpin ucunu kaçırırsa ne mi olur? Öbür mahalledeki köktendinci kediyle çiftleşmek zorunda kalır. Benim gibi erkek nasıl olsa kadınsız kalmaz!

Yine ıhlamur ağacının dalındayım. Buna katılımcı gözlemci konumu dendiğini biliyorum. Sizinle konuşmayalı önce Satılmış geldi, sonra da Zeus. Muhteşem'in tilki suratı kıvılcımlanıverdi, iki kuşak yakışıklıca adam ortalıkta olunca. Satılmış da her nasılsa şifaya kavuşmuş, gün batımına az kala. Zeus döner dönmez ona New Age müziği hakkında sorular sordu. Bence sırf bunu sormak için geldi. Muhteşem'in telefonda duyup tuhaf dediği müzik New Age imiş anlaşılan. Zeus'un karısı, o müziği dinleyenler sonunda ya tarikata girer, ya UFO'cu olur ya da Shirley Mc Laine'ci derdi. Sonra da evde kimse yokken Kitaro dinlerdi. İkiyüzlü mahluk! Ama açıkçası o müzik benim de hoşuma gider. Mistisizm salgını bana da bulaşmış olmalı.

Ben hâlâ gözlemciyim, aşağıda herkes birbirinden kopuk. Zeus motorsiklet turundan rahatlamış döndü. Gözlerinde nedeni-

ni anlayamadığım nostalji. Satılmış otomatik pilota takılı işini sürdürüyor. Ruhu başka bir yerde. New Age'ci kadında belki. Muhteşem, Satılmış'a belli etmemeye çalışarak, gözünün ucuyla Zeus'u izliyor. İzlemiyor aslında, Zeus'un her bir çizgisini belleğine depolamaya çalışıyor. Evet, Muhteşem kesinlikle bir voyör! Kocası kafayı bulup dağılmazsa, yatağında ateşli bir kadın bulabilir bu gece. Yine de bilinmez tabii. Telefon konuşmalarından anladığıma göre Muhteşem'in feminist gruplarla ilişkisi var.

Öğleden sonra üç buçuk!

Azize yürüyor. İnsanların, bu siyah kelebek gözlüklü tavus kuşuna dönüp bakmalarına aldırmaksızın. Ana caddede yürüyerek polisle rus ruleti oynadığının da farkında. Ama nedenini bilmiyor. Bu kez aklında Zeus değil, Abdullah. Abdullah'la paylaştığı geçmişi:

Eskiden herşeyimi ona borçlu olduğuma inanırken, şimdi ne oldu? Neden onun beni kullanmış olduğunu düşünür oldum? Hayır, nankör değilim. Menecerliğimi bıraktığından beri ona hep el uzattım. Verdiğim parayı ite kopuğa savurup durmasa daha fazlasını da yapardım. Ama yaşlandıkça iyice saçmalar oldu. İki kez eşyaları çalındı, bir keresinde karanlık bir parkta bıçaklandı. Şanslıymış. Yarası ağır değildi. O günlerde hep yanındaydım, doktora da ben taşıdım. Son zamanlarda iyice süflileşmiş, karanlık sokaklardan tinerci çocukları alıp evine götürüyormuş. Benden saklıyor, ama duyuyorum. Yine de yanında olmak isterdim. Ama bu karşı koyulmaz öfke ne? Hatta onu ezme isteği! Bu, bugünün öfkesi değil. Bunu bir yanım fark ediyor. O da bana hınç dolu, hissediyorum. Onu tekrar aramayabilirim, o beni aramazsa. Her neyse! Tanrılar bu soruların cevabını zaten biliyorlar. Bana bir şekilde anlatırlar.

Azize, kullanmaya gidenin kullanıldığını bilemezdi tabii. Ne de dağılmakta olmasının ona verdiği gücü. Deliliğin özgürlüğünü ve bu özgürlüğün herşeyi aşan gücünü. Üstelik artık yalnız da değil. Ona tapan ama yaklaşamayan, başkalarının tanrısı Zeus! Azize şimdi bir tanrının tanrıçası.

Öğleden sonra dört!

Meryem telefonu tekrar denediğinde karşısında birden Satılmış'ı bulunca ahizeyi elinden atarcasına yerine koydu. İstenen şeye beklenmedik anda ulaşmanın paniği.

Onunla beş ay önce karşılaşmıştı. Satılmış'ın peynirli köfte atıştırmak için girdiği fastfood dükkânında, kasanın başında durmuş patateslerin kızarmasını beklerken. Meryem oraya gireli henüz iki buçuk hafta olmuştu. Başlangıçta hevesli, gün geçtikçe ayaklarını sürüyerek. Yüzünde maskeleşmiş gülümsemeyle nefret ettiği o cümle.

– Yine bekleriz efendim!

Patatesini bekleyen Satılmış'ın ısrarlı bakışlarını üzerinde hissettiğinde önce için için celallenmiş, bir ara ters bir bakış bile göndermişti. Müessesenin bu konuda kendisine verdiği talimatı umursamadan. Daha önce de böyle şeyler olmuştu. Ama o zaten müşterilerin yüzüne bakmadan koşuşur dururdu. Öğle saatlerini ya da hafta sonlarını karınca istilası gibi yaşardı. Müşteriler onun için sadece "şey"lerdi. Satılmış'ın direnilmez gülümsemesiyle karşılaşana dek. Meryem, Satılmış'ın repertuarında başka bir şey olmadığını bilemezdi. Vaat edercesine gülümsemenin ardında hiç, ama hiçbir şey. Satılmış, hoş sürtünmeleriyle çevresinden enerji emenlerdendi. Beş gün art arda fastfood'da görünüp gülümsedi.

Herşey Meryem'in bir sonraki izin gününde oldu ve o gün bitti. Yani hissenin yüzde elli birine sahip Satılmış için öyle oldu.

Evlilik öncesinde yüzde elli bir erkeğindir, sonrasında hesaplar biraz karışabilir. Mekân Meryem'in annesinin lanetli yatağıydı. Sonuç, annesinden öc alırcasına girdiği yataktan kadın olarak çıktığında önünde buluverdiği, hazmı zor, zafer ve yenilgi karışımı salata. Meryem fastfood'da Satılmış'ın dönüşünü beklerken, günlerce kendini onun sevgi sözcükleriyle avuttu. Gebe olduğunu ve onun dönmeyeceğini anlayana dek. Bir izin günü, öteki mahallede oturan Hanife Kadın'ın verdiği ilaçla kıvrandı, biraz da kanayarak. Ama bebek dünyaya gelmekte kararlıydı. Fastfood'da çalışan kızların, evlendiklerinde işten ayrılma zorunluluğu vardı. Gebe bir kıza zaten yer olamazdı.

Babası hapse girince Meryem'in kimsesi kalmamıştı. Kendinden bir buçuk yaş büyük erkek kardeşi örgüte katılıp güneydoğu dağlarına gitmişti. Küçük erkek kardeşi de polis tarafından arandığı için izini kaybettirmiş, bir ara Suriye'de saklandığı duyulmuştu. Vaktiyle Essen'e gelin gitmiş olan ablasını en son annesinin cenazesinde görmüştü. Bir ara Almanya'ya, onların yanına gitmeye razı olmuş, fakat vize alamamıştı. Uğraşsaydı giderdi, ama işte o sıralar Satılmış'la karşılaştı ve Ali'yle evlendiği güne dek, bir yere kımıldamadan umudunun nöbetini tuttu. İki göz evdeki yalnız gecelerinde yanıbaşında duran babasının çiftesiyle. Urfa'dan ruhsatlı olduğu için, eniştesinin polisten geri alabildiği. Gönlünden bir türlü söküp atamadığı yiğidine için için isyan ettiği bir gün, ailesi de kendisi gibi güneydoğulu olan Ali'nin gönderip durduğu haberlerin sonuncusuna he dedi sonunda. Kendini iyice köşeye sıkışmış hissettiği o akşam.

Satılmış'ın eşliğinde düşlediği davullu zurnalı düğünün düşü atmosferde uçup giderken, kendini aralık bir sokağa sıkışmış ucuz düğün salonunda, Ali'nin divanında buluverdi. Daha ertesi sabahtan pişman. Evlendikten iki hafta sonra bir gece televizyonda izlediği magazin programının ardından daha da kahrolası pişman. Zeus adlı şarkıcıyla evinde yapılan röportaj sırasında, ekranda iki kez belirip kaybolan Satılmış'ı gördüğü andan beri.

Zeus'un adresini bulmak zaman aldı. Meryem gibiler için ünlülere ulaşabilmek kolay değildi tabii. Sonra bahçe kapısının önünde günlerce, saatlerce bekleyiş. Sonunda adamını kıstırdığında, Satılmış o sırada Zeus'un bir ziyaretçisi için çağrılmış olan taksiye atlayıp kaçmıştı. Meryem yılmadı, bahçe kapısının karşısındaki ağacın ardına gizlenip yine bekledi, günlerce, saatlerce. Bahçenin arka duvarında dışarıdan pek fark edilmeyen bir servis kapısı olduğunu bilemedi, bulamadı. Sonra bahçenin yan duvarına komşu korudaki ıhlamur ağacını keşfetti. Bazı günler ağacın dalına tüneyip Zeus'un evini izleyen gebe kadını fark eden olmadı.

Öğleden sonra dört!

Davut hâlâ duvarın dibinde bir mumya. Oro çıt çıkmayan müzik odasındaki koltuğunda, bebek uykusunda. Nono yoğun bakımdan yeni çıktı. Kırmızı saten bir çarşaf üzerinde, kırmızı saten gecelik ve isyankâr burnuyla dinleniyor. Su, sarayın ormanında dolaşıyor, amaçsız. Zeus, kendisine geçmiş olsuna gelen geveze kadın ziyaretçisiyle bahçede otururken, ondan ne zaman kurtulabileceğinin gizli hesabında. Karyoka koltuğuna oturmuş, masasının üzerinde para sayıyor. Muhteşem, salonda gümüş parlatıyor görünüp, bahçedeki konuşmaları dinlemeye çalışıyor. Gözleri gümüşten çok Zeus'ta. Azize hâlâ yürüyor. Satılmış, bir şeyler yaparcasına dolaşıp hiçbir şey yapmıyor. Rasputin ve Dürrü yatakta, serbest güreş kurallarına uygun bir sevişme örneğini seyircilerine sergiliyorlar. Seyirciler, Arnie'nin filminin ardından dev ekrana gelen yarışma programına katılanlar. Olayın en uygun anlarında alkışlıyarak. İsa mı? Az önce ağaçta tünemekten vazgeçip halkın arasına karıştı. Artık, o da peygamber adaşının kutsal ruhu gibi her yerde.

Beş dakika sonra!

Meryem telefonu kapattıktan sonra bir süre orada durakaldı. Sonra sanki yerçekiminde bir artış olmuş gibi, ağır ve tutuk adımlarla yatak odasındaki dolaba doğru yürüdü. Üst raftan babasının tüfeğini çekip aldı ve bir kenarda katlanmış duran leopar desenli battaniyeye sardı. Oluşan hamuleye kararsız gözlerle bir an bakıp düşündü. Sonra çekmeceyi açıp, papatya desenli, solgun ve tarihi değeri yüksek çarşafı aldı ve silahı ona sardı. Hayatının dönüm noktasının tanığı çarşafa. Sonra yerçekimi birden ayın yüzeyindeki kadar azaldı ve Meryem uçarcasına evden fırladı.

Kırk dakika sonra!

Meryem bu kez biraz zorlanarak tırmandığı ıhlamur ağacının her zamanki dalına yerleşti. Tüfeği çarşaftan sıyırıp çıkardı ve bahçeyi gözetlemeye başladı. Bahçede, giderek demirbaş eşyaya dönüşmekte olan geveze kadın ve kaşı gözü sarkmış Zeus. Kadın Muhteşem'in hırçın giriş çıkışlarını kaydetmek niyetinde değil. Sonra hedef, çayları tazelemek için bahçeye çıkıverdi. Satılmış servis yaparken düşürdüğü şeker tutacağını almak için eğildiğinde İsa ona yaklaşıp sırnaşmak istedi. Parmak tetiği çekti ve bum! İsa içgüdüsel bir davranışla fırlayıp koşmaya başladı. Kanamaya başlayan sol bacağını sürüyerek. Başını kaldıran Satılmış sesin geldiği yöne baktığında, gözleri bir an Meryem'in gözleriyle karşılaştı. Karşı safta iki vahşi hayvanın ürkek ve saldırgan bakışlarının buluşması Muhteşem'in canhıraş çığlığıyla sona erdi.

– Faşistler, katiller!

Muhteşem eski militanlardandı. Kod adı Nalan. Aslında kod adı gerektirecek kadar militan olduğundan değil, nüfus kağıdındaki adı marksist ideolojiyle uyuşmadığından. Yine de hapse girmiş, kendi ifadesine göre işkence bile görmüştü. Şimdi kocası

olan, gününün saçı sakalı karışık yakışıklısıyla örgütte tanışmıştı. Ateşli söylevleriyle ün yapmış bir troçkist. Altmış sekiz kuşağının kadri bilinmezliğinin sona ermez hüznünü, bir türlü yetmeyen miktarlarda ucuz şarapla dindirmeye çalışıyor şimdilerde. Değişen dünyaya uyarak dönekliği kabul etmenin onur kırıcı olduğuna inanmanın bedeli. Oysa Muhteşem, marksizmden feminizme başarılı bir yatay geçiş yaptı. Politik olaylar sırasında baba evini de, gitmekte olduğu liseyi de terk etmiş, köklerinden iyice kopmuştu. Eve para getirmeyen batık bir kocayla hayatı götürmek kolay değildi. Eski tüfek Nalan'ın gün gelip bir şarkıcının evinde kâhyalık yapacağını, o günlerde kimse aklından bile geçiremezdi. Şarkıcının uluslararası ünü olsa bile. Oysa görünürde tekdüze repertuarlı altmış sekiz kuşağından ne renkler fışkırmıştı sonradan. Kiminin rengi serbest piyasa ekonomisi resimlerini boyayacak kadar çarpıcı.

Muhteşem, nam-ı diğer Nalan, silah sesini duyup, ardından "Faşistler! Katiller!" diye bağırmayalı yıllar olmuştu. Zeus'un ardından, Muhteşem için de nostaljik bir gün oldu bugün.

Zeus'un müteveffa karısının, ziyaretçi geveze kadının, Muhteşem'in ve asansördeki kadının ortak bir yanları olduğunun farkındasınızdır herhalde. Oysa, piyanonun üzerindeki gümüş çerçeveden gülümseyerek bakan annesi sanki bir melek.

Çağrılan ambulans, Zeus'u, Satılmış'ı, yeniden taşınır mala dönüşen ziyaretçi kadını ve tabii İsa'yı, hızla o ünlü hayvan hastanesine götürmekte. Peşlerinde anında peydahlanan medya araçlarıyla birlikte. Olay, sonradan Batı dünyasının basın ve yayın organlarının da ilgi odağı olacak ve politik içerikli yorumlara kadar uzanacaktı. Olanlardan, asansördeki dengesi bozuk kadın sorumlu tutulacak ve İsa'yı vuran Meryem olduğu halde, suç Maria Magdalena'ya kalacaktı. Böylece tarih bir kez daha saptırılarak yorumlanacaktı.

Zaman bir rastlantılar dizisi. Varoluş, insanın o rastlantılarla ne yapıp yapmadığı. Meryem o gece televizyona bakmıyor olsay-

dı, bütün bunlar yaşanmayabilirdi. Yaşam, yaşantılardan yaratılan bir bütün. Koreografını bir türlü tanıyamadığımız, evrenin yansıması bir dans. Kaostan kaçtıkça insanı kaosa çeken, ama yine de doğadaki çılgın dinamizmin döngüsel düzenini yansıtan bir bütün.

Vurulma olayının ayrıntılarını İsa nasıl olsa daha sonra anlatır!

Öğleden sonra dört buçuk!

Su, yürüyüşten dönüşte avluya geldiğinde, duvarın dibinde hareketsiz duran Davut'u ölmüş sandı. Yavaşça yanına yaklaşıp omuzuna dokundu. Ve Davut birden başını kaldırıp ona baktı.

– Tam sekiz adım!

– Sekiz adım mı? Beni korkuttunuz! Sizi öyle hareketsiz görünce bir şey oldu sandım.

– Altmış yediden elli dokuz çıkarsa sekiz kalır. Sekiz adet adıma ne oldu?

– Hâlâ adımlarınızı mı sayıyorsunuz?

– Saymıştım. Önceleri kesinlikle altmış yedi iken sonra birden elli dokuza indi.

– Şimdi ölçerseniz daha da farklı bir sonuca ulaşabilirsiniz. Neden tekrar denemiyorsunuz?

– Asla!

– O zaman bunları bırakıp oraya sizin için bırakılan lahanaları yiyin. Aç olmalısınız.

– Sizi artık dinlemek istemiyorum. İlk karşılaştığımız andan bu yana akla yakın tek bir söz etmediniz.

– Akli dengemin bozuk olduğunu mu düşünüyorsunuz?

– Kesinlikle öylesiniz. Söyler misiniz? Hangi aydayız ve bugün ayın kaçı?

– Dünyanın öbür yüzünde kullandığınız güneş yılına göre on yedi haziran. Bana göre başlangıçsızlıkla sonsuzluk arasındayız.

– Yine aynı saçmalıklar. Tanrı'ya da inanmıyorsunuz, değil mi?

– İnanıyorum. Tanrı sonsuzluktur!

– Anlamadım!

– Sevgili Davut, neden gidip lahanalarınızı yemiyorsunuz?

Akşam sekiz! Yine ben. İsa!

Birkaç saat içinde dünyanın en çok konuşulan kedisi oldum. Bazı ülkelerdeki katolikler, peygamberlerinin isminin bir kediye verilmesini aşağılayıcı bularak kınamışlar. Buna karşılık, bir zamanlar kameraların karşısında Papa'yı lanetleyen oğlan saçlı şarkıcı Sinead O'Connor, saçlarını beline kadar uzatmaya karar verdiğini açıklamış. Bir Yunan gazetesi, Zeus'un vaktiyle kendi tanrıları olduğunu ileri sürerek, Yunanlı olmayan bir pop şarkıcısının bu ismi kullanmasından doğan telif hakkının ödenmesini istemiş. Köktendinci müslümanlar yarın Zeus'u kınama mitingi yapacaklar. Bir Yunan tanrısının adıyla şarkı söylediği yetmiyormuş gibi, kedisine gavur peygamberin adını vermiş olduğu için. Şu ana kadar yahudilerden herhangi bir tepki gelmedi.

İşin tuhafı Zeus son zamanlarda Budizme yönelir gibiydi ve bu nedenle iki kez Uzak Doğu'ya bile gitmişti. Oralarda aradığını bulduğunu sanmıyorum, zaten öyle şeyler pazara gider gibi aranmaz. O artık dünyaca ünlü bir yıldız. Şarkılarının yalnızca birkaçını kendi dilinde söylüyor. Bu yüzden zaman zaman ülkedeki diğer pop şarkıcılarının eleştirisine hedef olur. Yine de yeri kolay sarsılacak bir sanatçı değil. Üstelik ülkesini sever, gördüğünüz gibi evi de burada. İki gündür yaşadıkları onu hırpaladı. Carlos'un olanları reklam aracı olarak kullanmak istemesine sürekli karşı çıkmaktan da yoruldu.

Zeus galiba küskün. Ama kime, neye?

Kendimi ilk kez televizyonda gördüm. Baldırım kanlı, sol ar-

ka bacağım sargılı, miyavlarken, Zeus'un kucağında taşınırken. Neredeyse bütün kanallarda göründüm. Kurşun sadece bacağımı sıyırıp geçmiş, kas dokusunu da zedeleyerek. Topallıyorum, fakat yakında geçeceğini söylediler. Hastane servet ödese gerçekleştiremeyeceği bir reklam fırsatı yakaladı. Bu nedenle sanırım, geceyi orada geçirmem için ısrar ettiler. Zeus kabul etmedi. Şu anda daha fazla anlatamayacağım. Hastanede verilen yatıştırıcı beni sersemletti. Yaşadığım şoktan ötürü bir süre antidepresan almamın gerekli olduğu söylendi. İtiraz hakkım olmadığı için önce canım sıkıldı ama, tanrıya şükür Zeus bunu da reddetti.

Akşam dokuz!

Rasputin fedaileri eşliğinde siyah mersedesine binerken bıkkın bir sesle şoförüne seslendi.

– Evvelki akşam götürdüğün o gavur isimli otele çek!

Rasputin elli dört yıl önce bir kuzey sahil kasabasındaki ahşap eve çağrılan ebenin hazakatiyle dünyaya geldi. Adını Ali Selami koydular. Soyadı Hurma. Suriye'den geldiği söylenen büyük dedesinden kalma bir ad. On yedi yaşındayken, kendisinden beş yaş büyük ağabeyiyle, taşı toprağı altın denen bu şehre geldi. Sonradan gelen milyonlarcası, taşın toprağın kendisini bile bulamazken, Selami zamanında köşesini dönüp altına ulaştı.

Başlangıçta neler yapmadı ki. Önce inşaat işçisiydi, kumarhanelerde fedai oldu, iki salaş gazinoda assolistin en altı olarak türkü söyledi, ama adı daha yukarı çıkamayınca vazgeçti. Otuzunu yeni geçmişti ki emlak alım satım ofisi açmaya karar verdi. Ondan sonra olaylar hızla gelişti. Mafyayla başı derde giren birinden, sahibi olduğu pavyonu yok pahasına satın aldı. Bunu bir gazino izledi. Derken bir gazino daha. Arsa spekülasyonu, kaçak hayvan ticareti ve sonunda ülke sınırlarını da aşarak uluslararası uyuşturucu kaçakçılığına el attı. Aşırı sağ eğilimli bir politik par-

tiyle olan yakın ilişkisi dışında, şu anda neler yaptığı pek bilinmiyor. Ama diğer meslektaşları gibi, onun da Palm Beach'de villa sahibi olduğu söylenir.

Rasputin yeni tüylenmeye başladığı yıllarda, yirmi iki yaşındayken evlendirildiği, büyük amcasının torunu Ümmühan'ı ve ondan olma iki kızını, sonradan kesin dönüş yaptırıp memlekete yolladı. Yılda bir ya da iki kez onları görmeye gider. Onlar Rasputin'i görmeye gelemezler. Memleketteki adı da Rasputin'e çıkalı, duruma aileden kimsenin itirazı yok. O adı unutulmuş yöreden çıkmış, bugünün eli öpülesi kralına zaten kim ne diyebilir ki? Ümmühan'ın gönderilmesinin Dürrü'yle ilgisi yok. Selami şimdiki kadınıyla otuz altı yaşındayken karşılaştı. Pavyonlarında ve gazinolarında çalışan kadınlarla asla ilişki kurmamıştı. O bir profesyoneldi. Ama Dürrü de kendi tarzının profesyoneli çıktı ve olaylar farklı gelişti.

Dürrü, bu ülkenin, sınır tanımaz bir imparatorluğun günümüzdeki varisi olduğunun yaşayan kanıtlarından. Arap, Arnavut, Gürcü melezi. Selami Dürrü'yle ilk karşılaştığında, sonradan ona vurulacağı aklından bile geçmemişti. O zamanlar yirmi dört yaşında, ürkek görünüşlü bir kızdı. Pavyondaki meslek adının Şelale olmasına itiraz edebileceğini kimse düşünmemişti. Adının Ebru olması için direndi ve kazandı. Bu, daha önce hiç olmadık bir durumdu ve Selami'nin çevresini biraz şaşırttı. Dürrü dikbaşlılığını çalışmaya başladıktan sonra da sürdürdü. Ödün vermez tavırları zaman zaman müşterilerin şikâyetlerine neden oldu. Sonunda, görülmedik bir şey daha oldu ve işten atılacağı yerde, uyarı almak üzere Selami'nin ofisine çağırıldı.

Pavyon dünyasında, gözden çıkarılamayacak bir kadın olamazdı, çalıştırılmazdı. Ama Dürrü, açıklanması güç bir şekilde farklıydı. Nitekim, Selami'nin ofisine gitmeyi reddetti ve o gece çıkan sıradan bir tartışma sırasında işi bıraktığını bildirerek pavyonu terk etti. Selami'nin çevresindekiler için bu da kabul edilemez bir durumdu. Kadınlar, pavyonu ancak işten atılarak terk edebilirlerdi. Ertesi sabah Dürrü'nün evini basan iki bıçkın, kızı

iyice hırpalayarak tehdit ettiler. Dürrü, yüzü gözü kan içinde yerde tekmelenirken akşam işinin başına döneceğini söyleyerek adamları savdı. Pavyondakiler o akşam onu boş yere beklediler. Ertesi sabah tekrar gittiklerinde ev tamtakırdı.

Dürrü'nün, kopuk yaşadığı babasından başka kimsesi yoktu. Birkaç kuşaktır bu şehirde yaşamış bir aileden gelmesine rağmen. Konaklarda, köşklerde yaşamış olan ecdadı, geçen yüzyılın sonlarında yavaş yavaş inişe geçmeye başlamış, Dürrü genç kızlığa ulaşmak üzereyken toptan tükenmişti. Ömründe hiçbir iş yapmamış babası, Dürrü'nün dedesinin maddi yardımıyla evlenmiş, onun desteğiyle evini geçindirmişti. Para giderek tükenmekteydi, ama yine de birazı kalmıştı. Dürrü'nün Fransızca eğitim veren ünlü kız okuluna gitmesini sağlayacak kadar. Sonra herşey bir yangınla sona erdi. Bankalara güvenmediği için altınını ve parasının çoğunu evinde saklayan dede, köşkün giriş katındaki mutfakta başlayan yangını fark edince, eriyip gidenden arta kalan servetini kurtarmak için üst kata koştu. İtfaiye yetiştiğinde alev almış çıraya dönen köşk giderek iskeletleşirken, yaşlı adamın etrafta olmadığı fark edildiğinde artık çok geçti.

Yangının ardından, gerçek değeri oldukça yüksek olan köşkün arsası yok pahasına satıldı ve bir süre sonra o para da tükendi. Paranın çoğu, annesinin yıllardır savaşıp durduğu ölümcül hastalığının tedavisine harcandı. Bugün babası, Dürrü'nün yaptığı para yardımıyla, Abdullah'ın da yaşadığı o eski semtte, kendine kahrederek hayatını sürdürmekte. Kızının Rasputin'in dostu olmasını bir türlü hazmedemeden. Annesinin ölümünden çok önce, henüz on altı yaşındayken okulu bırakmak zorunda kalan Dürrü'nün o günden bu yana yaşadıkları, zaman zaman insanlık onuruyla bağdaşmaz boyutlara vardı. Ama babasının bunlardan hiç haberi olmadı. Acımasız dünyasında savrulup sürüklendiği yıllardan sonra kendisine kalan, masum bakışlı aydede güzeli yüzü ve ödün vermez tavırlarıydı. Biraz da Fransızcası.

Rasputin adının nereden çıktığını, nasıl başladığını kimse bil-

miyor. Rusya'nın devrim öncesi başkenti St. Petersburg'da, Romanoff ailesini ve sarayı elinde oynattığı iddia edilen Rasputin'in, şeytanın yeryüzündeki elçisi olduğuna inanılırdı. Katliamın ardından hayatta kalan ve Amerika'da aslan terbiyecisi olarak çalışan, Çar Nikolai'nin yeğeni Maria, en son Kaliforniya'da görüldüğünde gazetecilere, Rasputin'in Romanoff ailesine önemli yardımlarda bulunmuş, yumuşak, iyi kalpli biri olduğunu anlatmıştı. Aslında, Selami de yengeç gibi, ürkütücü kabuğunun altında yumuşak etli, ama kabuğu kırılmadan yenemeyecek bir mahluktu. Yengeçten en önemli farklı hızıydı. İkinci Rasputin'in kabuğunu aşıp yumuşak bölgelerine ulaşabilen tek kişi Dürrü oldu. Kabuğu kırıp parçalamadan, beyaz etini tüketmeden ve üstelik, gerektiğinde kabuğa destek olarak.

Asi kızın pavyondan çekip gitmesi Selami için yenir yutulur şey değildi. Selami'nin dünyasındaki beklentilere göre, kızın malum evlerden birinde çalışmaktan başka şansı olamazdı. Oysa aylar geçti ve evlerin patroniçesinden Selami'nin adamlarına bu doğrultuda istihbarat ulaşmadı. Konu neredeyse unutulmaya yüz tutmuştu ki Selami'nin adamlarından biri, felaketsever televizyon programlarından birinde Dürrü'nün perişan görüntüsünü tanıyıverdi. Köprüden atlayarak hayatına son vermek üzereyken, bir taksi şoförünün engellemesiyle amacına ulaşamamış. Ekrandaki Dürrü, elleriyle yüzünü kapatmaya çalışırken titriyordu ağzını bıçak açmaz halde.

Bugüne kadar, pavyonu terk ettikten sonra yaşadıklarını ve onu kendini öldürme kararına sürükleyen nedenleri kimseye anlatmadı. Selami'ye bile!

Selami, Dürrü'nün intihar girişimini önce sıradan bir haber olarak karşıladı. Sonra gece bir rüya gördü. Loş bir dehlizde yürümeye çalışırken adımlarını basacak yer bulamıyordu. Zemin genç kadın cesetleriyle doluydu, üzerlerinde pırıltılı elbiseleriyle. Dehlizin sonundaki ışığı görüyor, ama oraya bir türlü ulaşamıyordu. Sonra ışığın hızla kendisine doğru yaklaşmakta olduğunu fark etti. Bir trenin ya da başka bir aracın farları sanki. Kaçmak

istedi, ama dehlizin girişinden uzaklaşmıştı. Rüyada başkaları da vardı, başka olaylar da. Gecenin ortasında uyandığında çoğunu hatırlayamadı. Yatağında oturup bir sigara yaktı, yanıbaşındaki çarşafın yalnızlığına dalıp. Beklenmedik anlarda yüzleşiverdiği yaşamındaki boşluk. Ve yengecin hızla incelen kabuğu.

Ertesi sabah erkenden Dürrü'nün kaldırıldığı hastanedeydi.

Akşam sekiz!

Meryem sigorta hastanesinin nisaiye koğuşunda. Baş ucunda sessiz duran Ali ve ailesi, Meryem'in, bebeğini kaybetmiş olmasına karşı umursamaz tavrının ve doktorların ölen bebekten dört aylık diye söz etmelerinin şifresini henüz çözememiş haldeler. Meryem onlara, kanamanın çamaşır asarken ayağının kayıp taş zemine düşmesinin ardından başladığını söylemişti. Tüfeği ateşledikten sonra Satılmış'la göz göze geldiğinde paniğe kapılıp ıhlamur ağacının dalından düştüğünü anlatamazdı tabii. Burkulan bileğiyle ağacın altında kıvranırken kanamanın başladığını fark etmemişti. Ayağını sürüyerek yola çıktığında karşılaştığı taksiye atlayıp eve doğru yola çıkmışken, baldırından aşağı sızan kanı görünce kendini acil servise atmıştı. Şu anda aklı, ağacın altında bıraktığı tüfek ve çarşafta.

Bu ipuçlarıyla polis kendisine ulaşırsa kaygısı.

Polis ıhlamur ağacının dibindeki çarşafı ve tüfeği kısa sürede buldu. Çarşafın üzerinde iyice sararmış eski kan lekesi, bir de daha tazesi. Çarşaf ve tüfek Zeus'un evindekilere gösterildiğinde, Satılmış sararmış kan lekesinden bir süre gözlerini ayıramadı. Meryem gibi o da, soruşturmanın nerelere uzanabileceğinin bilinmezliğinden ürkmüş. Ertesi gün Maria Magdalena'yı aklayan bir bulguyla karşılaşıldı. Tüfekteki parmak izleriyle asansördeki tabanca üzerindeki izler aynı kişiye ait değildi. Böylece Zeus'a sal-

dırdığı farz edilen akli dengesi bozuk kadınların sayısı ikiye çıkmış oldu. Stadyumdaki olay sayılmazsa tabii. Her türlü televizyon programında görünüp, her konuda söyleyecek şeyi olan bir ünlü, son çıktığı programda, erkeklerin içine sperm sıkabilmeyi arzulayan bazı kadınların, bu isteklerini ödünleyebilmek amacıyla beğendikleri erkeklere kurşun sıkma yoluna başvurdukları görüşünü açıkladı. Bu görüş, kendilerine kadın politikacısı diyen, ama halk tarafından feminist diye tanınan grupların tepkisini çekince, medya kullanabileceği yeni bir malzeme edinmiş oldu. Kadınlara hem sperm, hem kurşun sıkabilen erkek egemenliği konulu bir panel düzenlendi.

Öğleden sonra beş!

Saraydaki uçsuz bucaksız salon. Oro ve Su eşit büyüklükte olmayan koltuklarda oturmuş, eşit büyüklükte olmayan bardaklardan sarımtrak renkli içkilerini içerlerken Oro gerinerek sordu:

– Sence ben yakışıklı mıyım?

Su şaşırdı. Oro'yu bir kez daha incitmekten kaçınmak isterken bir an bocaladı, sonra cevap verdi:

– Evet, seni yakışıklı buluyorum.

– Bunu bana hiç belli etmedin?

– Belli etmek mi? Anlayamadım!

– Yani beni arzuladığını hiç hissettirmedin.

– Seni hiç arzulamadım ki?

Oro anlamaz gözlerle Su'ya baktı.

– Ama beni yakışıklı bulduğunu söylüyorsun?

– Seni arzulamamamla bunun ne ilgisi var? Sen güzel bir resimsin. Sana bakmak hoş. Ama buraya gelip seninle birlikte vakit geçirmemin bununla ilgisi yok. Seninle müzik yapmak, müzik üzerine tartışmaktan zevk alıyorum. Ayrıca, bilgili ve zeki bir insansın.

– Öyleyse neyim eksik?

Su bir süre tereddüt ettikten sonra biraz ürkek, cevap verdi:

– Ruhunu hissedemiyorum.

– Yani ruhsuz muyum?

– Tabii ki hayır! Ama sanırım gömülü.

Oro bir süre dalıp gitti. Sonra kıvılcımlı gözlerle Su'ya baktı.

– Göğsünü aç!

– Ne demek göğsünü aç?

– Aç dedim!

– Neden?

– Kaynağından süt içmek istiyorum.

– Lohusa değilim. Memelerimde süt yok.

– Çok yazık!

Sonra düşünceye dalmış gibi kendi kendine konuştu:

– On bir yaşıma kadar süt annelerim oldu. Sonra bu uygulamayı birden kestiler. Bazen onları... Daha doğrusu, memelerinden süt içtiğim günleri özlüyorum.

Sonra yumuşadı.

– Sevgilin var mı Su?

– Ülkenin her yanını alıcılarıyla tarayıp, istediği anda istediği kişiyi izleyebilen biri için gereksiz bir soru. Yaşadıklarımı hiç izlemediğini mi söyleyeceksin?

Oro gülmeye başladı.

– Udo iyi bir çocuğa benziyor. Ama yakışıklı sayılmaz. Onun ruhu var mı?

– Sanırım. Yani bana göre var.

– Yaptığım müziğin de ruhu gömülü mü?

Su şaşırarak baktı.

– Bu soruyu sorman ilginç. Belki de beni sana bağlayan senin bu soruların... Cevabıma gelince. Yaptığın müzik şiirsel, arı ve olağanüstü duyarlı Oro. Sanki yaşayamadığın herşey orada dile getiriliyor. Keşke kendini başkalarının müziğine kaptırmasan. Halimize bak, hepimiz onun giysisini taşıyoruz.

– Ben ondan değil, Zeus benim müziğimden esinleniyor.

Su konudan kaçmaya çalıştı.

– Dünyanın öbür yüzünü sık izliyor musun?

– Evet, çok ilgimi çekiyor. Udo'yu bırakabilsen benimle gelebilirdin.

Su düşünceli bir yüzle sordu:

– Oraya gitme konusunda ciddi olamazsın!

– Tek başıma böyle bir şeye kalkışacak kadar yürekli olmadığımı düşünüyorsun. Böyle düşündüğün için sana hak vermiyor değilim. Ama insan kendini köşeye sıkışmış hissettiğinde herşeyi göze alabilecek kadar yürekleniyor.

– Köşeye sıkışmak?

– Bu saray, ülkedeki konumum ve onun getirdiği katlanılmaz yalnızlığım.

– Benimle ilk defa böyle konuşuyorsun.

– Ruhumun gömülü olduğunu söylediğinde haklıydın. Son zamanlarda giderek fark eder olduğum bir şeyin adını koymuş oldun. Artık kendime ulaşabilmek, ruhumun kilidini açmak istiyorum. Bu sarayda kapatılmış kaldıkça, doğal olmayan geçmişimin izlerine kayıp durmaya mahkûmum. Üstelik beni bekleyen başka tehlikeler de var!

– Ne gibi tehlikeler?

– Halkımız burada, bilinen tarihimiz boyunca huzur içinde yaşadı. Herkes için herşeyin yeterince var olduğu bir dünyada. Mülkiyet tutkusunun olmadığı, hiçbir şeyin hesaba vurulmadığı, alınıp satılmadığı, akıp giden hayatların dünyası. Politik sistemlerimiz bile yok.

– Sen varsın?

– Ben sadece içgüdüsel bir ihtiyacın yansıtıldığı simgeyim. Bir lideri izleme ihtiyacı sürüngenlerde bile var. Halkımız da içlerinden birini seçip eğiterek bu ihtiyacını karşılıyor. Ve herşey orada bitiyor. Ya da bitiyordu.

Kısa süren suskunluğun ardından Su sordu:

– Geçmiş zaman kullandın.

– Evet. Giderek artan sayıda insanın dünyanın öbür yüzünde olanları izlediğini biliyorum. Bunu sen de doğruladın. Orada yaşanan kargaşanın çekici yönlerinin farkındayım. Orada olanları kendimize bulaştırmakta olduğumuzun da! Bu belirli bir birikime

ulaştığında bedelinin kime ödetileceğini sanıyorsun?

Su bir süre düşündü. Oro'nun söylediklerinden etkilendiği açıkça belli.

– Peki oraya nasıl gideceksin? Yani dünyanın öbür yüzüne. Tünel kazarak değil herhalde?

Oro avluya doğru işaret etti.

– O astronot taklidinin buraya nasıl düştüğünü sanıyorsun?

– Anlayabilmiş değilim.

– Kara delik!

Su hayretle Oro'ya baktı.

– Kara deliklere ölülerimizi ve çöplerimizi gönderiyoruz. Orada öğütülsünler diye. Bir insan kara deliğin içine atlarsa parçalara ayrılır, varlık olmaktan çıkar.

– Ama parçacıkları bir başka evrene taşınır. Bebek evrenlere.

– Parçacıkların hayatı olamaz ki? Kara delikten yalnızca enerjisi çıkar.

– Bunları ben de biliyor ve inanıyordum. Yakın zamana kadar.

– Anlamadım!

– Geçen yıl bir pilotun uzayda kaybolduğunu hatırlıyor musun?

– Evet!

– O şimdi dünyanın öbür yüzünde.

Su hayretten taş kesilmiş bakarken Oro devam etti:

– Bu kumarı kendi isteğiyle oynadı ve kazandı. Uzay gemilerimden biriyle.

– Yani kara delikten geçip...

– Evet! Ama ikinci bir kara delikten geçmesi gerekiyordu. Bunu da başardı.

– Hâlâ anlamıyorum?

– Dünyanın iki yüzü arasındaki bilinen fizik kurallarına göre bir sınır yok. Evrenin fizik kuralları bizler için de geçerli değil. Dünyamız soyut bir olgu, bizler de soyut varlıklarız. Nedense bunu hep unutarak yaşamaya alıştık.

Su sessiz, Oro'ya bakakaldı. Şaşırmış, ama ikna olduğu belli.

Oro devam etti:

– Biliyor musun? Onunla haberleşebiliyorum.

Su çocuksu bir ilgiyle sordu:

– Şimdi dünyanın neresinde?

– Bunu açıklamak istemiyorum. Eski bir kent! Dünyanın atmosferine girdikten sonra uzay aracının kumandası pilotun denetiminden çıkmış. Sonra araç gecenin geç bir saatinde bu kalabalık şehrin varoşlarına inmiş.

– Sözünü ettiğin şehir güçlü bir kozmik merkez olmalı.

– Pilot da öyle olduğunu düşünüyor. Zaten nüfusu sürekli katlanarak artıyormuş.

Su'nun gözleri parladı.

– Orada yaşamak herhalde çok heyecan vericidir.

Bir an durup düşündü.

– İnerken onu gören olmamış mı?

– Tabii ki olmuş! Hatta görenler televizyona bile çıktılar. Ben buradan izledim. Ama böyle şeyleri görenlere oralarda deli gözüyle bakıldığı için, medya için gelip geçici bir malzeme olmaktan öte bir anlam taşımadı.

– Nasıl olur? Uzay aracını bulmadılar mı?

– Bulamadılar sayılır. Araba hırsızları gün doğana kadar aracı parçalayıp, satmak üzere götürmüşler. Bu o şehirde yaygın bir uygulamaymış. Geriye bazı teller ve metal parçacıkları bırakmışlar. Oraya bir uzay aracının indiğine ilişkin hiçbir iz kalmamış. Pilot sakıncalı bulduğu için indiği bölgeye geri gitmemiş. İhtiyacı da yoktu. Yanında götürdüğü birkaç dünyalı giysisi ve bir bavul altın zaten ona yeterdi.

– Altın mı?

– Evet! Bizim için burada sıradan bir maden, ama dünyanın öbür yüzündeki ekonomi denen sistem altına ayarlı. Yani o şimdi orada çok zengin bir adam. Orada zenginler, yoksullar dedikleri sınıflar var.

– Ekonomi dedikleri şeyi ve altına verdikleri önemi biliyorum, ama yine de yadırgadım.

Su bir an durakladıktan sonra gülmeye başladı.

– Bu çok gülünç! Bir maden parçasıyla zengin olmak. Zengin olmanın ne olduğunu kavrayamasam da. Peki orada ona kimse soru sormamış mı?

– Gittiği yer dünyanın bu yüzündeki insan sayısından daha fazlasını barındıran bir şehir. Herkesin birbirini kullanmaya çalıştığı, herşeyin takas edilip, insanların bile satın alınabildiği bir yer. Tam bizim Nono'ya göre. Karmakarışık bir meydanda, para karşılığında kendine sahte bir kimlik edinmiş, bir de oralara uygun bir ad.

– Adı ne şimdi?

– Müslim!

Su gülmeyi kesti ve dudakları aşağıya sarktı.

– Müslim?... Kulağa tuhaf geliyor.

– O meydanda tanıştığı ilk kişinin adıymış.

O anda kapıda bir saray görevlisi göründü.

– Efendimiz! Nono iyileşti. Sizi ne zaman görebileceğini sormamı istedi.

Oro cevap vermeden, eliyle görevliye gitmesini işaret etti. Sonra Su'ya dönüp gözlerini ona dikti.

– Herkes tek kişilik uzay aracını keyfim için yaptırdığımı sanıyor. Araç aslında iki kişilik ve bu sana son önerim.

Su cevap vermeden önüne baktı.

Akşam sekiz!

Ben İsa! Araya girdiğim için bağışlayın, ama anlatmam gerek. Sanırım beni kimin vurduğunu sizin gibi ben de biliyorum. O kadını zaman zaman ıhlamur ağacının üstünde görmüştüm. Asansördeki kadınla ağaçtakinin aynı kişi olup olmadığını siz biliyorsunuz, ben henüz bilmiyorum. Yani, polis parmak izlerinden bunu saptayana dek. Ben şimdiden aynı kadın olmadıklarına inanıyorum. Çünkü ıhlamur ağacındaki kadın Zeus'u değil, Satılmış'ı izliyordu. Neyse! Size seslenmemin asıl nedeni bunlar değil. Zeus yarım saat önce müziği, daha doğrusu, kendi deyimiyle ticari

müziği bırakmaya karar verdi. Carlos apar topar buraya geliyor, ama Zeus'u kararından döndürebileceğini sanmam. Bir haber daha! Eve yeni bir üye katıldı. Bir koruma görevlisi. Asansör ve ıhlamur ağacı olayları nedeniyle. Zeus'un yaşlarında sevimli bir çocuk. Adı Hidayet.

Akşam sekiz buçuk!

Yemeğini bitirmek üzereyken sonuncu lahanayı elinden düşüren Davut, bir süre yerde yuvarlanan lahananın çarpıp durduğu şeyi görünce gözlerini yukarıya kaldırdı. Ateş kırmızısı geceliği, aynı renkte çarıkları ve takkesiyle Nono. Kısa süren sessizliğin ardından Nono lahanayı yerden alıp yaklaşınca Davut sessizliği bozma adına konuşmaya çalıştı, biraz tutuk.

– Sizi sağlığınıza kavuşmuş görmekten mutlu oldum! Yani... Rahatsız olduğunuzu duymuştum.

Nono alaycı bir bakışla Davut'u süzdü.

– Rahatsız değildim. Kendimi yok etmek istedim ve başaramadım.

Cevap bulamayan Davut susup kaldı. Nono muhteşem burnunu yıldızlı geceye doğru biraz daha kaldırarak devam etti:

– Sizin dünyanızda utançla karşılanan bir eylem. Sanırım Japonlar dışında. Ya da eskiden öyleydiler demek daha doğru olacak. Yürekli bir davranışı zayıflık belirtisi olarak yorumlamanızı anlayamıyorum.

Davut, ondan beklenmeyecek bir içtenlikle karşılık verdi.

– Askeri okuldaki tek yakın arkadaşım intihar etmişti. On altı yaşındaydı. Bunun için onu yıllarca affetmemiştim. Şimdi öyle düşünmüyorum. Ama elbiseniz yırtıldığı için kendinizi öldürmeye kalkışmanızı anlayabilmiş değilim.

Nono dolaylı bir cevapla konudan çıkmaya çalıştı.

– Anlaşılmayı beklememiştim.

Sonra yüzünde yapay bir gülümsemeyle sordu:

– Bu arada siz nasıldınız? Lahanalarımız damak zevkinize

uygun mu?

– A evet! Bizim oralardakinden daha iyi olduklarını kabul etmem...

Birden Nono'nun adını hatırlayıp içinde katlanılmaz bir sıkıntı duyan Davut, sağ elini göğsüne yaslayıp konuşmasını kesti. Nono kaygıyla ona doğru birkaç adım attı. Oldukça içten.

– İyi misiniz? Şifaverenleri çağırmamı ister misiniz?

Davut gözlerini kapatıp derin nefes aldıktan sonra konuştu:

– Sağolun, iyiyim. Herhalde arkadaşımı hatırladığım için oldu... Söyler misiniz? Neden tepeden tırnağa kırmızılar içindesiniz?

Üçüncü bir ses Davut'un sorusuna karşılık verdi.

– Ülkemizde yalnızca hastalar kırmızı giyer. Diğer insanlar onları fark edip yardımcı olsunlar diye.

Nono ve Davut dönüp baktıklarında, öfkeli yüzü ve kavuşmuş kollarıyla duran Oro'yu gördüler. Nono tedirgin, başını eğdi.

– Efendimiz!

Oro ona aldırmadan kuru bir sesle konuşmasını sürdürdü.

– Ancak Nono'nun artık yardıma ihtiyacı yok. Dolayısıyla bu kıyafette dolaşmaması gerekirdi.

Sonra alaycı bir tavırla Nono'ya döndü.

– Şimdi odana git ve dünyanın öbür yüzündeki televizyon yayınlarını izle! Bü geceki programlar çok iyi.

Nono ürkek, önce Oro'ya sonra Davut'a baktı ve hiçbir şey söylemeden avludan çıktı. Oro gülümseyerek Davut'a baktı.

– Ona kötü davrandığımı düşünüyorsunuz, değil mi?

– Doğrusunu isterseniz, az önce öyleydiniz denebilir. İlişkinizin doğasını ve tarihini bilmediğim için sizi yargılayamam. Ama ya tekrar intihar etmeye kalkışırsa diye bir an ürktüm.

Oro, Davut'tan bu cevabı beklemediğini belli eden bir bakışla konuşmasını sürdürdü.

– Çok anlayışlısınız!.. Biliyor musunuz? Bazen Nono'nun bizlerden biri olmadığını düşündüğüm olmuştur. Dünyanın öbür yüzündeki insanların genetik özelliklerini öylesine çok taşıyor ki! Zaten halkımızı da kendine ve onlara benzetmek için sistemli bir

çaba içinde... Bu sabah olanları duyduğunuz anlaşılıyor.

– Evet! Ormanda karşılaştığım gençler anlattı.

– Düşünün! Ticaretin, dolayısıyla sizlerin ekonomi dediğiniz bir sistemin olmadığı, herkesin tek tip giyindiği dünyamızda defile denen o saçmalığa kalkışmak. Sonra da dünyanın öbür yüzündeki televizyonlarda gösterilen dizilerden alıntı bir drama yaratmak. Nono'nun intiharının kararlı bir eylem olduğuna zaten inanmamıştım. Nitekim gördüğünüz gibi çabuk ayağa kalktı. Üstelik kırmızı geceliği üzerinden çıkarmadan. Olan zavallı terzisine oldu. Bu oyuna katılma hevesine kapıldı ve karşılığını hayatıyla ödedi.

Oro'nun konuşmasını ilgiyle dinleyen Davut hayretle sordu:

– Ekonomi denen bir sistemin bulunmadığı dünya ne demek, anlayamadım.

– Para biriminin bulunmadığı, şeylerin alınıp satılmadığı bir dünya.

– Yine anlayamadım.

– Herkesin ortak ihtiyaçlarımıza kendi becerileriyle bir şeyler katarak yaşadığı, dünyanızdaki tutkulardan habersiz bir dünya.

– Böyle bir dünya olamaz. Teknolojide çok gelişmiş olduğunuz anlaşılıyor. Ekonomisiz teknoloji mümkün değildir.

– Bu sizlerin genel yanılgısı. Bir avuç insanınız dışında. Bazı bilim adamlarınızın, dünyanızdaki teknolojinin ekonomiden bağımsız geliştiğine inandıklarını biliyorum. Ama bunu kabul etmek, can çekişen politik sistemlerinizin işine gelmiyor.

Davut yine huzursuz, itiraz etti.

– Sizin de, sarı saçlı kızın da, söylediğiniz herşey insanın doğasına aykırı. Mantıksız!

– Sizin mantığınıza göre mantıksız.

Davut öfkesine hâkim olamadı ve ellerini havaya kaldırıp haykırmaya başladı.

– Neredeyim ben? Artık bu zırvaları dinlemek istemiyorum. Beni geri gönderin!

Sonra birden dağılıp yüksek sesle ağlamaya başladı.

– Geri dönmek istiyorum! Lütfen bir şey yapın! Evime dönmek istiyorum.

Davut'un küçük bir çocuk gibi ağlamasından etkilenen Oro yumuşak bir sesle cevap verdi:

– Canınızı sıkmak istememiştim. Amacım sadece sorularınıza cevap vermek, sizi bilgilendirmekti.

Davut ağlamasını keserek bebeksi bir yüzle Oro'ya baktı.

– Burası neresi? Ben neredeyim?

– Dünyanın öbür yüzü dersem sizi yine üzmüş olacağım. Ama doğrusunu isterseniz, evrenin algılayamadığınız boyutunu size nasıl anlatabileceğimi bilmiyorum.

Davut hâlâ çaresiz, sordu:

– Benim dünyamla sizinki arasındaki sınır nerede? Bu aşılamaz mı? Oraya dönmek mümkün değil mi?

– İki dünya arasında sizin bildiğiniz anlamda bir sınır yok. Ama size, bu aşılamazlığın sona ereceği günün yaklaşmakta olduğunu söyleyebilirim. O gün gelene dek sabırlı olmaya, bizlere alışmaya çalışın.

Son sözlerin taşıdığı umudun ardından Davut biraz rahatlamış göründü.

– Burası nasıl bir yer?

– Burası vaktiyle sizlere sunulan, ama sizlerin giderek yok ettiğiniz dünya. Yitirdiğiniz cennet. En azından şimdilik öyle!

– Anlamıyorum!

– Dünyanızdaki Uzak Doğu felsefelerine aşina mısınız?

– Hayır! Baldızım ilgilenirdi. Biraz uçuk bir kadındır.

– Size göre bizler de öyle sayılırız.

– Bunun tartışmasına girmek istemiyorum. Uzak Doğu'yla ilgili ne söyleyecektiniz?

– Yin ve Yang!

– Onlar kim?

– Onlar kişi değil. Daha doğrusu, yaşamın kendisi gibi, her insan Yin ve Yang'dır. Nasıl anlatayım? Yani siyah ve beyaz! Siyahla beyaz arasındaki denge ve uyum yaşamın özünü oluşturur.

– Anlayamıyorum. Bunların dünyanın bu ya da öbür yüzüyle

ilgisi nedir?

– Başlangıçta tek bir dünya vardı. Bizim dünyamız, dünyanın şimdi artık yalnız size ait olan bölümü kararırken oluştu. Bizim ve sizin dünyalarınız birlikte, Yin ve Yang dengesini sağlamaya çalışan ikili dansın partnerleri. Ama korkarım, yakın gelecekte bizim dünyamız da kararmaya başlayacak.

Davut bir süre düşündükten sonra ilgiyle sordu:

– O zaman dünyalarımıza ne olacak?

Oro sonunda anlaşılabilmiş olmanın hayretiyle Davut'a baktı.

– Bunu kimsenin bildiğini sanmıyorum.

Gece on buçuk!

Karyoka eskici dükkânının önüne çıktıktan sonra güneş gözlüklerini takıp kaldırımda beklemeye başladı. Dakikalar geçip beklediği gelmeyince gözlüklerini çıkarıp başını gökyüzüne kaldırdı ve bir süre yıldızları seyretti. Önce Büyük Ayı'yı buldu. Küçük Ayı'yı ararken yolun başında birileri göründü. Karyoka tekrar gözlüklerini takıp aldırmaz bir tavır takındı, oysa yoldan geçenler onu fark etmediler bile. Sonra nereden çıkıp geldiği anlaşılmaz bir özlem. Yıldızların yeryüzüne daha yakın olduğu berrak Beyrut gecelerinin özlemi. Ağlamak istedi, ama hiç sırası değildi. Olaylar bir yükselişe gebeydi.

Siyah pırıltılı araba köşeyi dönüp kayarak yaklaştı. Karyoka elini göğsüne sokup gerdanından sarkan zincirin ucundaki haça dokundu, kalp atışları hızlandı. Giderek yavaşlayan siyah pırıltı önüne geldiğinde birden vakur bir heykele dönüştü. Ardından, dışarıya fırlayıp kapıyı açan görevli ve Karyoka'nın bu kez boşta kalmayan eliyle yaratılan zarif düet. Ve devletin yüce katının simgesi siyah pırıltının uzaklaşışı.

Böylece, teknoloji casusluğuyla rekabete hazırlanan ve benzerlerinin gelişi pek de uzak gelecekte olmayan fal casusluğunun ilk örneği yaşanmaya başlanmış oldu.

Mata-Hari güneş gözlüklerinin ardında gizlenmeye çalışmamıştı, ama Karyoka güneş gözlüğü takan ilk casus da değildi. Çağın simgelerinden biri de güneş gözlüklerini güneşten sakınmaktan farklı amaçlarla kullanmak. Giz, gizem ya da her neyse! Süreci İsveç kökenli eski bir Hollywood ilahesi başlattı ama, artık güneş gözlüklü kitaplar yazılıp, güneş gözlüklü şarkılar söyleniyor.

Falcı ya da kendi deyimiyle gelecek tarihçisi Karyoka, daha önce de birkaç kez, yüce katlarda oturan bazı kişilere hizmetlerini sunmak üzere başkente davet edilmiş, ama bu ziyaretler hiçbir zaman güneş gözlükleri takmasını gerektirecek nitelikte olmamıştı. Falcıların devlet yönetiminde rolünün yakın tarihte başka örnekleri yaşanmıştı. Nasır'ın ölümünden sonra Mısır'da ve Reagan yönetimi sırasında Amerika'da. Ancak bu kez durum biraz farklıydı ve Yeni Orta Çağ'ın müneccimbaşı, Rasputin'in falından edindiği verileri devletin yüce katındaki kişiye ihbar etme misyonunu üstlenmişti. Doğmakta olan yeni işkolunun öncülüğü uğruna, otuz yıllık bir kariyere edilen ihanetin ilk dakikaları yaşanmaktaydı.

Karyoka, Rasputin'e giderken, onun politikaya atılmaya hazırlandığı, hatta hangi politik partiyle yakınlık kurduğuna ilişkin söylentilerden zaten haberdardı. Fal muhabbeti sırasında bu konuda duydukları doğrulandığı gibi, ilgisiz görünerek yaptığı şakalara aldığı tepkiler yoluyla bazı yeni bilgiler de edindi. Rasputin, beklediğinden de çenesi düşük çıkmıştı. Dürrü de onu engellemek için herhangi bir çaba göstermemişti. Onlara göre Karyoka sıradan bir falcıydı ve bu acele değerlendirmenin başlarına iş açabileceğini düşünmemişlerdi.

Karyoka'ya göre, sözkonusu politik parti tehlikeli amaçları olan bir örgüttü. Hıristiyan Arap kökeni onu her zaman için için rahatsız etmişti. Tahiye Hanım kimliğiyle bu tedirginliği yaşamaması mümkünken, Madam Karyoka adının farklılığını seçmesinin bazı bedelleri de olabileceğini görememişti. Yaşadığı ya da yaşadığını sandığı olaylar sonucu fanatik akımlara karşı aşırı duyarlılaşmıştı. Bu konuda giderek daha sık karşılaştığına inandığı ipuçları onu şimdi bir savaşın eşiğine getirmişti. Ülkeyi tehdit et-

tiğine inandığı melanete karşı başlatmaya karar verdiği savaşın, gerçekten ülke adına mı yapılacağı biraz belirsiz de olsa. Bunların yanı sıra, bir de öğle sonrası kendisini küçük düşüren yeraltı dünyasının kralından ve aşağılayıcı gözlerle bakan dostundan alınmak istenen öc.

Bir insanın iç kavgasıyla, savunduğu politik inançlar arasındaki sınırı bugüne dek kim ayırt edebilmiş ki?

Araba ıssız rıhtıma geldiğinde görevli yine dışarı fırladı ve Karyoka'nın, lağım kokulu suda beklemekte olan deniz motoruna binmesine yardımcı oldu. Plastik minderlere kurulan Karyoka, yola çıkıldıktan bir süre sonra gözlüklerini çıkarıp yeniden gökyüzünü izlemeye başladı. Küçük Ayı'yı bulmuşken Büyük Ayı'yı kaybetti. Büyük Ayı'yı tekrar bulduğunda da Küçük Ayı'yı. Bu oyundan bıkınca, hıristiyan cenazesi makyajlı cemalini tekrar güneş gözlüklerinin ardına gizledi. Zaten az sonra, bu çok yıldızlı bahar gecesinin yolculuğu, lağım kokan suları aşıp çiçek kokulu bir rıhtımda sona erdi. Devletin, yüce katın kiracılarına tahsis ettiği yalının rıhtımında. Ve sıra, yalının caddeye açılan kapısında bekleyen medya mensuplarından özenle sakınılan hamuleyi karaya çıkartma işlemine geldi.

İşte o anda olan oldu. Siyah gözlüklerinin ardından loş rıhtımı seçemeyen Karyoka, adımını boşluğa atmakta olduğunu son anda fark etti ve rıhtıma uçmak istercesine bir hamle yaptı. Uzatılan kolların arasından sıyrılan cüssesi yere serilmeden önce rıhtımla tekne arasına sıkışan ayağının acısını ilk anda hissetmedi. Yalıdan koşup yetişenlerle birlikte oluşan müfreze tarafından yerden kaldırılmak istendiğinde, sol ayağını yere basamadığını fark edene dek. Az ötede yerde, camlarından biri parçalanmış güneş gözlüğü.

Çatlayan bilek kemiğiyle ödenen bedel... Gizemin bedeli!

Acilen çağrılan ünlü hekimin, kapıda bekleşen medya mensuplarına dilsizmiş gibi davranmasına rağmen, ambulans geldi-

ğinde ortalık çoktan ana baba gününe dönmüştü. Televizyon habercisi bir kız sedyenin üzerindeki iri cismi anında tanıyarak haykırdı:

– Bu falcı Karyoka!

Ambulans önde, medya araçları ardında oluşan kervan, ünlülerin hastalandıklarında, kaza geçirdiklerinde ya da ameliyat olduklarında, televizyon kameraları eşliğinde kaldırıldıkları, diğer ünlülerin ve ünlü olmayı düşleyenlerin geçmiş olsun dileklerini kabul ettikleri yabancı isimli hastaneye doğru yol almaya başladı. Oraya varıldığında, önceden gelip kapıya ulaşmış olan bir başka kervan da ambulansın ardından gelenlere katılınca, hastanenin halkla ilişkiler görevlisi onca kalabalığı içeri alma konusunda bir an bocaladı. Ama koridorlar Bombay sokaklarına dönmüştü bile. Sedyenin üzerindeki gülünç suratlı kadının neyin nesi olduğunu anlamaya henüz fırsat bulamamış da olsa aslolan reklamdı. Omuz silkip gülümser maskesini takındı ve kalabalığın arasına karıştı.

Az sonra, gözlerini gökte gezdirip yıldız ararken birden kendisi doğuveren yeni yıldızın, sol bilek kemiğinde çatlak bulunduğu ve geceyi hastanede geçireceği, koridorlardan kafeteryaya taşan kameralara ve mikrofonlara bildirildi.

On yedi haziranı on sekiz hazirana bağlayan dakikalarda, bir yıldız doğarken bir başkası kendini yok etmeye karar veriyor, kendisini yok etmiş bir başkası yeniden doğuşuna hazırlanıyordu.

On sekiz haziran perşembe gece yarısını beş geçe!

Bir yanı imparatorluğun en görkemli yapılarından biri sayılan yüce minareli cami, ardında önceki imparatorluktan kalma, kiliseden dönme bir başka cami. Doğu'yla Batı'nın yüzyıllardır birbirine bakışıp durduğu yer burası. Her ikisini de aydınlatan spotlar az önce söndü ama, aralarındaki meydanda havuzun fıskıyesi hâlâ fışkırıyor. Çevredeki banklarda oturan, parmaklıklara

yaslanmış ya da şurada burada telaşsız yürüyen siluetler. İleride, ellerindeki rehber kitapçıklara göre günlük görevlerini tamamlayıp yorgunluk gidermeye hak kazanmış turistlerin oturduğu çayhaneler.

Taksi Azize'yi meydanın parke taşla kaplı bölümünde, bilinmedik bir dilde yüksek sesle tartışan üç Afrikalı gencin önünde bıraktı. Gençler, yanlarında beliriveren kırmızı elbiseli kadına bakıp tartışmayı kestiler. Ama gece yarısının hemen ardından, meydana meydan okurcasına dimdik çıkıp yürüyen vahşi bakışlı kadının kendilerine göre bir lokma olmadığını çabuk fark edip yeniden tartışmalarına döndüler.

Sonra birden ışıklar söndü. Orada, burada ve şuradaki siluetlerin hepsi kayboldu. Afrikalı gençlerin az önce durduğu yerde şimdi kimse yok. Koca meydanda Azize tek başına, fıskıyesinden artık su fışkırmayan havuza doğru yürüdü ve beklemeye başladı. Bir süre sonra, beklediği kişi havuzun öbür yanında göründü.

Ludmilla!

Ludmilla'mn ince, beyaz saçlı, siyahlar giymiş zarif görüntüsü, elinde tuttuğu şeyi gökyüzüne doğru fırlattı. Siyah bir tül, havuzun üzerinden süzülüp uçarak Azize'nin uzanmış duran ellerine kondu ve kırmızı elbise o anda üzerinden kayıp düştü. Azize, çıplak bedeni siyah tüle sarılı, sol elini gökyüzüne doğru uzatıp dansına başladı. Müziğin eşlik etmediği, mutlak sessizlikte, bomboş meydanın her yanında uçuşan benzersiz bir dans. Bir atomun parçacıkları kadar delice, ruhun ve bedenin tekleşip, ölçülebilir zamanın ve mekânın ötesinde yüzdüğü kutsal bir ayin. Maria'nın, Maria Magdalena'yı inanılmazcasına aştığı şölen.

Bir süre sonra dans yavaşça sona erdi ve o tekrar havuzun kenarında. Karşıdan kendisine bakan Ludmilla başıyla onaylarken, Azize'nin üzerinde yine kırmızı elbise, kucağında sımsıkı tuttuğu siyah tül. Işıklar tekrar yanıyor, fıskıye fışkırıyor, siluetler yerlerine dönmüş, turistler çayhanelere. Bir erkek, iki kadın ve boy boy çocuktan oluşan gürültülü bir Arap aile Azize'nin yanından

geçerken, Afrikalı gençler tartışmalarını sürdürüyorlar. Ludmilla'nın bulunduğu yer boş.

Gece yarısını beş geçe!

Hidayet, asık bir suratla veda ederek ayrılan Carlos'a, arabasına kadar eşlik etmek üzere çıktığında, Zeus'un yüzü birden yumuşadı, sonra gözlerinde zafer. Tek başına kaldığı salonda, küçük bir çocuk gibi kollarını havaya kaldırıp indirirerek dönmeye başladı. Sepetinin içinde ilgiyle onu izleyen tek seyirci İsa'nın önünde yapılan özgürlük dansı kısa sürdü. Hidayet kapıdan girmek üzereyken Zeus kendini koltuğuna attı ve düşünceye daldı:

Neden daha önce yapmadım?

Bu sorunun cevabını bilemem ki! İnsan önemli kararlar verirken o kararı vermekte olduğunu fark etmiyor. Karar verdiğini sandığı anda, aslında farkında olmaksızın vermiş olduğu kararını sadece açıklamış oluyor. Kendine ya da başkalarına. Carlos tartışma sırasında zaman zaman ilkelleşti. Çıkarcı yanını daha önce fark etmemiş olmam, geçmişteki kendi çıkarcılığımdan. Herhalde, bu kez kendime sahip çıktığım için görebildim. Geçmişi yaşamadan bugün olamazdı. Sonrasını bilemesem de bugün var, bugün benim.

Başlangıçta alkışa ihtiyacım vardı, ama özleyeceğimi sanmıyorum. Beklentilere güdümlenmiş de olsa bugüne kadar kendi müziğimi yarattım. Ne sesi ne fiziği olan o İtalyan göçmeni Amerikalı kız, bir şekilden diğerine girerek, uyaranlarla uyuşturulma çağının bu tutkusunu beslemeyi iyi başarıyor. Yeni Orta Çağ'ın bu tanrıçası sahnede göründüğünde, kulları önce tanrıçalarına kavuşmanın sarhoşluğuyla kendilerinden geçiyor, sonra da tanrıçalarını unutup kendilerini yaşamaya başlıyorlar. Giderek herkesin kendi şarkısını söylediği bu rengârenk kargaşada, şarkıcı şarkısının dinlendiğine, seyirci de dinlediğine inanıyor. Ama kızı aşağı-

lamaya hakkım yok. Carlos'un fikri olan o komik siyah giysi neydi ki?

Teknolojiyle kültürün sentezi çağdaş sanatın kabzımalı Carlos'un canı cehenneme! Ben bir artistim ve bunu gönlümce yaşamak, içimden kopup çıkmak isteyen müziği dile getirmek istiyorum. Sentetik olmayan müziği! Bir çiftlikte yaşadığı halde, topraktan kopmuş Orta Avrupa müziğini yorumlayarak ömrümü tüketen anneme benzemek istemiyorum.

Zeus, Hidayet'in sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı. Onun sorusunu cevapladıktan hemen sonra, ne sorulduğunu ve ne cevap verdiğini unutmuştu bile. Sessizce yerinden kalkıp merdivene yöneldi ve yukarıya çıktı. Yatak odasına açılan soyunma odasına geçti, askılarda sıra sıra asılı duran siyah Zeus giysilerini bir çırpıda toplayıp, köşede duran bir sandığın içine rasgele tıkıştırmaya başladı. O sırada, Maria'nın meydanda yaptığı dans sona ermekteydi.

Bir efsane kendini yok etmeye hazırlanıyordu. Ama ya stadyumları dolduran kullar ve tacındaki mücevheri yitirecek medya?

Gece yarısı!

Gece bülteninde, yüce katın son kiracısının kaldığı yalıda bileğini çatlatarak hastaneye kaldırılan falcı madamın ekranlardaki görüntüleri, sıradan bir günün ardından taze malzemeye aç halkı çakır keyif etmeye yetti. Madamın yaşlı kocası İbrahim'le kaportacı Süleyman ilk kez hastanede karşılaştılar, aynı anda Karyoka'nın odasında bulunmamaya özen göstererek. Salvo ve karısı Bella da kendilerini ilk kez ekranlarda gördüler. Karyoka, hayat hikâyesinde bir İspanyol diplomatın kızı olarak tanıtıldı. Bu bilginin kaynağı sonradan bulunamadı.

Medya, olayın esrarlı yönlerini vurguladı. Karyoka yalıya

hangi amaçla gitmişti? Yüce kattaki kiracının falına baktıysa, ona neler söylemişti? Yüce katın kiracısı o gün akşam üzeri başkentten gelip doğruca yalıya gitmiş ve oradan hiç ayrılmamıştı. Havaalanından beri onu izleyen, sonra da kapının önünde bekleşen medya mensupları nasıl olup da Karyoka'nın gelişini fark etmemişlerdi? Çağırılan doktor da hâlâ dışarı çıkmamıştı. Karyoka'nm yalıya deniz yoluyla gelmiş, doktorun da aynı yoldan gönderilmiş olabileceği nedense kimsenin aklına gelmemiş ya da böylesi tercih edilmişti. Cevapsız kalan soruların gizine dokunulmamalıydı.

Yatmaya hazırlanırken ekranda Karyoka'nm sedyeyle yalıdan çıkarılışını gören Dürrü, gavur isimli oteldeki toplantıdan az önce dönüp banyoya girmiş olan Rasputin'i acele odaya çağırdı. Olayla ilgili ayrıntıları ve yorumları dinledikçe, eski kurt Rasputin'in yüzü sarkmaya başladı. Rasputin'in aklından geçenleri anında okumaya alışkın Dürrü merakla sordu:

– Tehlikeli olabilir mi?

– Belki! Her sürüngenin içinde bir ejderha gizlidir. Umarım bu olayın ardından kafesinden çıkmaya kalkmaz.

– Bana mı öyle geldi bilmiyorum, kadın sanki pırıltı saçıyordu.

– Ben de fark ettim. Işıkları ayarlayamadılar herhalde.

Babasının evinde akşam boyu televizyonun karşısından ayrılmayan Satılmış, Karyoka'yı ekranda görünce dikkat kesildi. Karyoka, yolunun kesiştiği eli silahlı kadından söz ettiğinde aklına ilk gelen Maria olmuştu. Ihlamur ağacının tepesinden kendisine yöneltilen tüfeğin ardındaki Meryem'le göz göze geldiği ana kadar. Kara üzüm gözlü kızın bir sonraki adımını bilememek içini kemiriyor, bir an önce Karyoka'ya koşup geleceği öğrenmek için sabırsızlanıyordu. Ama Karyoka hastanedeydi ve o artık bir yıldızdı. Ekrandaki görüntüsü ne kadar da parlıyordu... Tuhaf!

İçi kararan Satılmış, gece haberlerinin ardından ünlü bir bilim adamıyla yapılan, tarih boyunca devlet yönetiminde falcıların rolü konulu söyleşiyi izlerken uyuyakaldı.

Sabah dört!

Açık denizde bir yük gemisi! Rasputin güverteden kamaralara, oradan ambara koşuyor. Sonunda kaptan köşküne. Hepsi boş! Kaptansız, tayfasız, yolcusuz, hamulesiz geminin dümeni kendi kendine dönüyor. Dümene koşup çevirmeye çalışıyor, ama dümen onu dinlemiyor. Sonra ileride, sisler içinde görünen bir adacık.

Rasputin adada yapayalnız yürüyor. Yeşil çimenli tepecikler giderek fındık bahçelerine dönüşüyor. Fındık bahçeleri de karanlık bir ormana. Ağaçların arasında üç genç beliriyor, yüzlerinde pis sırıtışlar. Rasputin niyetlerini biliyor, ama çaresiz. Sonra üç genç, gecenin başlangıcında o gavur isimli otelde buluştuğu adamlar oluyor, yüzlerinde pis sırıtışlar. Rasputin onların da niyetlerini biliyor. Kaçmak istiyor ama adanın zemini hareket etmeye başlıyor, ağaçlar aşağı doğru kıvrılıyor, ağaçların yerini dikensi çıkıntılar alıyor. O anda, ada sanıp çıktığı yerin bir ejderhanın sırtı olduğunu fark ediyor. Ejderha başını çevirip bakıyor.

Karyoka'nın sürmeli gözleriyle.

Rasputin ter içinde uyanıp yatağında doğruldu. Başının sol yanı yine ağrıyordu. Dürrü inler gibi sesler çıkarıp sırtını döndü ve uykusuna devam etti. Rasputin arkasına yastık koyup bir sigara yaktı. Sonra birden, aslında yıllardır yaşamını yönlendirdiği halde zihninden sürekli uzak tuttuğu çocukluk anısı, kırk yıldan bu yana ilk kez gözlerinin önünde canlanıverdi. Olanca çıplaklığıyla, o günkü gibi.

Çocukken kasabanın ardındaki tepelere çıkar, sapanıyla kuş avlamaya çalışırdı. İlk çıktığında, daha ikinci denemesinde isabet ettirebildiği küçük kuşun ölüsünü toprağa gömüp üzerine bir taş dikmişti. Ne var ki, sonraki günlerde şansı yaver gitmemiş, düşlediği kuş mezarlığı tek taşla yetinmek zorunda kalmıştı. Yine de, bir kez kazanınca rulet masasına yapışıp kalanlar gibi, arada bir

şansını tekrar denemek için sapanını alıp tepelere koşardı. Daha o günlerden yaşamın ölüm yanını seçmişti. Çok gençti ve avcıların da avlanabileceğini bilemezdi.

On üç yaşlarındayken yine tepelere koştuğu günlerin birinde, gözüne kestirdiği bir kuşa nişan almaya hazırlanırken, fındık bahçelerinin yanındaki ağaçlığın arasından çıkıveren üç kişiyi fark etti ve sapanını indirip bekledi. Onları kasabadan tanıyordu. Kendisinden beş ya da altı yaş büyük delikanlılar. Eyüp, Nizam ve Eşref. Hangi andan ya da konuşmalardan sonra yüzlerindeki bakışın pis sırıtışlara dönüştüğünü hatırlamıyordu. Ama zorla ağaçların arasına sürüklenişi, pantolonunun, donunun zorla indirilişi ve kimseye duyuramadığı çığlıkları şu anda capcanlı anılar. Sızlayan kıçıyla ayaklarını sürüyerek kasabaya dönüşü olayın kendisinden de zordu. Günlerce kimseyle göz göze gelemedi. Bir gece yatağında öfke ve utançla kıvranıp dururken ansızın aldığı karara dek. O an, Selami Hurma'nın sonu, Rasputin'in döl yatağına düşüşünün başlangıcı oldu.

Olay, o gün ağaçların arasından çıkıveren üç adamın sonraki yaşamlarını ve yaşam sürelerini de etkiledi. Yaklaşık yirmi yıl önce, Nizam'ın on altı yaşındaki oğlu kaçırıldı ve on gün sonra köylüler tarafından, ülkenin doğu sınırına yakın bir mağarada tükenmiş bir halde bulundu. Çocuk, kaçırıldıktan sonra gece boyunca arabayla bir yerlere götürüldüğünü, sonra üç adamın art arda ırzına geçtiklerini anlattı. Bir yıl sonra Nizam'ın kendisi, kasabaya giden yolda bir arabadan açılan yaylım ateşi sonucu hayatını kaybetti. Bu olayların amacı anlaşılamadığından, yapanların kimlikleri de tespit edilemedi. Aynı yıl Eşref ve çocukları, evlerinin kundaklanması sonucu yanarak can verdiler. Karısı, yüzü ve bedeninin üst kısmı deforme olmuş bir halde hâlâ hayatta. Bu olayın da amacı bilinemedi, failleri bulunamadı.

Sıranın kendisine geldiğini fark eden Eyüp, yangının hemen ardından bir kuzey ülkesindeki akrabasının yanma gidip sığındı. Bir süre sonra iş bulup ailesini de yanma getirtti. Nizam'ın ve Eşref'in başına gelenlerin nedenlerini açıklarsa durumunu daha da

çıkmaza sokacağı için susmayı yeğledi. Geçen yıl annesinin cenazesine katılmak için sessizce yurda döndüğünde, havaalanından otogara gitmek için bindiği taksiye bir başka arabadan açılan ateş sonucu başından ağır yara aldı. Uzun süren bir komanın sonunda öldü ve diğerleri gibi o da köy mezarlığına gömüldü. Bu olaylar arasında bir bağlantı olabileceği zaman zaman akıllara geldiyse de, ipucu yokluğunda bağlantının ne olduğu anlaşılamadı.

Öldürülenlerin gömüldüğü mezarlık ile küçük Selami'nin vaktiyle sapanıyla vurup gömdüğü kuşun mezarı arasında birkaç yüz metre bile yoktu.

Sabah altı!

Karyoka bileğindeki sızıyla uyandı ve kendisini yabancı bir yatakta bulmanın anlık şaşkınlığının ardından olanları hatırladı. Yarım kalan misyonu ve çatlak bileğine karşılık, televizyon kameralarıyla, gazetecilerle çevrelenmiş bir yıldız. Keşke annesi olanları öbür taraftan izleyebiliyor olsaydı. Şu anda bundan daha çok isteyebileceği bir şey olamazdı. Öncelikli seyircisine kendini kanıtlamak, onun değerlerine ulaşmış olmanın zaferiyle. Kendisine borçlu ölen annesinden alacağını tahsil edebilmek umuduyla, hâlâ kendisini ona kabul ettirmeye çalıştığını bilemeden. Olanları düşünürken kendinde bir tuhaflık hissedip bedenine baktı, kendini kararmış gibi algılayıp tedirgin oldu. Sonra, dün gece olanlardan fazla etkilenmiş olduğunu düşünerek, bir ağrı kesici istemek için zile basıp gözlerini kapadı.

Stephen Hawking'in anlattığı astrofiziğe göre ve bilinen mantığa aykırı olarak, bir yıldız oluşumuna ne kadar çok yakıtla başlarsa, yakıtını o kadar çabuk bitirir. Çünkü yıldız ne kadar hızla büyürse, bununla orantılı olan kütlesel çekim gücünü dengelemek için o denli çok ısıya gerek duyar ve sıcaklığı yüksek tutmak

için yakıtını harcar. Yıldızın yakıtı bitince soğumaya ve büzüşmeye başlar. Yıldız büzüştükçe, yüzeyi yakınındaki çekim alanı giderek şiddetlenir ve ışık konileri giderek yıldıza doğru geriye bükülürler. Sonunda yıldız belirli bir kritik çapın altına düşünce, yüzeydeki çekim alanı öyle şiddetli ve ışık konisi o kadar bükük olur ki, artık ışık kaçamaz. Işık kaçamıyorsa hiçbir şey kaçamaz. Herşey kütlesel çekimin etkisiyle geri döner ve uzay-zamanın böylesi bir bölgesinden kaçılıp dıştaki bir gözlemciye ulaşılamaz. Ve böylece evrende bir kara delik oluşur.

Hemşire, Karyoka'nın odasına geldiğinde yatağı boş görünce şaşırdı. Ayağındaki alçıyla bir yere gidebilmesi mümkün değildi, üstelik az önce zile basarak yardım istemişti. Tuvaletin kapısı açıktı ve orada da kimse yoktu. Sonra Karyoka'nın buraya kimin evinden getirildiğini hatırladı ve kararını verdi. Kadını kaçırmışlardı. Koridora fırlayıp yetkililere haber vermek için koşmaya başladı. Ama Karyoka'dan oluşan kara delik, postmodernizm çağında hızla parlayıp ardından kara deliğe dönüşen diğer yıldız eskileriyle birlikte, evrende sürüp giden dansa çoktan katılmıştı bile.

Sabah dokuz buçuk!

Günaydın! Ben İsa.

Beklenen oldu. Bu sabah beni sepetimle bahçeye koyduklarında, Hasene geçmiş olsun bahanesiyle bizim bahçeye indi ve bundan böyle, imam nikâhı kıyılmadan benimle çiftleşemeyeceğini bildirdi. Zavallı Hasene! İnsanlara benzeyeceğim derken ne hale geldi? Günü saati geldiğinde "Tutmayın dostlar!" deyip önüme çökiivereceğini adım gibi biliyorum. Tabii ki Allah'ın bizi yarattığı gibi davranacağız. Biz insan mıyız?

Sabah on bir!

Yarım dakika süren sessizliğin ardından Azize düşünceli bir yüzle doktora baktı.

– Cinsellikten kaçınmamın ardında, taşıyamamaktan korktuğum yüklerin saklı olduğunu ben de hissediyordum.

Uzunca bir sessizlikten sonra gözlerini doktora dikip sordu:

– Sizce ben gelişmemiş bir kadın mıyım?

– Takılıp kalmış olduğunuz bir yanınız var. Ama önündeki engeller kalktığında takıldığı yerden hareket edip gelişimini sürdürebilir. Bunu göze almak istiyor musunuz?

– Bilmiyorum! Zedelenmekten korktuğumun farkmdaydım, ama başkalarını zedelemek istediğim için onları zedelemekten korktuğumu ilk kez fark ediyorum. Yani burada sizinle konuşurken sorduğunuz sorular sırasında.

– Bunu fark etmek sizi ürküttü mü?

– Sizinle konuşurken hayır! Zeus'a hasar vermek istemiş olduğumu bile az önce anlayabildim. Sanırım burada, sizinle birlikte olmamın bunda payı var. Dış dünyada yaşamadığım bir güvenlik. Yani...babamdan farklısınız. Halbuki asansörde Zeus'a saldırdığımda, bunun için geçerli bir nedenim olduğuna inanmıştım.

– Hangi neden?

– Beni yok farzetmesi!

– Bu gerekçe hâlâ geçerli mi?

– Hayır!... Şimdi olaya farklı bakabiliyorum. O çok utangaç biri!

– Bunu biraz açar mısınız?

Azize birden sinirlendi.

– Siz de beni onun sevgisine layık görmüyorsunuz, değil mi?

– Bunu hangi sözüm ya da davranışımdan ötürü söylüyorsunuz?

Azize bir an duraksadı, sonra gülümsedi.

– Size yine haksızlık ettim!

Doktordan karşılık gelmeyince devam etti:

– Çok yakında utangaçlığını aşıp bana gelecek. Bunu sezgilerim söylüyor. Bu konuda tanrılar da benden yana, biliyorum!

– O size geldiğinde neler olmasını bekliyorsunuz?

– Bir şeyler olmasını beklemiyorum. Önemli olan onun beni istediğini açıklamış olması.

– Bunun sizin için anlamı ne?

Azize yine sinirlendi.

– Böyle aptal bir soru...

Cümlesini yarıda kesip küçük bir kız çocuğu gibi kıkırdamaya başladı.

– Özür dilerim! Çok özür dilerim.

Sonra ciddileşti ve bir süre düşündükten sonra her bir sözcüğü tek tek vurgulayarak cevap verdi:

– Zeus'un beni istediğini açıklamasının benim için anlamını bilmiyorum.

Ardından durgun bir yüzle saatine baktı ve platin saçlı peruğunu başına yerleştirmeye çalışırken konuşmasını sürdürdü.

– Süremizi aşmışız. Yarın bir haftalığına güneye gidiyorum. Döndüğümde sizi ne zaman görebilirim?

Kısa bir tereddütten sonra devam etti:

– Sizi olağan çalışma saatleriniz dışında meşgul ediyor olmak beni rahatsız ediyor.

– Kapıcı sizi tanıyamadığına göre geriye yalnızca Adalet kaldı.

– Adaletten önce sekreteriniz var.

Doktor gülmeye başladı.

– Adalet sekreterimin adı. Nasıl bir iş yaptığının bilincinde, sağduyulu bir kadındır. İyi bir sekreter. Buluşmalarımızı kendisine saklayacağını biliyorum. Sizce sakıncası yoksa tabii!..

Azize doktorun sözünü keserek cümleyi kendisi tamamladı.

– Olağan çalışma saatlerinizde gelebilirim. Sekreterinizin benden hoşlandığını sanmıyorum, ama bunun artık önemi yok.

– Onu sadece şaşırttınız. Kabul etmelisiniz ki bugüne kadar burada kimse sizinki gibi bir başlangıç yapmadı. Gelecek perşembe öğleden sonra dört uygun mu?

Azize başında platine peruğu, kelebek gözlüklerini takıp, gülümseyerek ayağa kalktı.

– Perşembe dört çok iyi! Hoşça kalın!

Sabah on bir!

Dürrü pirinç karyolada oturmuş, çevresine saçılmış günlük gazetelerden birini okurken, bir yandan da çayını yudumluyor. Oldukça huzursuz. Gazetelerin birinci sayfasında Karyoka'nın kayboluşuyla ilgili haberler ve yorumlar hemen göze çarpıyor. "Gizlice yalıya giden falcı kadın hastaneden kaçırıldı.", "Ülkeyi falcılar mı yönetiyor?", "Falcı Karyoka'nın hayatından endişe ediliyor.", "Karyoka yalıya hangi amaçla gitmişti?", "Karyoka'yı egemen güçler mi kaçırdı?" Ve Dürrü'nün saçlarını diken diken eden haber: "Karyoka dün öğleden sonra yeraltı dünyasının ünlü ismi Rasputin'in evindeydi."

Zor durumda kalan yüce katın kiracısı, başkente dönmeden önce medya mensuplarına, fütürolog Karyoka'nın yalıya bir konuğunun ricası üzerine çağrıldığını açıkladı. Konuğun kim olduğu sorusu cevapsız kaldığı gibi, yalıdan sızan haberler, yüce katın kiracısının o akşam yalıda kimseyi kabul etmediği yönündeydi. Böylece, ülkede bir süredir art arda yaşanan ve dokuz yüz ellili yılların trajikomik İtalyan filmlerini hatırlatan olaylar dizisine bir yenisi eklenmiş oldu.

Şehirde herkes Karyoka'nın kayboluşu üzerine geliştirilen ve düş gücünün sınırlarını zorlayan yorumlarla günlük besinini fazlasıyla alırken, sabah programlarından birinde ekrana çıkan bir düşünür, evrende hiçbir şeyin kaybolmadığı savını insanlara anlatma gereğini duydu. Bilinen bir nesne, bilinen yerinden, bilinmeyen, dolayısıyla bulunamadığı bir mekâna gittiğinde ya da götürüldüğünde, o nesne evrenden değil, onu bulmak isteyen kişilerin dünyasından yok olur. O halde Karyoka sadece mekân değiş-

tirmişti.

Onun şimdi, dünyalıların henüz ulaşamadığı bir mekânda dans etmekte olduğunu bilemezdi tabii!

Dışarıda motor sesi duyan Dürrü kahvesini komodinin üzerine bırakıp aceleyle yataktan çıktı ve pencereye gitti. Siyah mersedesi kapının önünde görünce sarı saten sabahlığını üzerine geçirip hızla odadan çıktı, koridora serilmiş İsfahan yapımı yollukların üzerinden geçip merdivene yöneldi. Sabah alışılmadık bir şey olmuştu. Dürrü uyandığında Rasputin'i yanında bulamamış, hizmetlilere sorduğunda onun sabah sekizde evden ayrıldığını öğrenmişti. Bunca yıldır hiçbir sabah birlikte kahvaltı yapmadan güne başlamamışlardı. Israrla Rasputin'in ofisini arayıp, sonunda, işine gecikerek gelen sekretere ulaştı. Rasputin bir gün önce ona, öğleye kadar gelmeyeceğini söylemiş, başka bilgi vermemişti. Dürrü'nün ilk aklına gelen şey bu habersiz gidişin Karyoka'yla ilgili olabileceğiydi. Ama Karyoka zaten kaçırılmıştı ve Rasputin böyle ucuz işlere karışmazdı.

Merdivenden indiğinde karşılaştığı hizmetli ona Rasputin'in mutfakta olduğunu söyledi. Çevresi birbiriyle uyumsuz heykellerle donanmış mermer salonu hızla kateden Dürrü mutfağa ulaştığında, Rasputin'i başı eğik, gözlerini önündeki yarısı boşalmış viski bardağına dikmiş bir halde buldu ve kapıda taş kesilmişçesine durup kaldı. Yengecin kabuğunu yitirmiş olduğunu anında hissedip. Rasputin başını kaldırıp ona baktı. Dürrü'nün, sonradan, gözünün önünden kolay kolay kovamayacağı o bakış. Ölümün gözleriyle bakış!

Sonra gelen katlanılmaz sessizlik. Ağır ağır yaklaşıp, Rasputin'in başını bağrına bastıran Dürrü ve fısıldar gibi gelen sözcükler.

– Ben ölüyorum Dürrü!

Sabah on bir!

Her sabah saat dokuzda işinin başında olan Muhteşem o sabah on bire kadar gelmeyince meraklanan Zeus, evine telefon edip cevap alamayınca iyice kaygılandı. Çünkü telefonun öbür ucunda, Muhteşem'in evden hiç çıkmayan ayyaş kocasının bulunması gerektiğini biliyordu. Bir an, çıkıp Muhteşem'in evine gitmeyi düşündü, ama beklediği bir ziyaretçi vardı ve kapı her an çalınabilirdi. Satılmış, Muhteşem'in mutfakta çalışırken zaman zaman izlediği küçük televizyonu tamirden almaya gitmiş, hâlâ dönmemişti. Hidayet'ten asıl görevi dışında işler talep ederse onun, bazı banka şubelerinde güvenlikten başka her türlü işe koşturulan ve bir olay çıktığında kimseyi korumaya vakit bulamadan kurban edilmeye namzet güvenlik görevlilerine benzeyeceğinden korkuyordu. Beklemeye karar verdi.

Beş dakika sonra kapı çalındı. Satılmış kucağında televizyonla göründü. Gittiği yerde bekletildiği için söylenerek. Satılmış'tan birkaç dakika sonra da Muhteşem geldi, kapıyı çalmadan. Geciktiği için özür dileyerek içeriye girdiğinde, Zeus onun bir dişi olduğunun ilk kez farkına vardı. Kapıdan içeri başka bir kadın girmişti. Saçları dağılmış, gözlerinde rengi değişen pırıltılar ve dudakları aşağıya sarkmayan yeni Muhteşem hiçbir açıklama yapmadan mutfağa doğru yürüyüp hızla gözden kayboldu. Zeus'un gözleriyle Satılmış'ın gözleri buluşup karşılıklı soru işaretlerini paylaştılar. Bir şey olmuştu, ama ne? Evdeki "Kim Kimdir?" kitabını henüz yeterince öğrenememiş olan Hidayet bir farklılık yaşandığını hissetti, ama içeriğini kavrayamadı.

Sonra kapı tekrar çalındı ve iri kıyım iki korumanın arasında sıkışmış duran, omuzu düşük bir genç göründü. Yerli pop müziğinin son aylardaki yeni ilahı, fazla yakıtla başlayan diğer yıldızlar gibi yakın gelecekte bir kara deliğe dönüşeceğinden habersiz, yılışık bir gülümsemeyle elini Zeus'a uzattı.

– Şeref duydum!

Korumaları da kendisi gibi yılışık gülümserken Zeus, o şerefi

paylaşamadığından biraz tedirgin elini uzatarak sordu:

– Bahçede mi içeride mi oturmak istersiniz?

– Bahçe olabilir mi?

– Tabii!

Bahçeye çıkar çıkmaz nekahat sepetindeki İsa'yı gören genç ilah haykırdı.

– A!... Kedi!

İsa'ya yaklaşıp okşamak isterken birden elini geri çekti.

– Ama bu yaralı!

Yüzündeki tiksintiye benzer ifade hızla pırıltıya dönüştü.

– A!... Bu o ünlü kedi!

Tekrar elini uzatıp İsa'yı okşamaya çalıştı. Önce ilgi görüp sonra vebalıymış gibi davranılan, ardından ünü keşfedilip hızla değer kazanan İsa genç ilahın yüzüne bakmadı bile. Üstelik onun tarafından okşanmaktan tedirgin olduğunu beden diliyle de belli edince yaşanmaya başlayan gerginlik, içeriden gelen bağırışla birden sona erdi.

– Adi mahluk! Ne cüretle burayı arıyorsun!

Zeus ne olduğunu anlamak için içeriye girdiğinde, telefonu kapatıp merdivene doğru koşan Muhteşem'le karşılaştı. Muhteşem onu görünce yüzünü elleriyle kapatarak, anında salona dolu-şan altı adet erkeğin şaşkın bakışları önünde basamakları koşarcasına tırmandı. Zeus genç ilahı kolundan tutup tekrar bahçeye doğru çekti.

– Özür dilerim!... Onu ilk kez böyle görüyorum.

Bahçeye çıkıldığında genç ilah koyunumsu bir bakışla sordu:

– Anneniz mi?

Bu soru Zeus'u o kadar şaşırttı ki, yanlış duymamış olduğunu bildiği halde, yanlış duymuş olabileceğini farzetmek zorunda kaldı.

– Anlayamadım!

– Ağlayan kadın anneniz mi diye sormuştum.

– Annem öleli çok oldu. Ağlayan kadın Muhteşem, evimi yöneten kişidir. Telefonda canını sıkan bir şey duymuş olmalı.

– Eviniz gerçekten muhteşem.

– Muhteşem ağlayan kadının adı. Oturmaz mısınız?

Genç popçu, müzik kariyeriyle ilgili bazı şeyler danışmak amacıyla geldiği bu görüşmeyi haftalar önce talep etmişti. Zeus onu bir kez televizyonda hoplaya zıplaya dans ederken görmüş ve oynak şarkısını ilgiyle dinlemişti. Ama son iki aydır her an pencerelerden ve araba hoparlörlerinden caddelere yayılan, şehir merkezindeki umumi helada bile çalındığı söylenen melodiyi sürekli duyar olmaktan bıkmıştı. Genç ilahla buluşmayı kendi isteğiyle değil, Carlos'un ısrarıyla kabul etmişti. Carlos'a göre Zeus, ülkede mantar gibi üreyen bu endüstri ürünlerine tümden sırt çevirmemeli, daha doğrusu öyle bir izlenim vermemeliydi. Bu buluşma Carlos'tan kalan son kırıntılardan biriydi.

Genç ilahtan gözlerini ayıramayan Satılmış, kahveleri eli titreyerek getirdiğinde ondan imzasını rica etti. Karşılığını alınca içeri koşup imzalı kâğıdı heyecanla Hidayet'e gösterdi, ama o olanları poker surat karşıladı.

Her an imdat diye bağırıp bahçeden kaçmaya namzet Zeus, genç ilahı dinlemekte zaman zaman zorlanıyordu. Öyle anlarda gözünün önünde hep asansördeki o deli bakış. Bazen de kadının çıplak bedeninin hatları. Çocuk, Zeus'un arada bir kendisinden koptuğunu fark edemeyecek kadar kendiyle meşguldü. Erotizm simgesi olarak sunulduğu halde, hiçbir türde cinsellik yaymayan genç ilahın, yaptığı müzikten de pek haberi yoktu. Zeus'a müzik konuşmak için değil, efsaneliği sürdürebilmenin sırlarını öğrenmek için geldiği anlaşılıyordu.

Zeus karşısındaki nergisi incitmemeye çalışarak, bazı öğütler verdi, ya da vermiş göründü. Genç ilah mal almaya gelmişti, eli boş döndüğünü düşünmemeliydi. Nitekim öyle oldu. Ayrılırken büyük boy bir fotoğrafını imzalayarak Zeus'a armağan etme inceliğini bile gösterdi. "Seçkin meslektaşıma... Dostlukla!" Sonra, iki koruma, bir şoför ve beyaz mersedes eşliğinde el sallayarak uzaklaştı.

Tanrı yardımcısı olsun!

Sıra Muhteşem'e gelmişti. Zeus onu mutfakta buldu. Fasulye ayıklarken. Başını çevirip baktığında, Zeus onun cinselliğini yeniden hissedip irkildi. Her müessesenin içinde hapsedilmiş bir hayvan olduğunu, rahibelerin ve şubelerinin bile bu kuralın istisnası olamayacaklarını bilecek yaşta değildi henüz. Yalnızca biraz ürkmüştü. Muhteşem'in dişiliğinden, kendinden ya da havadaki kokudan. Yine de sordu:

– Anlatmak istediğin bir şey var mı?

Muhteşem gözünü tekrar fasulyelere dikti.

– Telefonda bağırıp sizi zor durumda bıraktığım için özür dilerim.

Zeus güldü.

– Özür dileme! Çocukla ne yapacağımı bilemiyordum. İmdadıma yetişmiş oldun.

Uzun bir sessizlikten sonra Muhteşem fasulyelerden vazgeçip gözlerini Zeus'a çevirdi.

– Dün akşamüzeri buradan erken çıktım, biliyorsunuz. İsa'nın yaralanması beni sarsmıştı, bir de bunca yıldan sonra tekrar polis suratı görmek!... Yani yakından görmek. Sonra... Sonra eve girdiğimde içeride o soytarıyı buldum. Birlikteydiler!... Yani anlıyorsunuz! Üstelik ayakta. Yatak odasının kapısına yaslanmış!

Zeus merakla sordu:

– Soytarı dediğin kişiyi biliyor muyum?

Muhteşem'in gözleri yüzünü kaplayacak kadar büyüdü.

– Tiyatrocu diye geçinen saçı kızıla boyalı yaşlı fahişe. Adı lazım değil. Hani çamaşır suyu reklamlarında bluzu yırtılıp memesi görünen. Böyle konuştuğum için affedin! Kafam çok bozuk!

Biraz sakinleştikten sonra devam etti:

– Her günün kadını. Bir zamanlar devrimci takılırdı. Son zamanlarda beni sık özler olmasının nedeni de böylece anlaşılmış oldu.

– Üzüldüm Şem!

Ona yakın olmak istediği zamanlarda Şem derdi.

– İkisini de evden yolladım. Sabah da avukata gittim.

– Emin misin?

Muhteşem cevap verirken, Zeus'u iyice hayrette bırakan bir bakış gönderdi. Olabildiğince dişi.

– Onunla birlikte olmayalı on yıl oldu sanırım. Yani on yıldır yalnız bir kadınım.

Ve kısa bir tereddütün ardından gelen düzeltme:

– Kadındım!

Sonra başını çevirip fasulyelerine döndü.

Öğleyin!

Halk, "yüce katın kiracısı-kayıp Karyoka-Rasputin üçgeni" bilmecesiyle kafa bulurken, Zeus'un bahçesinin kurşunlanması ve yaralı İsa çoktan unutulmuştu. Herkesin ilgisini başka konulara yönlendirip böylesi olayları savuşturmada üstüne olmayan yüce katın kiracısı bu kez sıkışmıştı. Mafyanın devlet katlarına sızıp sızmadığının tartışıldığı şu günlerde, Rasputin ve yüce katın kiracısı kimseyi günahsız olduklarına inandıramazlardı. Karyoka kaybolmasaydı olay çabuk unutulurdu. Ama şimdi medyadaki infaz avcılarının insafına kalmışlardı. Devletin tüm güçlerinin seferber edilmesine rağmen hiçbir ipucu yoktu. Yer yarılmış, Karyoka içine girmişti. Nedense gökyüzü kimsenin aklına gelmiyordu.

Carlos, ortasından tramvay eskisi geçen caddenin daha az kalabalık aşağı yarısında, yolun sol yanındaki işlemeli demir kapıdan geçip dik bir merdivenden indi. Güllerin azizesine adanmış küçük kiliseye girdiğinde önce bir mum yakıp dikti, sonra en arka sıraya oturup bir süre çevresindeki kutsal tasvirlere daldı. Her zaman olduğu gibi, içeride kendisinden başka kimse yoktu. Bu kiliseyi şehirdeki ilk günlerinde çevreyi dolaşırken keşfetmiş, sonra da zaman zaman gelmeyi âdet edinmişti. Özellikle, önemli kararlar öncesinde ya da terk edildiğinde. Bu kez terk eden öfkeli bir

kadın değil, Zeus'tu. Öfkeli kadınların her zaman bir yenisi bulunurdu. Ama Zeus tekti ve yenisi yoktu. Zeus ona ihanet etmişti, o da aynısını yapabilirdi.

Zeus ona müzik endüstrisinden sessizce çekilmek istediğini söylemişti. Usulca ve yavaşça sindirerek. Carlos bu haberi şimdi ansızın yayarsa ortalık karışır ve Zeus kararını geri almak zorunda kalabilir, Carlos da Zeus'u geri alabilirdi. Bu oynamaya değer bir oyundu. Kaybederse zaten kaybedilmiş olanı kaybedecekti. Zeus'a zaman bırakmamak, bir an önce harekete geçmek istiyordu. Ama bir başka olay sahne çalmıştı. Dün geceden beri herkes kaybolan falcı kadına takılmıştı ve daha uygun bir zamanı kollamak için beklemekten başka seçeneği yoktu. Kiliseden çıkmadan önce bir mum daha yakıp dikti, güllerin azizesinden yardım dileyerek.

Öğleden sonra iki!

Ali hastaneye geldiğinde Meryem'in yatağını boş buldu. Tuvalete gittiğini sanıp beklemeye başladı. Önceden ezberlediği tiradı zihninde tekrarlayıp durarak. Meryem'in yüzünü görünce eriyivermemek için sıkı hazırlanmıştı. Aile meclisinin kararı doğrultusunda, dört aylık bebeğin hesabı sorulacak ve Meryem'e bunun bedeli ödetilecekti.

O anda sokaklarda, elinde cüzdanıyla koşan, gecelikli ve terlikli, kalın kaşlı genç kadına dönüp bakan bile olmadı. Bu şehirde herşey olabilir, herkes herşeyi yapabilir, her kılıkta dolaşılabilirdi.

Öğleden sonra üç!

Dürrü ağladığının duyulmaması için duşu sonuna kadar açıp altına girmişti. Arada bir boğuk sesle anlaşılmaz kelimeler mırıl-

danarak.

Yazgıya isyan!

Rasputin ona herşeyi anlatmıştı. Aspirinle geçiştirmeye çalıştığı baş ağrıları artınca kimseye haber vermeden nasıl doktora gittiğini, yapılması gereken testleri önce reddedip ağrılar sıklaşınca kabul etmek zorunda kaldığını. Yapılan muayenelerin sonuçlarıyla yüzleşmeyi bir süre erteledikten sonra, o sabah erkenden Karyoka'nın sözlerini hatırlayarak uyanmış ve ani bir kararla hastaneye gitmişti. Karyoka ona sağlığıyla ilgili bir sorun olabileceğini söylediği sırada Dürrü, Arnie'nin filmine dalmıştı. Duymuş olsaydı da ciddiye almazdı zaten. Doktor beyninde bir tümör olduğunu açıkladığında, bunun geç kalınmış bir durum olduğunu da ima etmişti. Başlangıçta haberi yüreklice karşılamış görünen Rasputin doktoru daha açık sözlü olmaya davet etmiş ve ardından gelen ameliyat önerisini kesinlikle reddetmişti.

Eve dönmek üzere yola çıktığı andan sonra meydan okuyan tavrı giderek pelteleşmiş, kendini mutfağa attığında önünde viski bardağıyla yığılıp kalmıştı.

Dürrü onun ameliyatı reddetmesine karşı çıkmadı. Ameliyat zaman kazandırabilirdi. Ama Rasputin onuruyla gitmek istiyordu, başkalarının onu hırpalamasına izin vermeden. Yaşamında denetleyebileceği bir şey kalmamıştı, ama ölüme giden yolculuğu denetleyebilirdi. Yalnızca ne zaman öleceğini Tanrı'ya bırakarak.

Dürrü banyodan yatak odasına geçtiğinde Rasputin orada değildi. Dışarıdan gelen sesleri duyunca pencerenin kenarından baktı. Uzakta, bahçe kapısının önünde toplanmış televizyoncuları görünce ürperdi. Nasıl öğrenmişlerdi? Ne çabuk?

Karyoka'yla ilgili haber alabilmek için toplandıkları aklına gelmedi. Gündemindeki öncelik çoktan değişmişti. Dışarıdan bakanlarla içinde yaşayanlar arasında çoğu zaman fark edilemeyen fark.

Akşam altı!

Muhteşem, bahçe kapısından çıktıktan sonra, izlenmediğinden emin olmak ister gibi arkasına baktı, sonra her akşam otobüse bindiği durağı geçip ileride park etmiş duran beyaz arabaya doğru diri adımlarla yürüdü.

Gece yarısı!

Boşaltılmış meydana serpiştirilmiş spotlar, Murat'ın çevresinde koşuşan çekim ekibi ve havuzun kenarındaki bankın üzerine ilişmiş Azize. Kırmızı bir şala sarmalanmış. Yaşam fışkıran, sezgileriyle seçen Murat henüz yirmi dokuz yaşında, üç yıldır yönetmen. Azize'yi gördüğü an, çekimi aslında onun götüreceğini anlamıştı. Karşısında dizgin dinlemez harika bir hayvan vardı. Onun yaşayan mucizesine dokunulmamalıydı. Ve Azize'yi hızla kazandı. Şu anda orada uysal bir küçük kız oturuyor. Kameradan korkusuz.

Sonra kırmızı şal bankın üzerinde!

Havuzun yanında başlayan dansın, nasıl olup da birden Euphemia tapınağının merdivenlerinde sürdüğünü kimse anlayamadı. Yalnız bedenin değil, hücrelerin, moleküllerin, atomların, atomaltı parçacıkların da birbiriyle dans ettiği çılgınlık. Sonra, siyah tüle sarılı bedeniyle Diyar-ı Mısr'dan gelip dikilmiş taşın çevresinde kıvrılan ilaheyi fark eden helezoni sütun, ilaheyi dikilitaştan kıskanıp oraya koşmak üzereyken onu birden yanında buluverdi.

Üzerindeki altın kaplamalar Haçlılar tarafından çalınıp götürüldüğü için, ülke insanının o gün bu gün altınlarını yastık altında saklamasına neden olan sütun.

Şimdi dikilitaş küskün!

Ara verildiğinde hava bulutlanmaya başlamıştı. Ama kameralar, ardından yetişemediği bu dansı tekrar tekrar çekmeliydi. Çekim ekibi, dansı izledikten sonra asla aynı kişiler olamayacaklarım fark etmişçesine büyülenmiş, tekrar işe koyuldu. Dans yeniden başladı. Gökgürültüsü ve şimşeklerle birlikte. Azize'nin dansı Delfi'deki Apollon tapınağından gelme yılanlı sütunla buluştuğu an başlayan sağanak, siyah tülü giderek bedenine yapıştırdı. Ve dans peçesiz sürdü, erotizm duvarını aşıp geçerek. Sonra an geldi, dans sanki Tanrı'yla buluştu ya da Azize O'nun dansıyla. Herkesin ruhu dansla sarhoş, evrenle tek.

Vecd!

Bir süre sonra ayaklar tekrar yeryüzünde. Öyle olmak zorunda. Havlu aramak için civardaki otellere koşuşulurken sağanak kesildi. Sonuncu çekim yapılırken güneş doğuyordu!

On dokuz haziran cuma sabah beş!

Her yer kıpkırmızı. Sıcak, çok sıcak. Şekiller yok, yalnız renk. Kırmızı! Uzaktan görünen bir kalabalık. Yaklaştıkça insanlardan oluşmadığı anlaşılan bir kalabalık. Dikdörtgen şeklindeler. Dans ederek geliyorlar. Sonra her yer siyah. Dikdörtgenlerin üzerinde resimler. Bunlar iskambil kâğıtları. Dans ediyorlar. Aralarından biri canlanıyor. Yaklaşıp sanki dansa davet ediyor. Rasputin dans etmeyi bilmiyor, ama yaklaşan kadını bir yerden tanıyor.

Maça kızı!

Rasputin yavaşça yataktan çıktı. Sessiz. Derin uykusunda yatan Dürrü'ye bir an dönüp baktı. Sonra başucundaki komodinin çekmecesini usulca açıp oradan aldığı şeyi kendi renginden yollu mavi pijamasının cebine koydu ve ayaklarının ucuna basarak kapıya doğru yürüdü. Yarı karanlık mutfağa girdiğinde hiç bekle-

medi. Tabancayı ağzına koymasıyla ateşlemesi bir oldu. O anda kapıdan içeri koşarak giren Dürrü'nün çığlığını duymuş muydu bilinmez..

– N'olur yapma!

Ama yaptı! Sapanıyla tepeye çıktığı gün olanlardan sonra hiçbir şeyi kadere bırakmamıştı ki!

Sabah yedi!

Muhteşem yanında yatan çıplak adamı düşünceli bir yüzle bir süre seyretti. Sonra, onu uyandırmamaya çalışarak yataktan çıktı ve ayaklarının ucuna basarak kapıya doğru yürüdü. Dar koridoru geçerken, önceki geceye kadar kocasının uyuduğu küçük odaya yabancılayarak baktı. Ardından tiksintiye benzer bir duygu. Daracık mutfakta kendine acele bir kahve yapıp ilk yudumun ardından bir sigara yaktı. Devrimci günlerinden beri günle böyle yüzleşirdi. Nikotin ve kahve onun yaşam biçimiydi. Üzerinde yakası dantelli beyaz gecelik, dağınık saçları ve bu sabah tilkiyi o kadar da hatırlatmayan yüzünde buğulu bakış. Sigarasını kül tablasına koyup ellerini bedeninde gezdirdi, geceliğin kumaşını okşayarak. Bu burjuva işi geceliği beş yıl kadar önce almıştı, bir gün vitrinde görünce dayanamayıp. İhanetin suçlu hazzıyla. Giyemeyeceğine inanmanın hüznüyle.

Kendinize ısmarlamak için debelenmediğinizde bazen yaşam sizi bulur. Yolun yarısını aşmış olsanız bile. Bir kahve daha ve ardından sigara!

Kim bu adam? Adının Müslim olduğunu söylüyor, oysa sünnetsiz. Üstelik sünnetin ne olduğunu da bilmiyor. Dilinde Muhteşem'in seçemediği bir aksan. Adını bile doğru söyleyemiyor. Bazen olağanüstü bir zekâ, bazen geri zekâlıymış kadar saf. Dün gece çıktıklarında hangi yemeği seçeceğini, parasıyla ne yapacağını bilemez gibiydi. Bir şeyler sakladığını Muhteşem'den gizlemedi,

zaman tanımasını istedi. Dünyayı kavrayamaz bir hali var, ama televizyon kültürü olağanüstü.

Sonra onu karşısında gördü Muhteşem. Çırılçıplak kapıya dayanmış, çocuksu gülümserken.

– Günaydın!

– Günaydın Mu-te-şem!

– Muhteşem!

– Tabii, Muhteşem!

– Kahve ister misin?

– Kahve? Teşekkür ederim. Isırganotu suyu içebilir miyim?

Muhteşem afalladı, sonra yüzünü buruşturarak gülmeye başladı.

– Isırganotu suyu mu?

– Yine yanlış bir şey söyledim, değil mi?

Muhteşem onu kırdığını düşünerek telaşlandı.

– Hayır, yanlış bir şey söylemedin. Ama beklenmedik!

– Kemiklere iyi gelir!

Muhteşem kendini tutamayıp tekrar gülmeye başladı.

– Ben kendimi kavanozda yaşıyor sanırdım. Ama...

– Kavanoza sığamazsın ki?

Muhteşem bakakaldı.

Sabah sekiz kırk!

Davut ormandan avluya doğru yürümekte olan Su'yu görünce elindeki lahanayı tepsiye bırakıp o sırada geçen bir görevliye tepsiyi götürmesi için işaret etti. Görevli tereddüt etti.

– Bu sabah lahanalarınızı bitirmediniz!

– Bitiremedim. Bu sabah pek iştahlı sayılmam. Götürebilirsiniz!

Sonra ellerini kurularken avluya giren Su'ya gülümsedi.

– Günaydın Su!

– Günaydın Davut! Nasılsınız?

– Bilmiyorum!... Doğrusunu isterseniz pek iyi sayılmam. Dünyamı çok özlüyorum. Kalan zamanıma nasıl katlanacağımı bilemiyorum.

– Kalan zamanınız mı?

– Evet! Oro bana sabırlı olmamı, bir gün oraya dönmemin mümkün olabileceğini söyledi. Bunu duyduğum andan beri içim içime sığmıyor.

– Bunu size ne zaman söyledi?

– Dün!

– Biliyor musunuz? Dün dünyanın diğer yüzündeki televizyon yayınlarında sizden söz ettiler.

Davut'un huzursuz hali birden sona erdi, gözleri parladı.

– Ne dediler?

– Uzayda yapılan deneyin başarıyla sonuçlandığını bildirerek, kapsülün yeryüzüne dönüşünü gösterdiler. Deneye katılanları da! Sonra, deneklerden birinin bulunduğu ek kabinin araçtan koparak uzayda kaybolduğunu açıkladılar. Buna neden olan teknik arıza incelenecekmiş.

– Sonra?

– Sonra? Sanırım hepsi bu kadardı.

Davut asık bir yüzle sordu:

– Adım geçmedi mi?

Su evet anlamında başını salladı.

– Herhalde fotoğrafımı da göstermişlerdir.

Su hayır anlamında başını salladı, sonra sessizce önüne baktı. Davut olduğu yerde donup kaldı, şaşkın. Sonra heyecanlı bir ses duyuldu.

– Oro! Onu göreniniz var mı?

Su ve Davut başlarını çevirip baktıklarında olağan siyah giysisi içinde Nono'yu gördüler. Telaşlı.

– Oro'yu dün gece yarısından bu yana gören olmamış. Yatağına dokunulmamış. Son yaptırdığı küçük uzay gemisi de kayıp.

Su alaycı bir sesle cevap verdi:

– Yeni gemisiyle dolaşmaya çıkmıştır.

– Kimseye haber vermeden mi? O bir Oro! Bunu yapamaz. Bugüne kadar da yapmadı.

– Ne anlatmaya çalışıyorsun Nono? Açıkça söylesene!

Nono öfkeyle bağırdı.

– Dünyanın öbür yüzüne kaçtı tabii! Bunu senin de bildiğinden eminim.

Davut ağlamaklı bir sesle araya girdi.

– Bana söz vermişti! Yakında bir gün demişti.

Nono onu hayretle süzdü.

– Bakıyorum, tasarısından benden başka herkesin haberi varmış.

Sonra tekrar Su'ya döndü:

– Kayıp pilot Kuksi'nin bir süredir dünyanın öbür yüzünde olduğunu bilmiyor musun?

Su sakin bir sesle birden kartlarını açtı.

– Seni asıl isyan ettiren, Oro'nun senden önce kaçmış olması değil mi?

Su'ya verecek cevap bulamayan Nono hışımla avluyu terk ederken Davut yüksek sesle ağlamaya başladı.

– Neden beni de götürmedi?... Söz vermişti.

Sabah on!

Haber parça tesirli bomba patlamışçasına çevreye dağılıp saçıldı. Dürrü bir sözcü aracılığıyla, Rasputin'in tabancasını temizlerken bir kaza sonucu öldüğünü bildirdiyse de evden sızan haberler farklıydı. Tabancayla oynarken ağzına kurşun sıkma hikâyesi zaten inandırıcılıktan uzaktı. Adli tıp makamları da sonradan otopsi sonucunu açıklarken beyindeki tümörden nedense söz etmeyecekler, bu da Rasputin'in ölümünün gerisindeki esrarın sürdürülmesine neden olacaktı. Rasputin'in hastane kayıtları başkasının adına idi. Doktoru, meslek ilkelerine bağlı, üstelik ülkede sürüp giden ve sirk gösterilerine dönüşen olaylardan bıkkın biriy-

di. Bildiklerini kendine sakladı.

Sahneyi art arda başkalarına kaptırmaya alışkın olmayan Carlos, haberi duyduğunda bir süre tırnaklarını kemirdi. Ama asıl zor durumda olan başka biriydi.

Az önce İçişleri Bakanı'yla konuşan yüce katın kiracısı kendine kızgındı. Ülkede çözümlenmesi gereken yığınlarca sorun, başetmek ve yaratmak zorunda olduğu onca entrika varken, daha önce birkaç kez fal baktırdığı kadının kendisiyle görüşme talebini, merakına yenilip kabul etmiş olmasını kendine yediremiyordu. Karyoka telefonda, çok önemli bazı bilgiler edindiğini, bunları şahsen iletebilmek için kendisini kabul etmesini rica etmişti. Kadın kaybolduğu için bu bilgilerin ne olduğunu öğrenme imkânı yoktu, ama zaten bu artık önemini kaybetmişti. Olup biteni anlayamadığı için ne yapması gerektiğini kestiremiyordu ve bu onun için alışıldık bir durum değildi. Rasputin denen adamla hiç karşılaşmamış, yalnızca adını duymuştu. İstihbarat görevlileri onun son zamanlarda aşırı eğilimli bir partiyle yakın temasta olduğunu, ölümünden bir gece önce de bu grubun liderleriyle bir otel odasında buluştuğunu bildirmişlerdi. Ama o grupla yeraltı dünyası arasındaki ilişkiler zaten bilinen şeylerdi.

Girdaptan sıyrılmak için yapılacak tek şey vardı. Her zaman yaptığı gibi, halk denen ve karşısına çıkan herhangi bir şeye mıknatıslanabilir kitleye daha sıkı yapışacakları bir yem atmak. Ama eyleme geçmek için erkendi. Olayların etkisi biraz dinmeliydi.

Yüce katın kiracısı için amaçlar peşinde koşup durmak bir yaşam biçimiydi. Yaşam da kaçırılmaması gereken fırsatlar dizisi. İç dünyasının fakirliğiyle yüzleşmemek için sürekli hareket etmeliydi. Nedenini bilemeden. Bir öteye, daha öteye, hızla. Çok şeye sahip olmuştu, sahip olduklarını yaşayamıyordu. Hızı giderek artıyordu, durduğu an düşebilirdi.

İçindeki boşluğa!

Köpekbalığı hiç durmadan hareket etmek zorundadır. Bu doğanın ona sunduğu yazgı. İnsanın yazgısı ise insan olma yazgısına karşı çıkmanın bedeli olan vakum. Dünyadaki herşeyin merkezinde oluşup, giderek büyüyen vakum. İşin tuhafı da bu vakumun çevresinde savrulup duranların, herşeyin merkezinde olduklarına inanmaları. Mafya, pop yıldızları, haber alma örgütleri, futbol, romantizm, pozitif bilim, feminizm, elitizm, politik sistemler, politikacılar, modernizm, seksizm, ABD başkanı, pornografi, militarizm, psikanaliz, gurular, diğer ruhani liderler, falcılar, büyücüler, Nobel ödülleri, astroloji ve daha nice kara delik adayları.

Çağın ahlaksız içgüdüleri şantaj ve terör, vakumun merkezine yerleşmiş, çevrelerinde savurup durdukları bu kırpıntıların yarattığı kaosla orgazma ulaşmaya çalışırlarken!

Sabah on buçuk!

Muhteşem, elindeki tavuğu mutfak masasının üzerindeki tepsiye koyduktan sonra sigarasını yakıp iskemlesine oturdu. Gözleri dalgın, zihni karışık. İki gündür olanlar, kırk sekiz yıllık hayatının alışılmış ritmiyle kıyaslanmaz bir hızla gelişiverdiği için. Yaşamı kendi dışındaki olaylarla sürdürmeye alışmıştı. Pek de iyi kavrayamadığı politik öğretilerin peşinden koşup, ayyaş bir kocanın sorunlarıyla sürüklenerek ya da Zeus'un dünyasından geçinmeye çalışarak bugüne kadar gelmiş ödünç bir yaşam. Babası beş yıl önce, annesi geçen yıl ölmüştü. Onların sevgisizliklerini hiç affetmedi. Bir şirkette yönetici olan küçük erkek kardeşi katı, donuk ve sıradan. Karısının her zaman gösterişli olmasını bekleyen, Muhteşem'in yaşadığı hayattan utanç duyan, sistemin uzantısı, sığ bir varlık. İlişkileri, âdet yerini bulsun türünden, arada bir yapılan kuru telefon konuşmaları.

Kocasını, kendini artist sanan o kadınla birlikte yatak odasının kapısına yapışmış, ileri geri sallanırken gördüğü an yaşadığı

ferahlığın nedenini henüz anlayabilmiş değil. Kendisini kendi dışında yaşamaya çalıştıkça, insanların ve olayların altında daha çok ezilip kalmış olduğunu görememiş olduğu gibi. Sonra birden, yüklerin en ağırının üzerinden kayıp gitmesi ve karşısına çıkıveren beklenmedik özgürlük. Sarhoş kocasını ve çamaşır suyu reklamındaki kadını evden kovarken sakindi. Kocasının bavullarını kendisi hazırlayacak kadar. Ardından, devrimci günlerinden tanıdığı çelebi Süheyla'yı aramıştı. Kendisi de yeterince dertli Süheyla olayı duyunca koşup gelmişti. Muhteşem o gece ilk kez bara gitti. Ve sonra çocuksu gülümsemesiyle Müslim. Sanki bir başka dünyadan düşmüş.

Müslim'le yaşanan saatlerin ardından sabah kendisiyle baş başa kaldığında, Müslim'in gerçekten başka bir gezegenden gelmiş olabileceği arada bir zihnine takılıp durdu. Uzaylı dediklerinden. Bu düşüncelerin hemen ardından da saçmaladığına inanıyordu. Böyle şeyler filmlerde olurdu. Müslim, nereli olduğunu, ne iş yaptığını açıklamak istemiyordu. Nerede yaşadığını da. Uzak yoldan gelecek birini karşılamak için dün gece saatlerce ortadan kaybolan Müslim'i, sabaha karşı yanında uyurken bulmuştu. Sigarasını söndürüp tavuğu eline aldı ve üzerine yağ sürmeye başladı. Bir erkeğin böyle sevişebileceğini hiç düşünmemişti. Artık yalnız yatağında Zeus'u düşleyerek mastürbasyon yapmayacağının farkındaydı. Dünden bu yana onu neredeyse oğlu gibi görmeye başlamıştı. Fırının ayarını yaptıktan sonra tavuğu içine yerleştirirken öğleden sonra İsa'yı hastaneye götürmesi gerektiğini hatırladı.

Sabah on bir!

Elinde bir paketle avluya giren Nono'yu gören Davut merakla sordu:

– Oro'yla ilgili bir haber var mı?

– Hayır! Olacağını da sanmıyorum.

Sonra gülümseyerek elindeki paketi uzattı.

– Elbiseniz hazır. Denemek istemez miydiniz?

Davut'un gözleri parladı.

– Ne çabuk yapmışlar? Ölçülerimi alalı henüz bir buçuk saat oldu.

Sonra Nono'nun onaylayan bakışları altında, astronot giysisini şaşılacak bir hızla çıkarıp siyah Zeus giysisini üzerine geçirmeye başladı. Nono, orasını burasını çekiştirerek giysinin bedenine oturmasına yardımcı oldu. Sonra ciddi bir yüzle Zeus giysili Davut'u dikkatle inceledi.

– Yakışacağını biliyordum. Artık bizden biri sayılırsınız.

Davut şımarık sırıttı.

– Belki de böylesi benim için daha iyi!... Ülkemin televizyonları bile uzayda kaybolmamı sıradan bir olay gibi geçiştirmişler, resmimi bile göstermemişler. Kendimi yeni giysimle görebileceğim bir ayna var mı?

– Sarayın her yanında çok sayıda ayna var. Oro kendisini aynada seyretmeye bayılırdı. Gelin size yolu göstereyim.

Avluya döndüklerinde Nono muzip bir yüzle sordu:

– Şimdi, bizler gibi giyindiğinize göre, sarayın çevresinde biraz dolaşmaya ne dersiniz? Geldiğinizden beri bu avludan dışarı çıkmadınız.

Davut beklemediği davet karşısında bocaladı.

– Meraklı bakışlardan rahatsız olabilirim.

– Öyle bir şey olacağını sanmıyorum. Beni izleyin!

Yürümeye başladıktan biraz sonra Davut birden durdu ve bir süre düşünüp sordu:

– Halk Oro'nun gittiğini biliyor mu?

– Saraydakilere Oro'nun dün gece yeni uzay gemisiyle deneme uçuşuna çıktığını söyledim. Fakat haber kısa sürede duyulacaktır.

Tekrar yürümeye başladıklarında Davut merakla sordu:

– O zaman ne olacak?

– Sıradaki Oro adayı henüz çocuk. Geleneklerimize göre bu-

luğa ulaşmadan Oro olması mümkün değil.

– O halde sizin Oro olmanız gerekecek.

– Hayır!.. Benim konumumdaki biri Oro olamaz, ama yeni Oro'yu seçme yetkisine sahiptir.

– Yani şimdi siz...

Nono onun sözünü kesti:

– Evet, ben!

– Kimi seçeceğinize karar verdiniz mi?

– Kararı vermek zor olmadı. Yeni Oro sizsiniz!

Nono ifadesiz bir yüzle önüne bakarken, Davut birden olduğu yerde kalakaldı. Bir kez daha mumyalar müzesine aday.

Sabah on bir!

Oro sıkıntılı bir yüzle etrafına bakındı.

– Bu ev çok küçük Kuksi! İçimi daraltıyor.

– Bulabildiğim evlerin en büyüğü efendimiz! Bu şehirde çok insan var. Her yerden birileri çıkıyor. Bu nedenle mekânları küçük tutmak zorundalar. Bunları bana Muhteşem anlattı.

– Uzun bir isim! Onu çağırırken yanlışlık yapmıyor musun?

– Başlangıçta biraz zorlandım, sonra alıştım... Efendimiz!

– Evet!

– Bana Müslim demeye kendinizi alıştırmalısınız. Başkalarının yanında zor durumda kalabiliriz.

– Başkaları mı?

– Yani burada karşılaşacağımız kişiler. Yeni insanlar.

– Yeni insanlarla karşılaşmak istemiyorum. Bir kişi dışında.

– Sabah Muhteşem'in evinden gelirken meydana tekrar uğrayıp soruşturdum. Oralarda kimse Zeus'u tanımıyor. Onlar başka tür müzik dinliyorlarmış.

– Buna inanmıyorum. Sana doğruyu söylememişler. Zeus'u tanımayan kimse olamaz. Üstelik bu şehirde yaşıyor. Biliyorum.

– Efendimiz!

– Evet!

– Üzerinize bir şey alsanız.

– Neden? Hava oldukça sıcak.

– Karşıdaki balkonda bir grup kadın sizi seyrediyor.

– Onları az önce fark ettim. Bize kızgın gibiler.

– Tabii! Çıplaksınız ve evde perde yok. Kendinizi, yani organınızı teşhir ettiğinizi sanıyor olabilirler.

– Organımı mı?

– Penisinizi.

– Benim penisimden onlara ne?

– Buralarda doğduğumuz günkü gibi dolaşmak ayıp.

– Ayıp ne demek?

– Yani toplum kurallarına aykırı.

– Yüzleri açık dolaşıyorlar. Yüzle penisin farkı ne?

– Onlara göre fark çok büyük. Lütfen efendimiz! O kadınlar polis çağırabilirler. Kimliğiniz yok, benimki de sahte.

– Polisin ne olduğunu biliyorum. Televizyondan... Gelmelerini istemiyorum. Silahları var.

– O halde lütfen giyinin!

– Bunları sana o kadın mı anlattı? Yani penis konusunu.

– Evet!

– Ondan hoşlanmadım. Balkondaki kadınlardan da. Polis istemiyorum. Onun için giyineceğim.

Oro bir süre sonra üzerinde bir eşofmanla salona döndü.

– Zeus da böyle şeyler giyer mi acaba?

Ne diyeceğini bilemeyen Müslim konuyu değiştirmeye çalıştı.

– Herhalde giyiyordur. Biliyor musunuz? Size buraya uygun bir isim bulmamız gerekecek. Bir isim listesi hazırladım. Seçmeniz için. Sonra dışarı çıkar dolaşırız. Belki size bir de kimlik ediniriz.

Oro'nun önce gözleri parladı.

– Kimlik? Artık benim de bir adım olacak.

Sonra suratını astı.

– Ama çıkmak istemiyorum.

Gözlerini Müslim'in soran gözlerine çevirdi.

– Dışarıdan korkuyorum!

– Dışarıda sizi korkutan ne?

Oro bir süre düşünceye dalıp sonra cevap verdi:

– Bilinmezlik! Ömrüm bir sarayın duvarlarının ardında geçti. Orada kendimin olmayan bir yaşam sürdürdüm ama, ben o yaşamın merkeziydim. İnsanlarla birlikte yaşamayı da, yalnız olmayı da bilmiyorum.

Müslim anlamaya çalıştı.

– Dün gece sizi indiğiniz yerden alıp buraya getirdiğimde keyifli görünüyordunuz.

– Öyleydim de! Önce hoş bir heyecan yaşadım. Sonra sen o kadına gidince çok korktum. Yatakta büzülüp uzun bir süre titredim. Ne kadar sürdü bilmiyorum. Uyuyakalmışım.

Müslim, duyduklarından üzüldüğü belli, önüne baktı.

– Ben... yalnız kalmak isteyebileceğinizi düşünmüştüm. Doğru bir değerlendirme yapamamışım.

– Yanlış değerlendirmemişsin Kuksi. Yalnız olmak istemiştim. Ben kendimi doğru değerlendirememişim.

– Bundan sonra geceleri birlikte olacağız.

Oro gözlerini Müslim'e dikti.

– Hayır Kuksi, istediğin gece dışarıda kalabilirsin. Korkularımın üstesinden gelmek zorundayım.

– Efendimiz lütfen, Kuksi artık yok.

– Haklısın! Neydi o isim? A evet, Müslim!

Bir an düşündü.

– Aynaya ihtiyacım var. Kendimi seyredebileceğim, büyük bir ayna.

Sonra gülümseyerek sordu:

– Dışarıya ne zaman çıkıyoruz?

Üç saat sonra!

Şehir merkezinde, trafiğe kapalı olduğu halde başıboş arabaların dolaştığı, çevresinde on dokuzuncu yüzyıl Avrupası taklidi binalardan arta kalanlar, yığma insanla dolu bir cadde. Oro ve Müslim kalabalığın arasında aralıklar bulup ilerlemeye çalışıyorlar. Oro sağ eliyle Müslim'in kolunu tutmuş, ürkek bakışlarla çevreyi inceliyor.

– Bu yazılar ne?

– Sinema afişleri. Filmleri salonlarda toplu halde seyrediyorlar.

– Neden toplu halde?

– Sanırım bu, televizyon öncesinden kalma bir alışkanlık. Genellikle herşeyi diğer insanların da olduğu yerlerde yapmaya alışmışlar. Kendi başlarına olamadıklarından.

– Onlar benim gibi bir saraya kapatılmış değil ki?

– Doğayı aşmak isterken ondan kopmuşlar. Birbirlerine sığınmaktan başka çareleri yok.

– Üstün ve yalnız!.. Benim gibi... Bu onlar için de zor olmalı!

Sonra büyük bir sinema afişini yüksek sesle okudu.

– " Ahlaksız İçgüdü" Ahlaksız ne demek, biliyor musun?

– Bunu size açıklamam biraz zor. Ben de geldiğimin ertesi günü öğrendim... Nasıl anlatayım? Burada çok kullanılıyor, ama dünyamızda tam karşılığı yok.

Bir an düşündü.

– Sanırım bir örneği var, ama açıklarsam ben de ahlaksız olurum. Arkasından konuştuğum için.

Oro, yüzüne yayılan gülümsemeyle ona baktı.

– Açıklamana gerek yok, anladım. Dünyanın bu yüzünün ülkemizde tek karşılığı var. Nono! Yani şimdilik yalnızca o.

– Dünyamızı terk ettiğiniz için pişmanlık duyuyor musunuz?

– Hayır Kuksi, yani Müslim! Kararımı sezgilerimle verdim. Bu dünyanın çekici gelen yönlerine kapılarak değil, terazinin giderek hangi tarafa doğru eğilmekte olduğunu sezdiğim için. Kararımın tek duygusal yanı Zeus!

Bir süre daha yürüdükten sonra birden durup, soran gözlerle Müslim'e baktı.

– Ahlak kavramı bizde neden yok?

– Mülkiyet tutkusu ve yarışma olmadığı için.

– Yarışma bizde de var.

– Bizdeki yarışmalar kendimizi geliştirme amacıyla yapılıyor, başkalarını geride bırakmak için değil. Buradaki insanlar ölüm kalım savaşı varmış gibi yarışıyorlar. Her konuda. Kim daha uzağa işeyecek diye yarıştıklarını bile duydum.

Son duyduğu Oro'nun çok hoşuna gitti.

– Biz de deneyelim mi?

Bir süre düşüncelerine döndükten sonra merakla sordu:

– Ahlaksız içgüdü insana ne yaptırır?

– Sanırım, ahlaksız içgüdüyle kastettikleri şey seks.

Oro hayretle baktı.

– Seks mi? Onlara göre seks ahlaksız bir içgüdü mü?

– Bu konuda kafalarının oldukça karışık olduğunu sanıyorum. Seksi, seksin kendisinden farklı amaçlarla kullanıyorlar.

– Son söylediğini anlamadım... Buradan yapılan yayınlarda, seksle ilgili nedenlerden insan öldürüldüğünü, bir erkeğin bir kadını o istemese de birleşmeye zorladığını seyrettiğimde de anlayamamıştım.

Bir süre gözleri bir kuyumcu dükkânının vitrinine daldı, sonra Müslim'e baktı, gözleri sıcak.

– Belli etmemeye çalışıyorum, ama hâlâ korkuyorum.

– Onu hissedebiliyorum efendimiz! Sizi korkutan, burada yaşanan kaos mu?

– Emin değilim! Kaos beni ürküttüğü kadar sarhoş da ediyor. Senin gibi usta bir pilot yönetiyor da olsa, araba denen şeye her binişimizde ürküyorum. Ama ölümle kumar oynuyor olmak çekici de geliyor.

Oro'nun gözü, saçları eflatuna, dudakları siyaha boyalı, yürürken küpeleri şıngırdayan bir kıza takıldı.

– Birbirlerinden farklı görünmek için çok çaba gösteriyorlar. Yine de sanki hepsi birbirinin aynı.

– Siz sarayınızın tutsağıydınız, onlar da yarattıkları dünyanın. Farklılaşarak özgürleşeceklerine inanıyorlar.

Oro birden durdu ve gözlerini Müslim'in gözlerine dikti.

– Beni korkutan da bu galiba... Onlara benzemek!

Sonra başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Müslim'in gözlerinde kaygı.

– Oralarda bir şey aramayın efendimiz! Dünyamız artık burası.

Oro gözlerini gökyüzünden ayırırken buruk bir sesle cevap verdi:

– Sarayım da burada, değil mi?

Öğleden sonra üç!

Şehrin dış mahallelerinden birinde, rasgele yerleştirilmiş kırık dökük eşyalarıyla bir oda. İsli duvarlarının rengi vaktiyle sarı badana. Ortalığa savrulmuş donlar, gömlekler ve mutfaktan gelen sarmısak kokusu. Pencerede, bir margarin tenekesinin içinde yapraklarının çoğu sararmış çiçeksiz sardunyalar. Meryem ve saçları sakallarına karışmış, siyah bakışlı üç genç, tavandan sarkan çıplak ampulün altındaki masanın çevresinde sessiz oturuyorlar. Her biri gözünü diğerinden kaçırma çabasında. Hava gergin. Ucuz çay bardakları çoktan boşalmış, tazelenmeden.

Bir süre sonra, içlerinde en genç görünen, ince uzun suratlı Bünyamin, öfkeli bakışlarını masaya dikip sordu:

– Bir süre rehin alıp sonra salıvermek neden? İşini hemen orada bitiririz, başımıza dert olmaz.

Meryem sabrı tükenmiş bir yüzle açıkladı:

– Bu adam dünyaca tanınan, sevilen biri. Elimizde ölmesi kötü propaganda olur. Yukarıdan gelen talimat da böyle. Zeki az önce söyledi. Önemli olan, basının dikkatini çekmek, gücümüzü göstermek.

Bünyamin ona ters bir bakış gönderdi, sonra kızın yüzüne

bakmadan söylendi.

– Dün aramıza katıldı, şimdi ahkam kesiyor. Kadınla iş yapmaya kalkarsan...

Zeki karşılık vermeye hazırlanan Meryem'i bir el işaretiyle durdurup, Bünyamin'in lafını bitirmesine izin vermedi. Elini hızla masaya vurduktan sonra sert bir ses tonuyla duruma hâkim olmaya çalıştı.

– Boş tartışmalarla vakit kaybetmeyelim arkadaşlar! Şu anda görevimiz mücadelemizi dünyaya duyuracak bir eylemi planlamak. Ne yapacağımız belli. Eylemin ayrıntılarıyla ilgili kararlar bana ait. Ne zaman yapacağımızın kararı da. Adamı hiçbirimiz tanımıyoruz. Önce birkaç dergi toplayıp resimlerini incelememiz gerek.

O sırada plastik bir şişeden su içmekte olan Meryem şişeyi hızla ağzından ayırırken gözlerini açtı.

– Bu ne demek oluyor? Ben katılmıyor muyum?

Üçüncü genç Hüseyin, Meryem'e arka çıktı.

– Bence katılmalı! Aramızda adamı tanıyan tek kişi o.

Zeki kararlı bir sesle karşılık verdi.

– Bu iş için gerekli eğitimden geçmedi.

Meryem kalan suyu içmek üzereyken vazgeçip yine gözlerini açtı.

– Örgütte kadın-erkek ayrımı yapmak ne zamandan beri gelenek oldu?

Zeki bıkkın gözlerle önüne baktı.

– Yukarıya sorarım. Cevabın ne olacağını kendin de gör diye. Bu gece bizi evin bulunduğu yere götüreceksin. Saat on birde herkes burada olsun!

Akşam sekiz!

Müslim beceriksizce bir nefes aldıktan sonra elindeki sigarayı kül tablasına bastırarak söndürdü.

– Çok acı!

Muhteşem ona filozofça gülümseyerek baktı.

– İki gün öncesine kadar acı benim en yakın dostumdu.

– Zor bir hayat yaşadığın anlaşılıyor.

– Hiçbir anını hatırlamak istemediğim.

Muhteşem'in evinde yenen yemeğin sonundalar. Pembe örtülü masa, sarılı mavili çiçekler ve alevinin dibinde çoğu erimiş beyaz mumuyla. Muhteşem böyle sofraları Zeus'un misafirleri için hazırlar, kendi evinde ise ilk kez. Yerinden kalkıp mütevazı mutfağına gitti ve elinde büyük bir kâseyle döndü. Krem şantili şeftali.

Müslim kâseye ilgiyle baktı.

– Üzerindeki beyaz şey ne?

Muhteşem alaycı cevap verdi:

– Krem!

– Krem?

Muhteşem dirseklerini masaya dayayıp başını ellerine yasladı, muzip bir bakışla gözlerini Müslim'e dikti.

– Sanırım artık sorulamayan soruyu sormanın zamanı geldi. Sen nerelisin Müslim? Uzayın hangi mahallesinden?

Müslim çocuksu bir yüzle Muhteşem'e bakıp kaldı. Konuşmaya başlar gibi oldu, dudakları tekrar kapandı. Sonu gelemeyen bir sessizlik başladı. Sessizlik uzadıkça ne yapacağını bilemeyen Muhteşem tedirgin, çevresine bakınmaya başladı. Ve sonunda fazlasına katlanamadı.

– Özür dilerim! Zamanlamam kötüydü galiba.

– Başka bir dünyadan geldiğimi nasıl anladın?

Muhteşem söyleneni önce kavrayamadı.

– Sana biraz takılmak istemiştim.

Sonra yüzünde dehşetin sınırında şaşkınlık ve kısık bir ses.

– Ama sen bana ciddi bir cevap verdin. Yanılmıyorum değil mi?

Müslim teslim olmuşçasına baktı.

– Yanılmıyorsun!

Sonra yine sessizlik. Sindirimi zor bir besinin durgunluğu.

Bu kez kısa sürdü.

– Uzaydan değil, dünyanın öbür yüzünden geldim.

Muhteşem birden gülme krizine girdi, uzun süre durduramadan. Sonra gülmesi kesildi ve gözyaşlarını silerken boğuk bir sesle isyan etti.

– Demek dünyanın öbür yüzünden geldin! Sen... Sen kaçık mısın?

Müslim ciddiyetle cevap verdi:

– Kaçık değilim. Asıl adım Kuksi!

Muhteşem tekrar gülmeye başladı, daha az gergin. Sonra sesini inceltip duyduğu ismi tekrarlamaya başladı.

– Kuksi!.. Kuksi!.. Kuksi!... Kuksi!

Müslim sesini yükselterek Muhteşem'in tekerlemesini kesti:

– Artık adım Müslim. Kuksi'yi unut!

Sonra üzgün bir yüzle önüne baktı. Kırıldığı belli.

– Gerçeği istedin ve duydun. Kaçık olmadığımı sana nasıl kanıtlayabileceğimi bilmiyorum. Gitmeme izin verir misin?

Muhteşem'in yüzünde panik ve ardından gelen çözülme.

– Hayır! Hikâyenin tamamını dinlemek istiyorum.

Müslim ona soran gözlerle baktı.

– Bu sana bir gecelik uykuya mal olabilir. Katlanabilir misin?

– Seçeneğim var mı?

Sonra krem şantili kâseyi işaret etti.

– Önce şunu yiyelim.

Gece yarısı!

Granit salonda Davut, çevresinde siyah giysisinin kırışıklıklarını düzeltip saçına şekil vermeye çalışan görevlilerle. Nono başını kaldırmış, hayran bakışlarla Davut'u seyrediyor.

Sonra, Nono'nun işaretiyle görevliler sessizce çekildiler. Davut karşısına yerleştirilen dev aynada bir süre kendini seyretti,

onaylayan bakışlarla. Nono önde Davut arkada, balkona doğru sessizce yürüdüler. Sonra Nono eğilerek yol verdi ve Davut mor ışıklı balkonda tek başına. Meydanı dolduran binlerce insanın sessiz bakışı üzerinde, bir süre orada dimdik durdu, sonra sağ kolunu birden havaya kaldırdı. Ve ardından gelen patlama.

– Oro!... Oro!... Oro!... Oro!...

Sonra Davut kolunu yavaş yavaş indirdi ve dönüp salona girdi. Meydanda çığlıklar sürüp giderken, onu hayranlıkla izleyen Nono eğilerek yol gösterdi.

– Olağanüstü bir gösteriydi efendimiz!

Davut tedirgin, cevap verdi:

– Sizi dinlemeyip bir konuşma yapmalıydım.

– Geleneklerimiz bunu gerektirmiyor efendimiz! Onlar ne söyleyebileceğinizi zaten biliyorlar.

– Dünyanın öbür yüzünde bu işler böyle yapılmaz. Halk liderlerinin sesini duymak, onu dinlemek ihtiyacındadır.

– Dünyanın öbür yüzündeki insanların gürültüye tuhaf bir düşkünlükleri olduğunu biliyorum efendimiz!

Cevap bulamayan Davut, burnunu yukarıya kaldırıp avluya giden koridora saptı, ardında Nono.

Yirmi haziran cumartesi sabah üç!

Satılmış büyük bir tiyatronun sahnesinde. Zeus'un yerine şarkı söyleyecek. Tiyatronun alt katı tıklım tıklım. Boş balkonun ön sırasında yalnızca bir kişi. Mor şemsiyesini açmış oturan Karyoka. Elindeki iskambil kâğıtlarını umursamaz bir tavırla tek tek aşağıya atıyor. Alttaki seyirciler, alkışlamadan, boş gözlerle Satılmış'a bakıyorlar. Sonra kırmızı bir ışık her yeri kucaklıyor. Satılmış ağzını açıyor. Sesi yok! İskambil kâğıtlarından biri yaklaştıkça büyüyerek sahneye kadar geliyor.

Maça kızı!

Maskeli bir kadın Satılmış'ın peşinde, maça kızı maskesiyle.

Satılmış onun Meryem olduğunu biliyor. Sonra inanılmaz bir şey! Kıpkırmızı yüksek bir duvarı yere yatay yürüyerek çıkıyor. Maskeli kadından kurtuldu ama, duvarın tepesine çıktığında, karşısında yalnızca boşluk. Duvar uzayda asılı, kırmızı ve öylece tek başına!

Sabah sekiz buçuk!

Masanın çevresinde uykusuz gözlerle birbirine gülümseyerek bakan Muhteşem ve Müslim. Birinin fincanında kahve, elinde sigara. Diğeri ısırganotu suyu içiyor. Muhteşem'in dün Zeus'un evinin çevresinden toplayıp kaynattığı otlardan yapma. Muhteşem yorgunluktan mırıldanarak konuştu:

– Geldiğin dünya hoş bir yer olmalı. Keşke beni oraya götürebilsen.

– Sen orada yaşayamazdın Muhteşem. Orada gerilim ve kaygı yok, hayatın kendisi sana zor gelebilir. Dünyanın bu yüzündeki diğer insanlara da.

Muhteşem'in kaşları kalktı.

– O kadar kötü durumda mıyız?

– İyi ya da kötü değil, farklısınız.

– Sen neden huzuru terk edip gerilimi seçtin?

– Kırk altı yıl beyazı yaşadım. Kalan zamanımda siyahın tadına bakmak istiyorum. Dünyanızdan gelen yayınlar olmasaydı böyle bir hevese kapılmazdım.

– Burada sana çekici gelen ne?

– Kaoşun kenarında yaşamak!

Muhteşem boş gözlerle Müslim'e baktı. Konunun kavrayamayacağı bir yerlere gelmekte olduğunu hissedip birden ayağa kalktı.

– Telefon edip işe geç gideceğimi bildirsem iyi olur, yoksa meraklanırlar. Öğleye kadar evde kalıp biraz uyumak istiyorum. Akşam Zeus'un misafirleri olacağı için dinlenip enerji toplamalı-

yım.

Müslim suçlu gözlerle ona baktı.

– Bir gecelik uykuna mal olabileceğini söylemiştim.

– Bunu ben istedim.

Sonra gülümsedi.

– Üstelik fazlasıyla değdi!

Muhteşem telefonu kapatıp masaya döndüğünde Müslim merakla sordu:

– Bir müzisyenin eviyle ilgilendiğini söylemiştin. Nasıl bir insan?

– Hoş bir genç! Otuz yaşında ve çok ünlü bir şarkıcı. Adı Zeus! Yani sahne adı.

Müslim gözlerini açıp Muhteşem'e bakakaldı. Sonra sessizlik.

– N'oldu? Neden bana öyle bakıyorsun?

– Ben... Ben Zeus'u arıyordum.

Gözünü açıp bakma sırası Muhteşem'e geldi. İyice yaylanan kaşlarıyla.

– Zeus'u mu arıyordun? Ondan sana ne?

– Konu ben değilim, Oro! O Zeus'u bulmak için buralara geldi.

– Zeus'u bulmak için mi dünyasını değiştirdi?

– Evet!

– Anlayamadım. Neden onu bulmak istiyor?

– Bilmiyorum. Burada tanımak istediği tek kişinin Zeus olduğunu söylüyor. Dün meydanda soruşturdum, onu tanıyan kimseyle karşılaşmadım. Sen de Oro gibi onun ünlü olduğunu söylüyorsun ama?

Muhteşem yorgun bir gülüşle cevap verdi:

– Buralarda herkes kendi kesiminin müziğini dinler.

– Bunları anlayamıyorum. Oro'nun Zeus'la tanışması mümkün mü?

Muhteşem biraz düşündü.

– Bu kolay olmayabilir... Yani Zeus'a, dünyanın öbür yüzünden gelen birinin kendisiyle tanışmak istediğini söylemek. Kafa-

yı yediğimi düşünebilir. Bir şey söylemiyor ama, seni tanıdığımdan bu yana davranışlarımı yadırgadığını hissediyorum.

– Kafayı yemek?

Muhteşem gülmeye başladı.

– Afedersin! Seninle birlikteyken argo konuşmamam gerektiğini unuttum. Kafayı yemek, delirmek anlamında kullanılır.

– Tuhaf!... İnsan kendi kafasını neden yer?

– Başkalarınınkini yemek isteyip de yiyemediği için.

Sonra Müslim'in yüzündeki ifadeyi görünce konuyu değiştirdi.

– İstersen Zeus'a ve arkadaşına dönelim.

– Oro gidip onu göremez mi? Evin yerini biliyorum.

– Sen istediğin an Oro'nun sarayına gidebilir miydin?

– Gitmek için bir nedenim varsa gidebilirdim.

– O halde önce Oro'nun nedenini öğrenelim. Onu ne zaman görebilirim?

Müslim cevap vermeden baktı.

– Ne oldu?

– Oro senden hoşlanmıyor.

Muhteşem, bozulduğunu açıkça belli eden bir sesle sordu:

– Beni tanımıyor ki?

– Ona penis konusunu anlattım.

– Ne konusunu?

– Yani çıplak dolaşmanın ayıp olduğunu söylediğini.

– Yasakları ben koymadım ki!

Sonra merakla sordu:

– Ne oldu da ona bunu anlatman gerekti?

– Çıplak dolaşıyordu.

Muhteşem'in kaşları yine kalktı.

– Aman tanrım! Sokağa öyle mi çıktı?

– Hayır, evdeydik. Yandaki binanın balkonunda kadınlar toplamış ona bakıyorlardı. Kızgındılar.

Muhteşem küçük bir kahkaha attı.

– Oro yakışıklı mı?

– Güzel bir insan olduğunu düşünürüm.

– Öyleyse o kadınlar gördüklerinin keyfini çıkarmışlardır. Kızdıklarına bakma! Hoşlarına gitmese balkonda işleri neydi?

Sonra Müslim'in yüzündeki anlamazlığı fark etti.

– Bunları zamanla öğreneceksin... Bu gece Oro'yla buluşalım mı? Ona biraz dünyamızın gecesinden tattıralım!

Sabah dokuz!

Güzel kokulu bu yaz sabahında Davut, bir tanesi dışında lahanaların tümünü tüketmiş, müzik odasından getirilen dev ekranda dünyanın öbür yüzünden yayınlanan sabah programına bakıyor. Oro olmayı kabul şartlarından biri, kendisine bu ayrıcalığın tanınmasıydı. Ne de olsa dünyanın öbür yüzünden gelmişti ve ülkeye iyi hizmet verebilmesi için köklerinden kopmamalıydı. Giderek artan sayıda insan zaten bu yayınları izlemekteydi. Ama, yayınların içeriğinden kaynaklanan içgüdüsel bir suçluluktan ötürü sessizce. Davut, ayrıcalığın bu ülke insanının tanımadığı bir kavram olduğunu bilemezdi. Tek ayrıcalık, Oro'ların ihtiyaçlarının, göreve kendisi talip olan hizmetliler tarafından karşılanmasıydı. Bu nedenle Davut'un isteği zaten ayrıcalık sayılmazdı. Ama Nono onun isteklerini, ayrıcalık tanınıyormuşçasına kabul etmişti.

Ekrana kendini iyice kaptırdığı bir sırada, sarışın kısa saçlı bir görevli heyecanla avluya girdi.

– Efendimiz!

Davut görevliye, rahatsız edildiği için hoşnutsuzluğunu belli eden bir bakış gönderdi. Biraz da aşağılayıcı. Başkalarını küçümseme ya da kendini küçümsenmiş hissetme gibi duyguların yaşanmadığı bu dünyanın görevlisi onun bu tavrını fark etmedi.

– Efendimiz, Nono kayıp! Dün gece yatağında uyumamış. Gece geç saatlere kadar dışarıda kalsa bile her zaman yatağına dönerdi.

Davut otoriter bir sesle emrini verdi.

– Güvenlik güçlerine haber verin, ülkenin her köşesini ara-

sınlar!

Görevli şaşkın, baktı.

– Güvenlik güçleri mi? Neden söz ettiğinizi anlayamadım.

Biraz tereddüt ettikten sonra devam etti:

– Ülkeyi terk ettiği sanılıyor. Son yapılan uzay gemilerinden biri de kayıp.

Davut, zemin ayaklarının altından kayıp gidercesine yaşadığı panikle kükredi. Nono olmadan, tanımadığı bu dünyanın liderliğinde ona kim yol gösterecekti? Yapması gereken ya da kendisinden beklenen hiçbir şey olmadığını henüz bilmiyordu.

– Derhal Hava Kuvvetleri Komutanı'nı çağırın!

– Ülkede böyle biri yok efendimiz!

Davut soluk alamaz bir sesle konuştu:

– Su! Bana Su'yu bulun!

Sonra avluda berrak bir ses duyuldu.

– Beni mi istemiştiniz?

Davut başını çevirdiğinde elinde iki üflemeli çalgıyla Su'yu gördü.

– Aletlerimi almaya gelmiştim. Müzikle ilgilenmediğiniz için sarayda olmalarına gerek yok diye düşündüm.

Su'yu görünce rahat bir soluk alan Davut görevliye gitmesi için işaret etti. Sonra Su'ya döndü.

– Nono! O da dünyanın öbür yüzüne kaçmış. Bu ne demek oluyor, açıklar mısınız?

– Dünden beri olanlar, dünyanın öbür yüzündeki yayınların bize de ulaşmasının bir sonucu. Belki de sonucunun başlangıcı.

Davut anlamaz gözlerle sordu:

– Yayınlar buraya ulaşınca ne oldu?

– Aramızdaki sınır geçirgenlik kazandı. Tek yönlü bir akışla, yalnızca oradan buraya. İki dünya arasındaki farklılığın dünyanın bu yüzünde yarattığı gerilim giderek arttı. Sonunda, buradan oraya geçişlerin de başlaması kaçınılmaz hale geldi.

Su'yu dikkatle dinleyen Davut korkusunu maskeleyen asık suratıyla sordu:

– Göç durmazsa ne olacak?

– Siyah daima baskındır efendimiz! Yok olmaya mahkûm renk de beyaz!

Davut dehşetle Su'ya baktı.

– Başına geçtiğim dünyanın yok olacağını mı söylüyorsunuz?

– Siz dünyamızın başına geçmediniz, yalnızca simgesiniz.

– Bunu kabul edemem! Bu saraya kapanıp oturamam, bir şeyler yapmalıyım. Getirildiğim konumun gereklerini biliyorum. Dünyanın bu yüzünü yönetmek!

– Biz kendimizi yönetiyoruz efendimiz, bunun için sizin çaba göstermeniz gerekmiyor.

Davut birden çok sinirlendi, yemeyip tepside bıraktığı son lahanayı kaldırıp yere attı.

– Bu ne cüret! Bir Oro'yla nasıl alay edersiniz?

Davut'un öfkesini sükûnetle karşılayan Su umursamaz bir sesle cevap verdi:

– Sizinle alay etmedim efendimiz! Ama gerçekten yapmanız gereken bir şey yok.

– Ne demek yok! Saçma sapan şeyler konuşmaya alışmış bacak kadar kız kalkmış bana ahkâm kesiyor. Şunu aklına iyice yerleştir! Yöneticisi bile olmayan, kaderine terk edilmiş bu dünyanın herşeyden çok bir öndere ihtiyacı var. Herşeyin örgütlenmesi, yasalar çıkarılması, yönetimde görev dağılımının yapılması gerek... Güvenlik güçlerinin ne olduğunu bilmeyen, hava kuvvetleri komutanı olmayan, başkanının ve yardımcısının bile başını alıp kaçabildiği bir yer burası.

Su'nun sessizce önüne baktığını gören Davut birden oğullarını hatırladı. Onlarla olduğu zamanlardaki gibi konuştuğunu fark ederek yumuşamaya çalıştı.

– Kırıcı olmak istemedim, ama bazen üzerime geliyorsunuz.

Aşağıdan alarak başlayıp suçlamayla biten bir konuşma. Oğullarını hırpaladıktan sonra yaptığı gibi.

Dünyanın öbür yüzündeki insanların davranışları hakkında yeterince fikri olan Su yine cevap vermedi. Oyununa katılınmadı-

ğında Davut'un hızla eridiğini artık öğrenmişti. Sessizliği bozmak zorunda kalan Davut oldu.

– Ya Oro'nun, yani önceki Oro'nun bana sözünü ettiği dünyanın bu yüzüyle diğer yüzü arasındaki siyah ve beyaz dengesi ne olacak?

Davut'un bunu kavrayabilmiş olmasına şaşıran Su hayretle onun yüzüne baktı.

– Yaşadığımız çağ, önceki çağlar gibi evrimin bir aşaması. Nasıl olsa zamanla yeni dengeler oluşur. Eğer bu olamaz ve dünyalarımız kararmaya devam ederse sonunda hep birlikte kara deliğe dönüşürüz.

Davut kollarını önceki Oro gibi kavuşturup haykırdı.

– Buna izin veremem! Dünyanın öbür yüzünden yapılan yayınlar derhal yasaklanacak.

O ana kadar sükûnetini koruyan Su bu sözleri duyunca telaşlandı.

– Bunu lütfen yapmayın efendimiz! Yasak, dünyanın bu yüzünde bilinmeyen bir uygulama.

– Kara deliğe dönüşmemizi engellemek için yasaklar şart!

Su gözlerini açıp haykırmaya başladı, isyan ederek.

– Hayır!... Siz beyaz dünyamıza siyah bir dünyadan geldiniz. Siyahınızı bize bulaştırmaya hakkınız yok! Tarihiniz böyle liderlerin örnekleriyle dolu... Tanrım!... Neden başka bir yere değil de buraya düştünüz?... Neden biz?...

Davut, Su'nun sözlerini daha fazla dinleyemedi. Gözü dönmüş kızın üzerine yürümeye başladı. Su paniğe kapılıp geri adımlarla kaçmaya çalışırken ormana inen taş merdiveni fark etmedi. Dengesini kaybedip basamakların üstüne sırt üstü düştü ve aşağıdaki zemine kadar yuvarlandı. Çevresinde çalgılarının parçaları, basamakların dibinde kıvrılmış inlerken Davut, gözleri alev alev bağırıyordu.

– Defol!... Defol ukala mahluk!... Bir daha buralara adım atayım deme! Gelirsen seni o meydanda yaktırırım!

Birden o sırada avluya giren kısa saçlı sarışın görevliyi fark

etti.

– Basamakların dibinde yatan kadını sarayın dışına atın!... Derhal!... Görüntüsü gözümü rahatsız ediyor.

Sabah on bir!

Dürrü yatak odasında, pirinç karyolanın üzerine koyduğu bavulu doldurmakla meşgul. Mekanik hareketlerle ve sanki rasgele. Yüzünde acı okunmuyor. Yalnızca, genç yaşında gereğinden fazla yaşamışlığın insanı ürküten delici bakışları. Tragedya ailesinin de yazgısıydı, belki de kalıtsal. Rasputin'in cenazesi az önce memleketine gönderildi. Eyüp, Nizam ve Eşref'in yattığı yere, küçük kuşun mezarından az öteye. Kapatmaların protokolde yer alamadığı bir törenle gömülmeye.

Dürrü bir süre için uzağa gitmeye hazırlanıyor. Melun falcı hâlâ kayıp, kapının önünde gazeteciler. Bir de az önce, gizli tutulması ricasıyla başkentten gelen telefon. Yüce katın özel kaleminden konsomatris eskisine. Görünür neden başsağlığı dileği. Ömründe hiç karşılaşmadığı birinden, gizlice. Kiracının özel kalemi telefonu elleri boş kapattı. Etrafında dolaştığı soruları soramadan. Ardından, sandıktan çıkarılan Fransızca bir küfür. Telefon kapandıktan sonra tabii!

Gece on bir!

Zeus bahçeye çıkıp akasya ağacının altındaki koltuğa oturdu. Başını arkaya yaslayıp ayaklarını uzattı. Yaz gecelerini böyle bitirmeyi severdi. Bahçe duvarını örten yaseminin kokusunu ciğerlerine doldurarak. Sonra İsa kucağına atladı. Artık yürüyüp atlıyabiliyor. Amerika'daki yıllarından tanıdığı İsveçli gitarist ve birlikte yaşadığı Brezilyalı kız arkadaşı Uzak Doğu'dan dönerken

Zeus'u görmek için bir geceliğine şehirdeydiler. Lars'ı tekrar görmenin Zeus için duygusal bir yanı yoktu. Dünyasındaki insanların, o anda gerekli olduklarında bir anlamı vardı. Konuşulacaklar çabuk tükenince, kalan zamanı üst kattaki stüdyoda birlikte müzik yaparak geçirdiler. Leonora iyi caz söylüyordu. Amerika'da da ünü giderek yayılıyormuş. Sabahın ilk saatlerinde uçacakları için erken ayrıldılar. Zeus onlarla ticari müziği bırakma kararını paylaşmadı. Beraberlikleri, geçiştirilmesi gereken bir akşamdı.

Zeus İsa'yla oynarken bir süre denizden geçen dev tankerin ışıklarını izledi, sonra kalkıp içeri girdi. Mutfakta bulaşıkları makineye yerleştirmekte olan Muhteşem'e iyi geceler diledi, sonra Hidayet ve Satılmış'ın televizyon seyrettiği odaya doğru yürüdü. Alt kattaki tek oda. Bu odada eskiden bazen Satılmış kalırdı, şimdi Hidayet'i barındırıyor. Satılmış bu gece berbattı, aklı başka yerlerde gibi. Yarın onunla konuşmalıydı. Uyarıları ciddiye alma ya da başka bir iş arama seçenekleri son kez önüne koyularak. Kapıyı açtığında, gözleri ekrana yapışmış Satılmış ve Hidayet onu fark etmediler, ne de o ilk bakışta ekranda gördüğünü. Sonra Satılmış'ın sesi.

– Aman tanrım! Bu Maria!...

Zeus o anda Euphemia tapınağının basamaklarında uçan Azize'yi gördü.

Bahçe kapısının az ötesinde park etmiş duran beyaz arabanın içinde Oro sabırsız bir sesle sordu:

– Çoktandır bekliyoruz!

– Gece yarısına doğru demişti. Biraz erken geldik.

– Zeus şimdi şu beyaz evin içinde mi?

– Evet!

– Evi çok küçük!

Bir süre ne diyeceğini bilemeyen Müslim sonunda bir cevap buldu.

– Sarayınızla kıyaslandığında öyle sayılır.

Sonra yüzünde şaşkın bir ifade, ileriyi daha iyi görmek istercesine gözlerini kıstı.

– Uzaktan gelen bu kalabalık ne? Ellerinde ışıklar var.

Azize'nin ekrandaki dansı güneş doğarken havuzun kenarında sona erdi. Saçları yağmurdan hâlâ ıslak. Ardından bir reklam. Satılmış kumanda aletine bastı. Ekran karanlık, oda mutlak sessiz, üç adam hareketsiz. Kim hangi katmanının derininde bilinmez. Birbirlerinden ve dış dünyadan olabildiğince kopmuş, Muhteşem'in kapıyı açtığı ana dek. İkisi koltukta oturmuş, biri onların ardında ve ayakta, üç adam dönüp kapıya baktığında Muhteşem ürktü.

– Bir şey mi oldu?

Cevap vermeyen üç heykelin bakışları Muhteşem'i delip geçti. Çok ötelerde bir şeye dalmış gibi.

– Neyiniz var?

Muhteşem, bir an, onların da dünyanın öbür yüzünden gelip gelmediklerini düşündü. Kendini yabancı bir gezegende tek başına kalmış dünyalı gibi hissedip tekrar ürktü ve hızla bahçeye yürüdü, akasya ağacının altına kadar. Gözlerini kapatıp ağaca yaslandı. Onunla birlikte koşup ayaklarına sürtünen İsa'nın temasını hissetmeye çalıştı. Bir de yasemin kokusunu. Sonra uzaktan gelen sesler duydu. Uğultu gibi, ama sanki insan sesleri. Yüzlercesi, binlercesi. Canı meyvalı yoğurt çekti. Ananaslı olanından.

Satılmış algılamaz gözlerle Zeus'a bakarken birden onun orada durmuş kendisine baktığını fark etti, yavaşça ayağa kalktı.

– Bir şey mi istediniz?

Sesi İsa'nın miyavlaması gibi çıkmıştı. Zeus'un sorusunu dinlerken, gözlerindeki delici bakışı görüp korktu.

– Onu tanıyor musun?

Satılmış'tan yine ince sesli miyav.

– Kimi?

– Dans eden kadını!

Satılmış'ın kendi sesi cevap verdi:

– Evet! Yolda çantasını bulup evine götürmüştüm.

– Adı ne?

Tekrar o delici bakış. Zeus'u hiç böyle görmemişti, yine korktu.

– Maria! Ama bu sahne adı. Asıl adı Azize. Çantayı götürdüğümde bana çorba yaptı, sonra poker oynadık.

Zeus sinirli, güldü.

– Poker mi oynadınız?

– Evet, ben kazandım. Eskiden tanınmış bir dansöz olduğunu, ama artık dans etmediğini söylemişti. Doğru değilmiş.

Zeus, delici bakışı gitmiş, umursadığını gizlemeye çalışan bir sükûnetle açıkladı:

– Dansını beğendim. Onu kutlamak istiyorum.

– Size telefonunu verebilirim.

– Adresini de!

Konuşmayı ilgisiz bir yüzle dinleyen Hidayet odadan çıkmak üzereyken Muhteşem tekrar kapıda göründü, yüzü maske. Bu kez Zeus ürktü. Satılmış şaşkın. Zeus sordu:

– Bir şey mi oldu?

Sessizlik.

– Bir şey mi oldu dedim?

Maske çözüldü.

– Az önce bu soruyu ben size sormuştum.

Satılmış'ın ağzı aralık.

– Ne zaman?

Muhteşem dışarıdan gelen sesleri dinlemeye geçti. Yüzü tekrar maske. Zeus kilitli, deli bakışlı kadının dansına dalmış, kendiyle konuştu. Yüksek sesle.

– Adı Azize!

Muhteşem, gözlerinde kaygı, sordu:

– Sesleri duyuyor musunuz?

Satılmış aralık dudaklarını tekrar oynattı.

–Hangi sesleri?

Zeus onlara uzak gözlerle baktı, sonra basamaklara yöneldi.

– İyi geceler!

Hidayet uykulu gözlerle geri döndü, odasının boşaltılmasını beklediği belli. O anda kapı çalındı. Muhteşem heyecanla kapıya

yöneldi, Hidayet ve Satılmış da ardından. Hidayet elini hızla arka cebindeki tabancasının üzerine götürdü.

– O işi bana bırak!

– Kim olduklarını biliyorum.

Hidayet, Muhteşem'le kapının arasına geçip onu engellemek istedi. Bir anlık gecikmeyle. Muhteşem kapıyı açtı ve maskeli üç kişi hızla içeriye daldı. Başlarına yalnızca gözleri görünen kukuletalar takmış, elleri silahlı iki erkek, bir kadın. Zeki silahına el atmaya fırsat bulamayan Hidayet'e, Bünyamin Satılmış'a çullandı. Muhteşem ortada tek başına. Geçmişte terörün yanında, şimdi karşısında. Çenesi kilitlenmiş, yüzü her zamankinden tilki. Hidayet'in üzerini ararken silahını alan Zeki, Bünyamin'e baktı. Satılmış temizdi. O anda iki vahşi hayvansı bakış bir kez daha buluştu. Meryem'in gözünde intikam, Satılmış'ınkinde ölümle yüzleşme. Zeki Meryem'e baktı. Meryem Zeus'un orada olmadığını söylemek için ağzını açtı, sonra başıyla işaret etti.

Satılmış'ı!

Zeki tabancasıyla Muhteşem'le Hidayet'e karşısına gelen duvarı işaret etti. Sonra kısık bir sesle gelen emir.

– Orada durun! Eller havada, sırtınız dönük!

Sonra Bünyamin'in başına silahını dayadığı Satılmış'a eğilip, Hidayet'le Muhteşem'in duyamayacağı, alçak bir sesle fısıldadı.

– Bizimle geliyorsun Zeus! Sesini çıkarmazsan canın acımaz.

Dün gece evi incelemeye aldıklarında, arka taraftaki küçük ahşap kapıyı fark etmemişlerdi. Meryem'in de vaktiyle göremediği kapıyı. Üç yanı yüksek duvarlarla çevrili eve girebilmek aslında hiç de kolay değildi, denize bakan yanı ise sarp bir yamaç. Bahçenin ana kapısında alarm ve gözetleme kamerası vardı. Küçük ahşap kapıyı Zeus sonradan yaptırmıştı. Medyanın ana kapının önünde bekleştiği durumlarda sessizce sıvışabilmek için. Hanımeli sarmaşığına gömülmüş bu kapıyı fark etmek gerçekten de güçtü. Dün geceki araştırmanın ardından, eylemi gerçekleştirme-

nin çok zor olduğunu görüp erteleme kararı almışlardı. Ama kolay vazgeçmeyen Bünyamin bu sabah evi gün ışığında tekrar gözaltına aldığında, küçük ahşap kapı keskin gözlerine yakalanmıştı. Karmaşık kilidinin açılması da onun eseriydi.

Doğru ya da yanlış kişi. Ne fark eder ki? Önemli olan terörün medya desteğindeki teşhirciliği.

Olayın hemen ardından!

Sokağın başında görünen kalabalık giderek yaklaştı. Ellerinde mumlar ve küçük fenerlerle Zeus ezgileri mırıldanarak. Sokağı ardına kadar dolduran rengârenk bir kalabalık. Sonunda sabrı tükenen Carlos, öğleden sonra Zeus Hayranları Kulübü'nü arayıp Zeus'un müziği bırakacağını haber vererek herkesi kışkırtmıştı. Sonuç yüz güldürücüydü. Gece yarısı yaklaşırken güllerin azizesi Santa Maria Draperi, adını verdiği kiliseye dikilen muma karşılık Carlos'a şükranlarını sunuyordu. Kalabalık beyaz arabayı da sarıp geçerken Müslim, yanında oturmuş kalabalıkla birlikte şarkıları ezbere söyleyen Oro'ya hayretle bakıyordu.

Müslim şaşkın, kalabalık yaslı, Oro mest!

Hidayet birini boğazlamak istercesine parmaklarını kıvırıp öfkeyle isyan etti.

– Yaptığını gördün mü?

Muhteşem alık bir yüzle bakarken Hidayet ellerini indirip söylenmeye devam etti:

– Sana kapıyı açma demiştim. Silahımı da aldılar.

Sonra birden bağırdı.

– Bunu bana nasıl yaparsın sersem kadın!

Muhteşem uykudan uyanır bir sesle sordu:

– Gelenler kimdi?

– Charlie'nin melekleri!... Kim olduklarını nereden bileyim!

Çocuk kimbilir hangi pisliğe bulaşmıştı. İşe alırken sabıka kaydını sormuş muydun?

– Sabıka kaydım silinmiş. Aftan yararlanmışım.

– Seninkini değil, Satılmış'mkini sordum Allah'ın cezası kadın. Neyse boş ver!...

Muhteşem söylenenleri algılamaz halde tekrar sordu:

– Satılmış nereye gitti?

Patlarcası bir ses cevap verdi:

– Cehenneme!

Sonra bir an düşündü.

– Polisi aramam gerek.

Muhteşem ansızın kaplan kesildi ve Hidayet'in telefona doğru uzanan elini kavradı.

– Ben dışarıdaki arkadaşlarımı korumaya almadan hiçbir şey yapamazsın. Dünyanın öbür yüzünden geldiler. Polis onları görmemeli!

Sonra itiş kakış başladı. Hidayet elini kurtarmak üzereyken Muhteşem birden eğilip işaret parmağını burktu. Hidayet acıdan yüzü kasılmış, teslim bayrağı çekti.

– Elimi bırak! Bırakırsan sözünü dinlerim.

Muhteşem elini gevşetti, sonra başını kaldırdı.

– Ben yokken polisi ararsan kendini yok bil!

Eski tüfek Nalan birden yeniden seferi. Kurban konumundan kurtuldu, tekrar ateş hattında. Bildik bir alan.

– Sen delirmişsin!... Zaten bence hep öyleydin. Getir bakalım da görelim dünyanın öbür yüzünden gelen mahluklarını. Az önce de olmayan sesler duyuyordun...

O anda dışarıdan gelen şarkıları duydu, inanmaz gözlerle Muhteşem'e baktı. Şarkı seslerine polis ve ambulans sirenleri de karışmış.

– Galiba polis çağırmama gerek kalmadı.

Bahçeye doğru baktı.

– Dışarıda neler oluyor?

Muhteşem kapıda durup, burkulan parmağını ovuşturan Hidayet'e aşağılayıcı bir bakış gönderdi.

– Deli olup olmadığımdan artık ben de emin değilim, ama sen kesinlikle geri zekâlısın. Ve tedavisi mümkün değil.

Tam çıkmak üzereyken tekrar dönüp bağırdı.

– Üstelik sağır!

Gece on bir buçuk!

Azize palmiyeli parkın kenarındaki yola saptı. Buralara gelmeyeli neredeyse iki yıl olmuş, zaman nasılsa farkına varmadan geçivermiş. Öğleden sonra küçük otelden dışarı adım attığından beri, bir süredir kopuk yaşadığı iç özgürlüğüyle yeniden buluşmuş gibi. Tanrılardan, Zeus'tan uzak. Sabahtan bu yana Ludmilla'nın siyahlı imgesi zaman zaman gözünün önünden geçti durdu. Öğlen havaalanına gitmeden önce mezarına uğrayıp bir demet papatya bırakmış, bir süre orada oturup sessizce ağlamıştı. Nedenini bilemeden. Dönüp baktığında geçmişinden özleyebildiği tek kişi olduğu için belki de. Yıllar önce bir kış, deniz kıyısındaki kayaların tepesine öylece konduruluvermiş bir evi andıran bu küçük otelde birlikte kalmışlardı. Fırtınada kayaları döven dalgaları seyrederken çay içerek. Buralar kışın daha güzel, daha bir kendiydi. Öyle zamanlarda otelin sahibesi de onu kendi misafiriymiş gibi karşılardı. Şimdi, insanla dolup taşan mevsimin isimsizliği yaşanıyordu.

Akşamın başında otelden çıkıp Kaleiçi de denen eski kente kadar yürümüş, adını duyup daha önce hiç gitmediği bir restoranda yemek yemişti. Pencerenin önündeki masasında oturmuş aşağıdaki limanı seyrederken, ötede oturan kır saçlı yabancının üzerinden ayıramadığı bakışlarının keyfini çıkararak. Dansı onu dünyanın renkli, hatta bazen egzotik köşelerine götürmüş olduğu halde, bu akşamki biftek gibisini sanki hiç tatmamış gibi. Belki de son zamanlarda, bir akşam makarna, ertesi akşam konserve döngüsüne takılıp kalmış olduğundan. Kendisine yemek hazırlamaya üşenirdi.

Azize'nin yürüyüşünün kendisi danstı. Uzayda özgür bir beden. Kemikleri, eklemleri ve kasları sanki yerçekiminden muaf. Balkanlar'dan gelmişti. Soyundaki kadınlar, tarlada çalışanlar gibi iki yanına sallanıp bir türlü ilerleyemezlerden değildi. Yves St. Laurent, kadının yaşını yürüyüşü belirler der. Azize yürüdüğünde o an çevresindeki herkes seyircisi olurdu. Kadınıyla erkeğiyle. O da bunun fena halde keyfini çıkararak farkındaydı. Biraz da hınç alırcasına. Erkeklerin iştahını kursaklarında bırakan meydan okuyuşuyla, kadınlardan erkeklerin bakışlarını koparıp alarak. Doktorla konuştukça, dünyaya ne kadar hınç duyduğunu, kendi dünyasını öfkesinin çevresinde nasıl yapılandırdığını yeni yeni görmeye başlamıştı.

Az önce marinadan geçerken yaşadığı olay, içinde örtülü bekleyen öfkenin haklı bir neden buluverdiği anda nasıl bir gösteriye dönüşebildiğinin son örneği. Kafelerde oturanlardan teknelerdeki gemicilere, herkesin gözü üzerindeyken bir yatın küpeştesinde oturup bacaklarını sarkıtmış iki sarhoş laf attığında, Azize önce duymazlıktan gelmeye çalıştı. Ama o uzaklaştıkça giderek yükselen sesler peşini bırakmadı. Onun bulunduğu yerde sahne onun olmalıydı. Bu iki serseri kendisini kullanarak sahne yaratamazlardı. Hızla geri döndü. Daha önce aklından geçip de frenlediği şeyi uygulamaya koymaya. Serserilerin az ötesinde rıhtımda duran iki kasa, bir dakikadan az bir sürede on yedi adet boş gazoz şişesi kaybına uğradı. Tabii hafif yaralı iki gemici ve bir tekne. Sıra on sekizinci şişeye geldiğinde yüksek sesle "Yoruldum!" dedi ve kendisine alkış tutan bir grup gence el salladıktan sonra, hiçbir şey olmamış gibi yoluna devam etti. Uzakta bir polis olanları gördü, ama başını çevirdi. Sezgileri ona bu kadından uzak durmasını söylemişti. Kararlılığın herkesi sindiren gücüne deliliğin özgürlüğüyle ulaşılır. Azize'nin dokunulmazlığının kaynağı. La Rochefoucauld'nun dediği gibi: Hayatlarında hiç delilik yapmayanlar sandıkları kadar bilge değildirler.

Otele yaklaşırken kalabalık azalacağına arttı gibi geldi Azize'ye, yazın buraların tadı yok diye düşünürken. O anda kendi ba-

şına olabilmek istedi. Sağ omuzu sızlıyordu, şişe fırlatmaktan. Bir kızın haykırışını duydu.

– I can't believe it!

Sonra birden karşısında duran yılışık genç, on sekizinde bile yok.

– Bu gerçekten o! Akşam televizyonda dans eden kadın.

Maskeli depresyonların yaşandığı barların birinden çıkıp bir anda çevresine üşüşen laylaylom kalabalık. İçlerinden çıkmaya çalıştıkça daha çok sarıp boğan. Ne kadar sürdüğünü Azize de bilmiyor. Sonunda, soluk alamıyormuşçasına bir duygunun ardından gelen başkaldırı. Bir yandan etrafındakileri tekmeleyip itekleyerek kendine yer açmaya çalışırken hıçkırarak ağlıyordu.

Aynı dakikalarda ikisi de kuşatma altındaydı. Zeus ve Maria!

Kalabalık sanki bir işaret almış gibi geriledi, oluşan meydancıkta Azize tek başına. Sonra ağır adımlarla yoluna devam etti. Başı eğik, omuzları düşük. Bu, Azize'nin yürüyüşü değildi.

Otele girdiğinde resepsiyondaki genç ona gerçeküstü bir varlıkmış gibi baktı.

– Dansınız muhteşemdi. Söyleyecek söz bulamıyorum.

Dili tutulmuş gibi, ama sevimli. Azize hafif bir tebessümle başını salladı, biraz da buruk. Sonra kolsuz elbisesindeki yırtığı fark etti. Beyaz keten elbisesinde gece savaşlarından bir anı. İlkinden mi ikincisinden mi bilemedi. Buraya dinlenmeye gelmişti, değil mi? Sonra ilerideki televizyonlu salonun boş olduğunu fark etti, odasına çıkmaktan vazgeçip oraya doğru yürüdü.

İçeri girdiğinde ekranda Satılmış'ın fotoğrafını görünce gece yarısı haberlerine yapışıp kaldı, orada ayakta. Sonra salonda birinin daha olduğunu hissetti, dönüp baktı. Kendi yaşlarında, saçı sarıya boyalı, tombul kadını uçakta gördüğünü hatırladı. Yüzü o zaman da bildik gelmişti. Önündeki koltuğa yavaşça oturdu, gözleri ekranda. Satılmış Zeus'un evinde yardımcıymış, bir saat önce kaçırılmış. Azize'ye bir yayınevinde çalıştığını söylemişti. Yoksa onu Zeus mu yollamıştı? Neden çantasını önce kapıp sonra geri

getirmişti? Çanta olayının derininde, Satılmış'ın erkeklik kimliğiyle ilgili kaygılarının bulunduğunu nasıl bilebilirdi?

Sonra birden salonda oturmakta olan kadın ekranda göründü. Siyah bir mersedese binerken. Adı Dürrü. Rasputin'in sevgilisiymiş. Ekrandaki yorumcu, Karyoka'nın sırra kadem basması, Rasputin'in intiharı ve Satılmış'ın kaçırılışı arasında bağlantı olup olmadığı sorusunu tartışıyordu. Sonra Zeus'un evinin çevresinde toplanan mumlu fenerli kalabalık göründü. Zeus müziği bırakmaya karar vermiş. Neden şimdi? Neden kendisi tekrar dans etmeye başladığında? Bu kadın kendisiyle aynı uçaktaydı, şimdi de aynı otelde. Birden huylanıp gözlerini ona dikti, deli bakışıyla. Azize'nin bakışlarını fark eden Dürrü ona bakıp gülümsemeye çalıştı, yüzü yine de donuk.

– İki saat önce sizi izlemiştim. Şimdi sıra bana geldi!.. Dansınız harikaydı!

Azize birden şaşkın. Yüzü yumuşadı, deli bakışlar kayboldu. Ayağa kalkıp Dürrü'ye yaklaştı.

– Seni tanıdım!.. Adın Ebru'ydu... Neden adını değiştirdin bilmiyorum, ama seni tanıyorum. Pavyondan kaçmış, iş arıyordun... Sonra izini kaybettim.

Dürrü onu dikkatle inceledi. Sonra bir süre önüne baktı, ardından başını kaldırıp tekrar Azize'ye.

– Sizi hatırlayamadım!

Azize, yüzünden geçen gölgeyi örtmek isterken gülümsemeye çalıştı. Sonra döndü ve hızla kapıya doğru yürüdü.

– Bir dakika!

Azize dönüp baktığında Dürrü ayaktaydı. Sesi titriyordu.

– Sen Azize'sin!

– Evet!

Dürrü başını iki yanına salladı.

– Seni dansından tanımalıydım. O zamanlar da başka kimse senin gibi dans edemezdi. Ama şu anda pek iyi durumda değilim.

Azize üzgün, önüne baktı.

– Az önce duydum, erkeğini kaybetmişsin. Zor olmalı!

– Geçmişte karşılaştığımızda da zordaydım. Bana el vermiştin. Bense haber vermeden gittim.

– Herhalde bir nedenin vardı?

– Evet!... Adamlar peşimdeydi. İz bırakmadan kaybolmak zorundaydım.

Gözünden inen tek damla yaşı eliyle silerken Azize'ye bakıp gülümsedi.

– Tanrı yine karşıma seni çıkardı... Seni kucaklayabilir miyim?

Yirmi haziran cumartesi gece yarısından sonra!

Polisler az önce gitti. Mumlu fenerli kalabalık dışarıda, hâlâ şarkılar söylüyor. Sayıları binleri bulmuş. İki polis ekibi geldi. Terör uzmanlarının da katıldığı ekip Satılmış'ın kaçırılışını soruşturdu. İpucu peşinde evi didik didik ederlerken Muhteşem'in yüreği ağzında, ama tavan arasına açılan kapağı fark etmediler. Oraya ancak taşınabilir bir merdiven dayayarak çıkılabildiği için. Zeus onlara, Satılmış'ın kaçırılışı sırasında duşta olduğunu, olayı dışarıda toplanan kalabalığı fark edip aşağıya indiğinde öğrendiğini anlattı. Zaten herşey sessizce olup bitmişti. Terör ekibi bir ara Muhteşem'i zorladı. Kapıyı neden açtığı sorusuna ikna edici bir cevap veremediği için. Dışarıdan gelen seslerin kendisini sinirlendirmiş olduğu yönündeki açıklaması Hidayet tarafından da desteklenince konu kapandı.

Dış kapının az ötesinde park etmiş duran ve sahibi bulunamayan beyaz arabayı tanıyıp tanımadıkları sorulduğunda Muhteşem'den gelen cevap Zeus'un gözlerinden anlık bir hayretin geçmesine neden oldu, ama suskun kaldı. Arabanın Müslim Ay adlı arkadaşına ait olduğunu, Müslim birkaç günlüğüne şehir dışında olduğu için arabayı kendisinin kullandığını söyledi. Plaka numarasıyla verilen ismin uyduğu polis merkezince doğrulanınca o konu da kapandı, ama Zeus için değil. Muhteşem'in ömründe hiç direk-

siyon başına geçmediğini biliyordu.

Soruşturmacılar ayrıldıktan sonra gelen asayiş polisi Zeus'tan, dışarıya çıkıp kalabalığın dağılmasına yardımcı olmasını istedi. Evin çevresindeki caddelerde başlayan trafik tıkanıklığı bazı ana arterleri de zorlamaya başlamıştı. Kalabalığı zor kullanarak dağıtmak istemiyorlardı. Ama Zeus, dışarıda olanları kimin tezgâhladığını anlamıştı ve uzak durmaya kararlıydı. Polislere, kamuya mal olmuş biri olmakla, kamu malı olmak arasındaki farkı anlatmaya çalıştıysa da başaramadı. Ne de olsa, bu konuda polis taraf sayılırdı. Nitekim taleplerinde direndiler, sonuç alamadan. Zeus dışarıda toplanan kalabalıkla ya da temsilcileriyle konuşmayacaktı. Asayiş görevlileri, terör ekibinden daha az nazik bir tavırla evden ayrıldı.

Zeus'un tavan arasındaki konuklardan haberi yoktu. Duştan çıkıp yatak odasına geçtiği sırada dışarıdan gelen şarkıları duymuş, pencerenin kenarına çekilip bir süre sokağı izlemişti. O arada Muhteşem, dünyanın öbür yüzünden gelenleri inanılmaz bir hızla eve sokup tavan arasına yerleştirmişti. Ne de olsa eski eylemciydi ve operasyon sırasında sergilediği ustalık, Hidayet'in ilk anda yaşadığı şaşkınlığı hızla hayranlığa dönüştürmüştü. O kadar ki, parmağının acısını unutup, kendisini tavan arasına merdiven dayarken bulmuştu. Uzaylılara da ilk anda kanı kaynamıştı. Yumuşak bakışlı Müslim ve sokaktakilerle birlikte şarkı söyleyerek kapıdan giren Çinli çocuk. Muhteşem'le Müslim onu susturmak zorunda kalınca şaşırmıştı.

Sıra kaçırılma olayının otopsisine gelmişti.

Zeus, büyük beyaz koltuğuna gömülü, gözleri kapalı, başını arkaya yaslamış, dışarıdan gelen şarkıları duymamak için kulaklarında tıkaç. Karşısındaki kanapede Hidayet ve Muhteşem sessiz. Bir süre sonra Zeus gömüldüğü yerden doğrulup tıkaçlarını çıkardı.

– Satılmış'ı kaçırmak için buraya gelme riskini almalarının bence hiçbir mantığı yok. Onu başka bir yerde de kıstırabilirlerdi.

Asıl amaçları beni kaçırmaktı. Unutmayın ki önceki gün bahçede kime ve neden ateş edildiğini hâlâ bilmiyoruz.

Muhteşem hemen karşılık verdi:

– Neden başka bir zaman değil de Satılmış'm çay servisi için bahçeye çıktığı an?

Zeus çözümü zor bir bilmeceyle karşılaşmanın çaresizliğiyle dudağını bükerken, Hidayet bilgiç bir yüzle açıkladı:

– Bence gelenler ne yaptıklarını biliyorlardı. Maskeli kadın açıkça Satılmış'ı işaret etti.

Bir an tereddüt ettikten sonra devam etti:

– Onu yeterince tanımıyorsunuz. Size daha önce açıklamadım, ama bu evde görev alırken soruşturdum ve Satılmış'm sabıka kaydı olduğunu öğrendim. Geçkin bir kadını kendine âşık edip dolandırmış. Geçen yıl!

Zeus'un yüzüne hayretle karışık alaycı bir gülümseme yayıldı.

– Çıkarcılığının farkındaydım, ama anlaşılan o çoktan profesyonel olmuş!... Bu gece çevremdeki insanları yeniden keşfeder gibiyim.

Yüzünü buruşturup bahçeye baktı.

– Biri onları sustursa!... Çok kötü söylüyorlar.

Sonra Muhteşem'e döndü, yine alaycı.

– Keşfetmekten söz etmişken... Bakıyorum, araba kullanmayı çok çabuk öğrenmişsin.

Aklı sürekli tavan arasında olan Muhteşem ortaya çıkan fırsatı hemen kaptı.

– Arkadaşım kullanıyor.

– Müslim Ay mı?

– Asıl adı Kuksi!

– Pek duyulmamış bir isim!... Kuksi'nin arabası dışarıda olduğuna göre kendisi nerede? Bu kalabalığın ortasında ona ne olduğunu merak etmedin mi?

– Hayır, nerede olduğunu biliyorum.

– Sormamda sakınca var mı?

– Hayır, çünkü o zaten burada... Tavan arasında.

Zeus'un gözleri olabildiğince açıldı.

– Nerede dedin?

– Tavan arasında! Arkadaşıyla birlikte.

Zeus Hidayet'e döndüğünde onun ürkek bakışlarıyla karşılaştı.

– Ne diyor bu?

– Tavan arasında olduklarını söylüyor... Gerçekten de oradalar.

Aynı saatlerde!

Azize bir süre uyuyamadı. Marina'daki gemicileri, kalabalıktan sille tekme kaçışını çoktan unutmuştu. Zamanı, birbirinden kopuk dilimler olarak yaşayanlardandı. Bir an Satılmış'ın kaçırılmış olduğunu hatırlayıp hüzünlendi, onun Zeus'un yardımcısı olmasına kafasını takmadan. Dürrü'yle tekrar karşılaşmanın etkisindeydi. Ya da geçmişiyle buluşmuş olmanın!

Üşüşen anılardan yorulmuş uyumak üzereyken, yolda karşılaştığı yılışık suratlı çocuk gözünün önüne geldi. Murat ona dansının ne zaman gösterime gireceğini söylemişti, ama o aklında tutmamıştı. Dün sabah çekim bittiği anda, çekim süresince yaşananlar onun için geçmiş zaman olmuş, dansının sonradan milyonlarca insan tarafından seyredilebileceğini kavrayamamıştı. Ona göre, dans sona erince kendisi de seyircisi de evlerine giderlerdi. Geçmişte seyircisi, dans ettiği anda kendisini izleyen insanlar olmuştu. Onu seçen, onu seyretmeye gelen kişiler. Kendisini seyretmeye gelenler de Azize'nin seçimiydi. Oysa şimdi o ekranın seçimi olmuş, seçmediği insanlar onu seyretmişti. Parktaki sümüklü çocuk için dans etmiş olmak bir an ağrına gitti. Sonra uyuyakaldı.

Az sonra!

Zeus merdivenin alt başında tedirgin beklerken, önce Hidayet, ardından Müslim, Oro ve Muhteşem merdivenden indiler. Karşılaşmanın keyfini çıkaran tek kişi, çocuksu bakışlarını Zeus'tan ayıramayan Oro'ydu. Müslim, aydınlık yüzüne yayılan şaşkın gülümsemesiyle etrafa bakınırken, dünyanın bu yüzünün yerlileri tedirgin. Herkes ayakta ama neyin beklendiği belli değilken, bu kez gökyüzü tanrısı Zeus duruma el koydu. Bir süredir duyulmakta olan gökgürültüsü ve şimşek parlamalarının ardından ansızın boşalan sağnak. Dışarıdan gelen şarkılar birden sustu, yerini koşuşma seslerine ve çığlıklara bırakıp. Karşılaşmanın ardından yaşanmaya başlayan gergin durumla ne yapacaklarını kestiremeyen yerliler, olağanüstü bir olay varmışçasına bir ilgiyle bahçeye açılan kapıya gidip yağmuru seyretmeye başladılar. Müslim onları izledi, Oro salonda kaldı. Muhteşem başını kaldırıp derin bir soluk aldı.

– Toprak hoş koktu!

Sonra içeriden duyulan ses.

– Seni ilk gördüğüm an...

Kapıdakiler dönüp, yağmur damlalarının sesi eşliğinde bu ünlü Zeus şarkısını söylemeye başlayan Oro'ya baktılar. Bakışları, az önce trafik kazası geçirmiş gibi.

Oro'nun şarkısı sona erdiğinde Zeus oldukça şaşkın, bir şeyler deme gereğini duydu.

– Çok iyi söylediniz!

Oro'nun çocuksu bakışı kayboldu. Yerinde meydan okuyan gözler.

– Çünkü bu benim müziğim!

Zeus anlamaz gözlerle bakınca devam etti:

– Zeus artık yok! O müzik benim.

Diğerleri Oro'nun söylediklerinden bir şey anlamadıkları için sessiz kaldılar. Muhteşem, yaşanan gerginlikten tedirgin, içeriye girip oturmalarını önerdi. Diğerleri salona girerken Oro kendisini

Zeus'un beyaz koltuğuna attı. Muhteşem ve Hidayet onaylamaz gözlerle onu izlerken, Oro Muhteşem'i merakla inceledi.

– Penis meselesini çıkaran sen misin?

Zeus, iyice afallamış, Muhteşem'in cevabını beklerken Müslim aceleyle araya girdi.

– Üreme organlarının örtülü olması gereğini kastetti.

Muhteşem ne yapacağını bilemez halde Zeus'a açıklamaya çalıştı.

– Onlar dünyanın öbür yüzünden geldiler.

Zeus'un yüzündeki şaşkınlık alaycı bir bakışa dönüştü.

– Oraya ne zaman dönmeyi düşünüyorlar?

Müslim ciddi bir yüzle cevap verdi:

– Artık oraya dönemeyiz! Gemilerimizi yok ettik.

Zeus alaycılığını sürdürdü.

– Selam Tarık bin Ziyad! Dünyamıza geliş nedeninizi de sorabilir miyim?

– Yanılıyorsunuz efendim, ben dediğiniz kişi değilim. Adım Müslim! Geliş nedenime gelince... bunu anlatabilmem zor. Siyahın çekiciliğine kapıldım dersem herhalde yeterli bir açıklama olmaz...

Muhteşem Müslim'in sözünü keserek araya girdi.

– Onların dünyası beyaz!

Zeus ona sert çıktı.

– Polis çağırmamı istemiyorsan sesini kes! Onları iznim olmadan evime sokmanın hesabı sorulduğunda konuşursun.

Oro kendi kendine konuştu:

– Polis istemiyorum. Silahları var.

Sonra nazik bir tavırla Muhteşem'e döndü.

– Sen lütfen sus! Söz veriyorum, hep örtülü olacağım.

Hidayet hâlâ kazazede. Zeus konuşmanın seyrinden afallamış halde, Oro'ya sordu:

– Kuksi sen misin?

– Hayır, ama Kuksi zaten artık yok! Lütfen o adı kullanma. Onun adı Müslim. Ben bir Oro'yum!... Henüz adım yok, kimliğim de! Müslim'in verdiği listeden isim seçeceğim.

Müslim araya girdi:

– Efendimiz, konu biraz karıştı. İzin verirseniz durumu ben açıklamaya çalışayım.

Oro başıyla onaylayınca Müslim heyecanla anlatmaya başladı:

– Biz dünyanın beyaz yüzünden geldik. Kararan dünyanızı dengelemek için yaratılmış dünyadan. Sizlerin kaybetmiş olduğunuz beyaz bir dünya.

Sözünü bitirdiğinde onay bekler gibi Zeus'a baktı, ama umduğu karşılık gelmedi.

– Düş gücünüz iyi. Bunları neden yazıya dökmüyorsunuz?

Müslim kırgın, önüne baktı. Ve o anda Muhteşem birden Zeus'a haykırmaya başladı, sesi giderek yükselerek.

– Onu incitmeye hakkınız yok! Polis çağırsanız da konuşacağım. Tanrı Zeus'a tapınanlar sokakta toplanmasalardı onları evinizde saklamak zorunda kalmazdım. O insanları yıllarca kendinize bağlayıp şimdi birden sırtınızı döndünüz. Göndermek istedikleri temsilcilerle görüşmeyi, polise yardım etmeyi reddettiniz. Siz... ve sizin gibiler başkalarının duygularını sömürerek geçinen sülüklersiniz! Sanata saygım var, ama onu bencil amaçlarla kullananları...

Bir an durdu, sonra aradığı sözcüğü buldu.

– Lanetliyorum!

– Yeter!

Muhteşem, ellerini havaya kaldırarak haykıran Zeus'a dönüp bakmadan sözüne devam etti:

– Ev polis kordonunda. Onları şu anda dışarı çıkaramam...

Müslim araya girdi:

– Oro ve ben buradan gitmek istiyoruz.

Muhteşem dinlemek istemedi.

– Polise dünyanın öbür yüzünden söz ettiğiniz an sizi deli diye içeriye tıkarlar.

Sonra tekrar Zeus'a döndü, sesi oldukça sakin.

– Kalabalık dağıldı. Polis evin çevresinde uzun süre kalmaz, sabah olunca giderler. Yağmur da dindi. Geceyi arkadaşlarımla

birlikte bahçede geçirmeme izin vermenizi rica ediyorum. Sabah olunca ben de onlarla birlikte giderim.

Bir an bekleyip devam etti:

– Dönmemek üzere!

Zeus bir süre önüne bakıp düşündü, sonra başını kaldırıp herkese teker teker baktı. En son Muhteşem'e.

– Kimse bir yere gitmiyor. İki kişilik odayı arkadaşların için hazırla, tek kişilikte de sen kal. Hidayet kendi odasında uyur.

O ana kadar sürekli Zeus'u izleyen Oro koltuğunda doğruldu.

– Şarkı söylemek istiyorum.

Zeus ona baktı, buruk.

– Ben müziği bıraktım.

Yaşanan kısa sessizliğin ardından Oro'nun yüzüne ciddi bir ifade yayıldı.

– Geleceğimi hissetmiş olmalısın.

Bir an duraksadı, sonra başını öne eğip mırıldanır bir sesle devam etti:

– Seni üzmek istememiştim. Şarkı söylemeyeceğim.

Zeus anlamaz gözlerle Oro'ya bakarken bahçeye açılan kapıda İsa göründü, ıslanmış. Oro'nun dikkati ona çevrildi.

– İçeriye bir hayvan girdi.

– O ev halkından biri. İsa!

Oro, gözlerinde pırıltı, Müslim'e döndü.

– İsa!... Bu ismi alabilirim.

Sonra Zeus'a açıkladı:

– Geçen akşam sarayıma birini getirdiler. Bir uzay denemesi sırasında dünyamıza düşmüş.

Zeus birden ilgilendi.

– Uzay denemesine katılan birinin uzayda kaybolduğunu biliyoruz. Sözünü ettiğin kişinin adını hatırlıyor musun?

– Adı Davut. Müslüman, mantıklı ve lahanaya bayılıyor. Bu akşam buraya gelmeden önce haber aldık. Nono, onu benim yerime seçmiş. Şimdi sarayda benim yerime o tutsak.

Öfkesi her zaman çabuk parlayıp sönen Muhteşem, gözlerini kendisine dikmiş bakan Zeus'a döndü ve küçük bir çocukla konu-

şur gibi açıkladı:

– Size söylemiştim.

Geceden sabaha yumuşak geçildi. Küçük bir olay dışında. Her gece uyumadan önce sarayındaki havuzda ılık su banyosu yapmaya alışkın Oro için küvete ılık su dolduran Muhteşem, bir süre sonra havlu bırakmak için odaya girdiğinde, kapısı aralık duran banyoda gördüğüne inanamadı. Oro küvete girmek üzere, üzerinde gömleği, pantolonu ve ayakkabılarıyla. Çıplak dolaşmama konusunda Muhteşem'e verdiği söze uyarak.

Bazen yaşından çok yaşlı bir düşünür, keskin gözlemci, zaman zaman çaresiz bir çocuk. Yaşlı Oro, küçük Oro'yu koruyabilmek için erken yaşlanmak zorunda kalmış. Ama dün geceden beri yaşlı Oro bocalıyor. Dünyanın bu yüzüne geldiğinden bu yana Oro korunmasız bir çocuk.

Oro uyutuldu, her yönden kazazede Hidayet odasına çekildi. Görevini yaparken engellenmiş, silahını kaptırmış, parmağında sızı ve anlamadığı şeyler konuşan insanların arasında kaybolmuş. Kalanlar gece boyunca dünyanın öbür yüzünü konuştu. Yataklarına çekildiklerinde gün ağarıyordu.

Yirmi bir haziran pazar sabah yedi!

Zeus uzayda asılı, yanında tek başına bir bulut. Aşağıda, yeryüzü göz alabildiğine insan dolu, rengârenk şemsiyelerini açmışlar. Ama yağmur yağmıyor. İnanılmaz güzellikte bir görüntü. Zeus elleriyle asılı olduğu şeyi arıyor, bulamıyor. Bulunduğu alanda yerçekiminin olmadığını fark edip çırpınmaya başlıyor, aşağıdaki insanlara ulaşmak için. Uzaktan görünen karaltı giderek yaklaşıyor. Bir akbaba! Kuş Zeus'a saldırıyor. Ortalık birden kararıyor. Akbabanın siyah kanatlarının kuşatmasından kurtulmak için çabalarken kuşun yüzünü görüyor. Carlos!

Sonra herşey alabildiğine beyaz. Bembeyaz! Karşısında beyazlı bir varlık. Oro! Birlikte dans ediyorlar, Oro dişi konumunda. Hatta sanki dişi. Oro'yu kucaklıyor, cinsel haz yaşatmayan bir temas. Hatta sıcak bir duygu. İleride, beyazlığın ortasına konmuş siyah piyanonun üzerine oturan kadın, gözlerini kendisine dikmiş bakan Azize. Kırmızı bir elbise giymiş. Saçları dağınık, yüzü boyalı, ağzından sarkan sigara yakılmamış. Azize piyanonun üzerinden inip dans etmeye başlıyor, çıplak. Kırmızı elbise yere düşmüş, sırtı dönük. Zeus'un yakınına geldiğinde ona doğru dönüyor. Penisi var!

Sabah sekiz!

Azize terasın denize bakan yanındaki kahvaltı masasında çayını içerken günlük gazetelere bakıyor. Durum iyice karışmış. Satılmış'ın ayda birkaç kez Karyoka'ya gittiği, Karyoka'nın kayboluşundan bir gün önce de onunla birlikte olduğu, karate dersleri aldığı, geçen yıl bir kadını dolandırmaktan hüküm giydiği ve cezasının tecil edildiği, şarlatan bir marangozun liderliğindeki tarikat benzeri bir topluluğun üyesi olduğu yazılı. Karyoka'nın Rasputin malikanesine yaptığı ziyaretin ardından, yüce katın kiracısının konutunda kaza geçirip kaldırıldığı hastaneden hiçbir iz bırakmadan kayboluşu, Rasputin'in ertesi sabah kendi canına kıyması, Satılmış Zeus'un bahçesinde servis yaparken korudaki ağacın tepesinden sıkılan kurşunun bir kediyi yaralaması, dün gece Zeus'un müziği bırakma kararını protesto eden gösterinin Zeus'un evinin bulunduğu sokağa ulaşmasından az önce Satılmış'ın maskeli kişiler tarafından kaçırılışı, olaylara ışık tutabilecek tek kişi gibi görünen Dürrü'nün şehirden kaçışı, yüce katın kiracısının olanlarla ilgisi yokmuş gibi davranması, gizli bir şifrenin çözümlenmeyi bekleyen kodları olarak anlatılmakta. Karyoka'nın hastanede çekilmiş komik bir fotoğrafı, Satılmış'ın çocukluk resmi ve Dürrü siyah mersedese binerken.

Okudukları Azize'yi yeterince yormuşken, elindeki gazetenin birinci sayfasında kendi resminin de olduğunu fark edip dehşetle baktı. Başlık "Maria'nın İnanılmaz Dönüşü", altında Euphemia tapınağının merdivenlerinde siyah tülle dans ederken. Bir de küçük bir resim, eski günlerden kalma. İkinci gazeteyi karıştırdığında, sanat sayfasında büyük bir resmi. Altında iri puntolarla "Başka Bir Dünyada Dans" yazılı. Başını kaldırdığında, giderek kalabalıklaşan terastaki otel müşterilerinden birkaçının kendisine bakarak konuştuklarını fark etti. Bol mücevherli yaşlı bir kadın gülümseyerek selam verdi. Azize, tedirginliğini belli etmemeye çalıştı ve belirsiz bir gülümsemeyle karşılık verdi. Gece televizyonda görünen, bu sabahki gazetelerde resmi çıkan Dürrü de terasa indiğinde masasını paylaşmak isterse neler olabileceğini düşündüğünde ürperdi. Çayını bitirmeden yavaşça yerinden kalktı. Meydan okuyan dansıyla diğer masaların arasından geçerken, kendisine yönelen bakışlara aldırmaz görünmeye çalışarak.

Azize parkın kenarındaki yolda yürüyor. Platine peruğu, kelebek güneş gözlükleri, iri halka küpeleri ve tavuskuşu elbisesiyle. Kendisini otelden dışarı atalı henüz birkaç dakika oldu. Şanslıydı. Terastan çıkıp resepsiyonun önüne geldiğinde otel sahibesi oradaydı. Ona sessizce gazeteleri gösterip bir an önce ayrılmak istediğini anlatmıştı. Uçakta yer bulunamazsa otobüsle gidecekti. Kadın gece televizyon izlememişti, ama sabah otel görevlilerinden biri ona dün geceki programla ilgili bir şeyler söylemişti. Her zamanki anlayışlı tavrıyla elinden geleni yapacağını söylemiş, Azize odasına çıktıktan bir süre sonra telefon edip öğleden sonra dörtte kalkan uçakta bir yer ayarlayabildiğini haber vermişti. Bavulunu daha sonra almak üzere otele teslim ederken, kırk altı numarada kalan kişiye evinin telefon numarasını içeren bir veda notu bırakmıştı. Dürrü'nün otelde hangi adla kaldığını bilmediği için ismini kullanmadan.

Uçak saatine çok zaman vardı. Marinaya kadar yürüdü. İki gemici yine oradaydı. Bu kez ayık ve birinin alnında yara bandı. Azize'ye doğru baktılar, ama peruklu haliyle onu tanımadılar. Şi-

şe kırıklarından iz yoktu. Doğanın sürekli kendini yenilemesi gibi, tragedyaların ardında yalnızca hikâyesi kalır.

Oradaki kahvelerden birine oturdu, terasta bitiremediği çayını içmek için. Sonra tuhaf bir şey oldu. Kırk bir yıllık hayatının tümünü şanki tek bir saniye süresinde algıladı. Zamanı bağımsız parçalar halinde algılamaya alışmış insanların pek yaşamadığı bir şey. Azize, kırk bir yılın içindeki kocaman boşlukla bir an için yüzleştiğinde, içinde acı hissetti. Daha önce tanımadığı türde bir acı. O acıyı yakalayıp tutmak istedi. Yakalayamazsa yaşamı yine kaçıracağını hissederek. Sonra müziği duydu, çok yakından gelen. Schubert'in Ave Maria'sı. Gözyaşları gözlüğünün altından yanaklarına inerken.

Gerçek acıdan kaçarak yaşamış olmanın, üretilmiş acıdan farklı yaşanan acısıyla!

Öğleye doğru!

Ben İsa, ya da eskiden ismim öyleydi! Çekik gözlü çocuk adımı çaldı. Herkesin onayıyla ve görüşüm alınmadan. Şimdi adım Oro! O benim adımı aldı, bana onun unvanı verildi. Buna takas dendiğini biliyorum, ama bence yapılan şey korsanlık. Şimdi, dünyanın öbür yüzünde buradan gitme bir Oro var, bu yüzündeki de bir kedi. Dün geceden beri bu evde olanlar akıl erdirilir gibi değil. Belki de yalnızca bu evde olanlar değil. İnsanlar yarattıkları dünyaya kendileri de akıl erdiremez oldular.

Satılmış'ı özleyeceğimi sanmıyorum!

Öğleden sonra!

Bahçenin etrafındaki polisler az önce gittiler. Polis bahçeye getirilen taşınabilir kulübeden evi koruyacak. Hidayet görevden

affını istedi, kabul edildi. Ayrılmadan önce evdeki dörtlünün fotoğrafını çekti. Her görevinin sonunda âdetiymiş. Giderek bir albüm oluşmuş. Oro, ya da yeni İsa, şehri belediye otobüsüyle dolaşmak istediği için Muhteşem ve arkadaşları az önce çıktılar. İsa artık özgür, yeni kimliğiyle kara dünyanın insanlarına karıştı. Zeus evde tek başına!

Öğleye doğru herkes uyanıp kahvaltıya oturulduğunda, Zeus gözlerini hâlâ kendisinden ayırmayan Oro'yu incelemişti. Rüyasında onunla yaşadıklarını anlamaya çalışarak. Çocuk güzel bir resimdi. O kadar! Rüyasını kendi yaratmıştı, ama getirdiği soruların cevaplarını bulamıyordu.

Herkes gittikten sonra bahçede dolaşırken otların arasında boş bir teneke kutu gördü. Bira kutusu. Eğilip aldı, bahçe duvarının ardına doğru fırlattı. Kutu yerçekiminden özgürleşip göğe uçtu, güneşe doğru. Zeus kutuyu gözden kaybolana kadar keyifle izledi. Biraz da gıptayla. Sonra yatak odasına çıktı. Sandıktaki siyah Zeus giysilerini toplayıp bahçeye taşıdı ve onları da teker teker gökyüzüne fırlattı. Zeus giysileri güneşe doğru uçarken vahşi çığlıklar attı. Müziğine hiç yakışmayan. Ardından üzerindeki gömleği, pantolonu, ayakkabıları ve sonunda donunu çıkarıp, onları da göğe fırlattı. Hepsi güneşe doğru uzaklaşırken Zeus bahçede doğduğu günkü haliyle durup düşündü. Dünyanın öbür yüzünden gelenler galiba haklıydı. Penisimle yüzümün farkı ne?

Özgür olmakla, bir şeylerden özgürleşmenin farkını kavrayamayan bir dünyalıydı Zeus. Siyah dünyalı biri ancak bu kadarını yapabilirdi. Kendi yarattığı imgesine karşı çıkmak!

Oro'nunki, kendisiyle başlayıp kendisiyle biten bir dünyaydı. Bir de aynadaki kendisi. İçine koyulduğu dünya, isteklerini karşılamakla yükümlüydü. İnsanlar birer ayrıntı, bazen de ona hiçliğini hatırlatan varlıklar. Yaşı ilerleyip kendisiyle aynası arasında giderek sıkıştığında, kendine farklı bir ayna edindi. Zeus! Dünyanın öbür yüzündeki bu tanrının tehlikeli bir ayna olabileceğini düşünemeden. Oro onda kendi yansımasını seyrederek sarhoş

olurken, giderek Zeus imgesine teslim olduğunu fark edemedi. Kendisini Zeus'tan, Zeus'u kendisinden ayırt edemez olduğunda, Zeus'tan kurtuluşunu düşler oldu. Zeus'la karşılaşırsa ondan kurtulabileceğini için için seziyordu, ama tutsağı olduğu kişi Zeus'un kendisi değil, Oro'nun yarattığı bir imgeydi. İmgeler bir kez benliğe mal edildiklerinde onları söküp atmak kolay değildir, hatta bazen imkânsız. Çünkü, insanın kendi beklentilerinin ya da kendinden beklentilerinin yansıması olan imgenin, imgenin mal edildiği kişiyle pek ilgisi yoktur. Oro, namı diğer yeni İsa, şu anda Zeus'u ardında bırakmış, ondan özgür dolaşıyor olsa da Zeus imgesi hâlâ derininde bir yerde. Dış dünyada artık özgür, ama kendi içinde kendine tutsak. Ya da Zeus'la ilgisi olmayan içindeki Zeus'a.

Zeus daha önce çıplakken piyano çalmamıştı. Maria'yı hatırladı, asansördeki utanmaz çıplaklığını. Sonra piyanosuna dalıp uçtu. Müziğinden başka kimsesi yoktu, ama o henüz bunun farkında değil gibiydi. Rüyasında aslında kendisiyle dans edip kucaklaştığını da bilemezdi. Şimdi uzayda asılı, bir ipliğe bile bağlı olmadan. Evinde tek başına, dışarıda sahnesiz, seyircisiz.

Gerçek yaratıcının dünyası gözlerden uzak olmak zorunda. Beğenilme tutkusunun açılmaz kilidini kırmak için çırpınmadan sürdürülen bir yaşamın ortasında. Yarattığına herkesten önce kendisi hayran olup kilitlenme tehlikesinden uzak. Yaşamın kendisine güvenip onun ritmiyle akarak. İçinden gelen sesi duyarak yaşamanın hafifliğinin, hafif olmayan bedelini göze alarak.

İç dünyaların fakirliğine ödünç kimliklerle verilen zengin görünüm ile iç yaşantılardaki zenginliğin biçimsellikten yoksun maskesi arasındaki görünür benzerliğin ardındaki farklılık!

Zeus'un görmezden geldiği, gönlünün fakirliğiydi. O, Yeni Orta Çağ'ın nitelikli bir ürünüydü. Hani o çok varmışçasına varolamayan, dokunup da tutamadıklarınızdan. Yalnız olduğu zamanlarda da iç dünyasında yaşatabildiği insanları yoktu. Kadınlar uzantıları olmuştu, ya da kendisi onların uzantısı. İlişki adına yanılsanmış gerekirlilikler. Zeus, kendi yaratısı bir imgeydi. İmgesi

yüceldikçe, kendi dünyasından kendine kalanın giderek cılızlaştığını, kendisiyle imgesini ayırt edemez hale geldiğini görememişti. Şimdi, imgesinden kurtularak kendisine ulaşabileceği yanılgısındaydı. İçine düştüğü tuzaktan, fazlalıklarını atarak değil, dünyaya kendini bırakarak kurtulunabileceğini henüz göremiyordu. İnsan dünyaya katıldıkça fazlalıklar kendiliğinden gider, nasıl olduğu anlaşılamadan. Veliaht prenslerin, karşılarına daha önce hiç çıkarılmamış bu yolu görebilmeleri tabii ki kolay olamazdı. Görünürde güçlü kalesi gerçekte, hafif atışlardan etkilenecek kadar cılızdı ve Muhteşem'in anlık isyanıyla bile sarsılmıştı. Şimdi umudu, tanımadığı bir kadının deli bakışlarında.

Deli bakışların tutsak alınamaz özgürlüğünü bilemediğinden!

Öğleden sonra üç buçuk!

Azize havaalanı terminalinde kahve içip kalkışı beklerken, gözleri, kendisine yönelmiş bir çift kara gözlükle buluştu. Gözlüğün ardındaki gözlerin sahibesi buluşmayı fark edince belirsiz gülümsedi, başıyla ilerideki tuvaleti işaret etti. Saçları kısa kesilip siyaha boyanmış Dürrü. Azize kısa bir tereddütten sonra hesabını ödeyip kalktı. Azize'nin ardından kalabalık kadın tuvaletine giren Dürrü elinde tuttuğu kartı ona uzattı.

– Dönüyorum! Beni bekleyen işler olduğunu fark ettim.

Sonra birden kabinlerden birine girip kapısını kilitledi. Azize elindeki karta baktı. "Dürrüşah Dilaver" ve altına kalemle yazılmış bir telefon numarası. Kartın arkasında mesaj. "En kısa zamanda araman ricasıyla"

Öğleden sonra dört!

Kayıt cihazı hızla uçan melodilere yetişmeye çalışırken saat-

lerdir piyanosuyla dans eden Zeus, sonunda yorgun, ellerini iki yanına sarkıtıp gözlerini kapadı. Bir süre taburenin üstünde öylece kaldı. Sonra kalkıp telefonun bulunduğu yazı masasının üzerine bırakılmış kâğıt parçasına bakarak bir numara çevirdi. Ardından, karşı tarafın açmasını beklemeden ahizeyi tekrar yerine koydu. Heyecanlı bir yüzle derin bir soluk alıp, numarayı tekrar çevirdi, uzun süre bekledi. Cevap gelmeyince kapattı, rahatlamış.

Öğleden sonra dört on beş!

Muhteşem ve Müslim, şehrin batı yakasındaki büyük alışveriş merkezinde bir kafeteryada oturmuş, balık ve patates kızartması yerken az önce yaşadıkları macerayı konuşuyorlar. İsa onlarla birlikte, ama sanki değil. Çocuksu bakışlarını buz pateni yapan gençlerden ayıramadığından önündeki balığa dokunmamış. Etraf, renk ve hareket cümbüşü.

Olay yaklaşık iki saat önce, bir otobüse bindikten bir süre sonra başlamıştı. Muhteşem, o otobüsün gittiği yönde görülmeye değer bir yer olmadığı söyleyerek karşı çıkmıştı, ama İsa otobüsün her yanı çilek resimleriyle kaplı olduğu için ısrar edince binilmişti. Bindiklerinde yarısından çoğu boş otobüs birkaç durak sonra iyice dolmuş, bir sonraki durakta bekleyenler binerken zorlanmışlardı.

Başlangıçta üçünün de keyfi yerindeydi, art arda koltuklarda oturmuş şakalaşarak. Bir süre sonra otobüste gerilim yaşanmaya başladı. İlk ses otobüs sürücüsünden geldi. Ayaktaki yolcular otobüsün ön tarafında yığıldıklarından, sürücü onları arkaya doğru gitmeleri için yüksek sesle uyardı. Birkaç kişi kıpırdadıysa da aslında pek hareket eden olmadı. Sonraki durakta aynı durum tekrar yaşandı. Otobüs sürücüsü peşpeşe uyarıda bulunmasına rağmen sonuç alamayınca, isyan eden bir haykırış duyuldu.

– Şekerim var, tansiyonum var, sizi çekemem!

Sürücünün isyanının ardından otobüs, inmek isteyenlerin bağırışlarına rağmen durakları geçip durmaksızın yoluna devam etti. Paniğe kapılan yolcuların çığlıklarına aldırmadan ve caddede seyreden araçları ardında bırakarak.

Direksiyonda bir başkası olduğunda yazgınız o başkası olur!

Bir süre hızla yol alındıktan sonra, sireni ve fırıldağıyla bir polis aracı peşlerine takıldı. Bunun üzerine sürücü önce yan sokaklara daldı. Daha sonra yolcular, kendilerini şehri boydan boya geçen otoyolda buldular. O sırada başı örtülü bir kadın bayıldı, ilk yardım otobüste bulunan Japon turist tarafından yapıldı. Muhteşem gergin, Müslim şaşkın, İsa yolculardan birinden azar işitene dek keyifli çığlıklar atarak. Otoyolda kendilerini izleyen polis arabalarının sayısı artarken, onlara medya araçları ve polis uyarılarına aldırış etmeyen meraklı sürücüler katıldı. Oluşan konvoya, bir süre sonra havadan bir refakatçi yetişti. Polis helikopteri. Ve olayı duyup yol kenarında yer yer biriken halkın alkışları.

Sonra otoyoldan sapıldı. Yerleşim alanlarının iyice seyreldiği bir açıklığa gelindiğinde otobüs birden durdu. Sürücü kollarını havaya kaldırıp bağırdı.

– Artık özgürüm!

Sonra düğmeye basıp otobüsün kapılarını açtı.

– Sizler de!

Dünyanın bu yüzü İsa'yı giderek sarmaktaydı.

Pazar, gündoğumundan az önce!

Satılmış, sonsuzluğa uzanırcasına uçsuz, boş bir kum çölünde, külüstür bir cipin direksiyonunda ilerlemeye çalışıyor. Doğmaya başlayan güneşe doğru. Yanında oturan, siyahlar giymiş maskeli Meryem aldırmaz bir tavırla konuşuyor.

– Çocuğumuza gebeydim. Sana ateş ettikten sonra ıhlamur ağacından düşünce onu da düşürdüm.

– Bilmiyordum! Yani gebe olduğunu.

– Ne fark ederdi ki?

– Erkek olmasını isterdim.

– Senin gibi erkek mi?

Satılmış cevap vermedi. Bir süre yol aldılar, sessiz. Sonra cip bir süre sarsılıp sonra yana yatar gibi oldu ve durdu. Satılmış dönüp Meryem'e baktı, bıkkın.

– Lastik patladı. Yedeği yok.

Meryem ona küçümser bir bakış gönderdi.

– Aracı kiralarken düşünseydin.

Satılmış aldırmaz bir tavırla güldü.

– Acelem yoktu ki?

– Benimle yatağa girerken vardı.

– Senin yok muydu?

Meryem cevap vermeden cipten indi. Ardından Satılmış. Satılmış patlak lastiği incelerken kendi kendine söylenir gibi konuştu:

– Karyoka senden uzak durmamı söylemişti!

Meryem şaşırdı.

– Karyoka, şu kaybolan falcı! Onu tanıyor muydun?

– Evet!

– O beni nereden tanıyor?

– Bunu sana açıklayabilmem zor.

– Bünyamin senin ajan olduğunu söylerken haklıydı demek.

– Saçmalama! Sizler oraya Zeus'u kaçırmaya gelmiştiniz. Şu anda burada olmamın tek nedeni sensin. Bana yapışıp kalman!

Meryem onu tepeden bakarak süzdü.

– Nasıl olsa artık yaşamıyoruz. Üstelik oraya ulaştığımızda yollarımızın ayrılacağından eminim.

Satılmış omuz silkti.

– Kimin cennetlik olduğunun kararı bize ait değil!

Cipi orada bırakıp yürüyerek yollarına devam ettiler. Güneşin içine girip kaybolana dek.

Öğleden sonra dört on beş!

Zeus çalan telefonu açtığında karşısında polis komiserini buldu. Satılmış'ın cesedi güneş doğduğu sıralarda şehir çöplüğü civarında bulunmuş. Bir genç kadının cesediyle birlikte, ikisi de şakaklarından kurşunlanmış. Satılmış'ın ailesi kızı tanımadıklarını söylemişler. Kızın, kaçırılma olayına karışan üç kişiden biri olduğu sanılıyormuş. Zeus olaya doğrudan tanık olmadığını hatırlatarak Muhteşem'in kendileriyle temas kurması için gerekeni yapacağını söyleyip telefonu kapattı. Bir süre orada, telefonun yanında kalakaldı. Sarsılmış. Sonra yatak odasına geçip üzerine bir şeyler geçirdi. Ölüye saygı!

Dün akşam Lars ve Leonora gelmeseydi Satılmış evine dönmüş, şimdi hayatta olacaktı, diye düşündü. Satılmış'ı ortadan kaldırmak için böyle bir riske girilebileceği ona hâlâ inandırıcı gelmiyordu. Maskeli kişilerin kendisini kaçırmaya geldiklerinden neredeyse emindi. Ama nedenini kestiremiyordu. Belki de tanrılar Zeus'u cezalandırmak istemişler, tanrı Zeus onlara Satılmış'ı kurban sunmuştu. Yatağın üzerine uzanıp ölümü anlamaya çalıştı, ama bunun için henüz yeterince yaşamamıştı.

Öğleden sonra dört kırk!

Azize tek başına. Tıka basa araba dolu bir yeraltı garajında durmuş, sınava girmek için sırasını bekliyor. Bir süre sonra karşısına gelen duvardaki ışıklı pano aydınlanıyor. ABC 4. Telaşla bu numaralı plakayı taşıyan aracı aramaya başlıyor. Süresi sınırlı. Bir kattan diğerine hızla koşuyor. Sonunda büyük siyah arabayı buluyor. Sırıtkan yüzüyle direksiyonda oturan Abdullah'ı görünce, arabanın kapısını açmadan önce eğilip plakasına tekrar bakıyor. BCA 4. Işıklı tablodaki numaranın ABC ile başladığını hatırlıyor. Süresi dolmak üzere. Yanlış arabayı seçmenin paniğiyle ne

yapacağını bilemezken yanı başında Murat'ı görüyor. Arabaya eğilmiş, harflerin yerini düzeltirken açıklıyor.

– Biri harflerin yerini değiştirmiş!

Azize bunu Abdullah'ın yaptığını anlıyor. Arabanın kapısını açarken onun artık direksiyonda olmadığını görüyor.

Azize sınav salonunda! Sahnede tek başına duruyor. Sınav heyeti boş bir tiyatronun ön sırasında oturmuş. Beyaz saçlı, beyaz sakallı adamlar. Doktor da orada sanki.

Azize birden sahnede kendisinin dışında bir şey daha olduğunu fark ediyor. Dönüp baktığında yerde yatan bir ceset. Babasının cesedi. Onu son gördüğünden daha genç. Hissettiği şey bir an önce tuvalete gitme ihtiyacı, ama sahneden ayrılmaması gerek. Sahne birden dışkıyla dolmaya başlıyor, inanılmaz hızla. Azize dışkının kendisinden çıkmadığını biliyor, ama dışkı kendi dışkısı. Utanmıyor. Sınav heyeti onaylayan bakışlarla olayı izliyor. Doktor artık aralarında değil. Sonra beyaz sakallı, bilge yüzlü bir adam yerinden kalkıp Azize'ye bir şey uzatıyor. Soluk saman rengi bir kâğıt. Kendi üzerine sarılıp kırmızı bir kurdeleyle bağlanmış.

– Lütfen kemerinizi bağlayın! İnişe geçtik!

Hostesin yapay gülümseyen yüzü.

Öğleden sonra beş kırk beş!

Azize bavulunu yere bıraktıktan sonra çantasından çıkardığı anahtarla kapıyı açtı, içeri girer girmez de perdeleri. Bir süre pencereden dışarıyı seyretti. Çok da uzakta olmayan suyun mavisini ve üzerine serpilmiş balıkçı teknelerini, geniş pencerelerden sanki evin içinden geçiyor izlenimini veren dev tankeri. Bir liman kentinde yaşadığını kendisine sürekli hatırlatan bu hareketli denizi her zaman sevmişti. Sağda, uzaktan görünen sivri kulesiyle saray ve ardındaki minareler. Uçakta birden uyandırılmış olmanın

mahmurluğuyla biraz uzanıp uyumak istedi, yatak odasına doğru yürüdü. Kapıyı açtığında yatağının işgal edilmiş olduğunu görünce, orada durup beyaz çarşafın üzerindeki siyah boğaya baktı. Sonra içinde, boş bir eve gelmemiş olmanın sıcaklığını hissedip gülümsedi. Boğa dönüp Azize'ye baktı. Bakışları buluştuğunda, ikisi de birbirini öteden beri tanır gibi. Sonra boğa umursamaz bir tavırla başını öbür yana çevirdi.

Azize, hücrelerini uyuşturan uykunun tadına teslim olmaya hazır, ayakkabılarını çıkardı, halka küpelerini yere fırlattı, peruğu da boğanın üstüne. Bas bir ses buna itiraz eder gibi olduysa da yalnızca bir ya da iki nota. Bedenini boğanın yanına sığdırabilmek için hayvanı biraz itmeye çalıştı, başaramadı. Ondan arta kalanla yetinmek zorunda olduğunu anlayınca sırtını boğaya yaslayıp oracığa büzüldü ve anında uykuya daldı.

Akşam altı buçuk!

Zeus bir kez daha telefonun tuşlarına bastı. Numarayı ezberlediği için kâğıda bakmadan. Azize telefon sesiyle uyandı. Yanı başına dönüp baktı. Boğa gitmişti. Çarşafta bıraktığı kargaşa, odada ahır kokusuyla. Ahizeyi kaldırdı ama hemen cevap veremedi, hâlâ mahmur. Sonra karşıdan gelen sesi duydu. Yumuşak, ürkek.

– Ben Zeus.

Üç dakika sonra, iki ucunda Azize ve Zeus, hat hâlâ sessiz. Konuşulamıyor, kopulamıyor. Bir süre sonra ürkek ses tekrar konuştu:

– Dansın olağanüstüydü.

Kısa bir sessizlik.

– Sana meydan okuyordum.

– Böylesi silahtan daha iyi.

– Artık silahsızım.

– Biliyorum!... Dansını izlerken anladım.

Tekrar sessizlik. Ardından Zeus'un fısıltılı sesi.

– Gece yarısı havuzun kenarı uygun mu?

Azize telefonu kapatırken hiçbir şey söylemedi. Bir süre olduğu yerde öylece durdu, eli hâlâ telefonun üzerinde. Sonra yatak odası kapısının ardında birinin saklandığını hissetti, ayaklarının ucuna basarak yürüdü. Kapıyı açtığında gözleri tekrar siyah boğanın gözleriyle buluştu.

– Başkalarının telefonunu dinlemen çok ayıp!

Akşam yedi!

Yüce katın kiracısı ekranda. Kabuki tiyatrosu maskesi yüzüyle, toplantı salonuna üşüşmüş medya mensuplarına açıkladı. Üç gece önce gökten inip, megaloköyün tenha bir bölgesine konan ışıklı bir cismin varlığı gözlemlenmiş, fakat izi bulunamamıştı. Bunu evvelki gece ve dün gece benzerleri izlemiş, güvenlik güçlerinin her zamanki olağanüstü çabaları sonucu, iki adet terk edilmiş uzay aracı bulunarak incelemeye alınmıştı. Yüce katın kiracısı, araçların canlılar tarafından yönetildiğinin anlaşıldığını açıklayarak halkı, şehirde karşılaşabilecekleri olağandışı durumlara karşı teyakkuzda olmaya çağırıyordu.

Olayın zamanlaması harikaydı. Karyoka-Rasputin-Satılmış esrarına karşı çekilecek esrar, Tanrı'nın himmetiyle bu kez gökten inmişti. Yalnızca bu üçgeni değil, diğer bütün açmazları maskeleyecek nitelikte bir flaş. Nitekim, haberi izleyen saatlerde şehirde uzaylı avı başlayacak, yüzlerce kişi polise ihbarda bulunacak, bazı kişiler uzaydan geldikleri kuşkusuyla gözaltına alınacaktı. "Biz dememiş miydik?" çığlıklarıyla bu Yeni Orta Çağ şölenine katılan UFO derneklerinin televizyon ekranlarındaki yorumları halkın kafasını, tekrar pek kolay yerine oturmayacak bir şekilde karıştıracaktı. Sirk, gösterisini sürdürmeliydi!

Müslim gözünü ekrandan ayırıp kendi kendine konuştu:

– Üçüncü gemideki kimdi acaba?

Akşam dokuzu on geçe!

Zeus mutfakta sucuklu sandviçini ısırırken kapı çalındı. Kapı dürbününün gerisinde görevli polis. Kapıyı açtı.

– Bir genç sizi görmek istiyor. Silahsız. Arkadaşınız olduğunu söyledi. Adı İs-sa!

Zeus kendi kendine mırıldandı.

– Adını doğru söylemeyi öğrenemedi.

Sonra polise döndü.

– Gönderebilirsiniz!

Beklenmedik ziyaretçisinden ötürü canı sıkılan Zeus, İsa'yı gördüğünde şaşırmış gibi davrandı.

– Seni beklemiyordum. İçeri gir!

İsa anlamadı.

– Zaten içeride değil miyim?

Bu kez Zeus şaşırdı.

– Tabii içeridesin... Oturmaz mısın?

İsa doğruca gidip Zeus'un koltuğuna oturdu.

– Benden hoşlanmıyorsun, değil mi?

Zeus yine şaşkın.

– Yalnızca... Yani seni tanımıyorum.

– Bir insanı tanımak ne demek?

Zeus, İsa'nın karşısındaki küçük koltuğa otururken zaman kazanmaya çalıştı.

– Mutfakta sandviç atıştırıyordum. Sen de ister misin?

– Aç değilim. Soruma cevap vermedin.

– Bir insanı tanımak... Zor bir soru!

– Beni tanımadığını söyledin. Bunu anlamak istiyorum.

– Bir insanı tanımak... zaman ister. İlk karşılaşmada tanımak çok zor.

– Şimdiki insanla gelecekteki arasındaki fark ne?

– İlk karşılaşmada insanlar görünmek istedikleri gibi davranırlar.

– Ben de öyle yaptım mı?

– Bu soruya zaman cevap verecek.

– Koltuğuna oturmama kızıyorsun, ama bunu belli etmemeye çalışıyorsun. Neden kızdığını anlıyorum, ama neden belli etmemeye çalıştığını anlamıyorum.

Zeus birden kontrolünü kaybetti ve hırçın bir sesle sordu:

– Neden geldin? Benden ne istiyorsun?

İsa yerinden kalktı, birkaç adım attıktan sonra kollarını Mussolini durumuna getirip hareketsiz durdu.

– Koltuğuna dönebilirsin!

Zeus ayağa kalktı, alaycı gözlerle İsa'nın karşısında eğildi.

– Efendimiz!

Sonra kendi koltuğuna yerleşti. İsa gözlerini ona dikti, gözlerinde Oro bakışı.

– Muhteşem sana bağırdığında gerçeği dile getiriyordu, değil mi? İnsanlara tepeden baktığını hissediyorum. Onları kullanmış olduğunu da.

Zeus ona hayretle baktı. Gözleri İsa'nın gözleriyle buluştuğunda sanki teslim olmuş. Yaşanan kısa sessizliğin ardından sordu:

– Sen kendi dünyanın lideriyken halkına tepeden bakmaz mıydın?

İsa kollarını indirip küçük koltuklardan birine oturdu. Kemikleri yokmuş kadar gevşemiş, esnedi.

– Hep küçük bir koltukta oturmak istemiştim, büyük koltukta da bir başkasının oturmasını.

– Öyleyse neden bu evde hep benim koltuğuma oturdun?

– Korktum!

– Büyük koltuğu terk etmekten mi?

– Hayır! Küçük koltuktan.

Zeus artan bir ilgiyle İsa'yı incelerken sordu:

– Anlayamadım.

– Eksik bir insan olduğum için!... Oro olmam kendi iradem-

den kaynaklanan bir yazgı değil. Buna ben çocukken karar verilmiş. Diğerlerinden üstün ve tek. Dünyanın bu yüzündeki çoğu insanın ulaşmak için çabalayıp durduğu amaç bana kendiliğinden sunuldu.

– Anlattıklarının küçük koltukta oturmakla ilgisi ne?

– Koltuğumla birbirimizi tamamlayan bütünlüğü korumak için.

Bir an duraksadıktan sonra devam etti:

– Sanki... Sanki koltuğum büyüdükçe ben küçüldüm.

Zeus, içinde esmeye başlayan rüzgârdan sersemlemiş, İsa'ya baktı. Çocuğun, güzel bir resimden öte, daha önce benzerini tanımadığı türde bir varlık olduğunu düşünürken İsa soran bakışıyla devam etti:

– Beni anlayabiliyor musun?

– Anlamaya başlıyorum.

İsa birden konuyu değiştirdi.

– Öğleden sonra bindiğimiz otobüs kaçırıldı. Daha doğrusu Muhteşem'e göre öyle.

Zeus merakla sordu:

– Otobüsü kimler kaçırdı?

– Sürücüsü!

– Nasıl?

– Sürücü otobüsü içindekilerin gitmek istediği yerden farklı bir yere götürdü.

– Neden?

– Duraklarda bekleyen insanların da otobüse binebilmesi için yolcuların otobüsün arkasına gitmesini istedi. Onlar buna uymadılar.

Zeus gülmeye başladı.

– Sürücü de sizi cezalandırdı.

– Hayır cezalandırmadı. Görevini sürdürebilmesi sürekli engellendiği için sonunda yalnızlığı seçti. Kendisi ve otobüsü, yolcusuz!

Bir an durduktan sonra devam etti:

– Ceza vicdanımızdan kurtulmamızı sağlar. Benim geldiğim

dünyada ceza verilmez.

– Bizim dünyamızda da insanların aklına eseni yapmaması gerekir.

– Muhteşem de senin gibi konuştu. Benim anlayamadığım da gerekir sözcüğünü tek yanlı kullanmanız. Bence yolcuların da arkaya gitmesi gerekirdi.

Zeus'un alnı kırıştı.

– Arkaya gitmemelerinin karşılığı, istemedikleri bir yere götürülmek olmamalıydı.

– Olmakta olanla, olması gereken zaten çoğu zaman farklı.

Zeus biraz düşündü, cevap bulamayınca konunun dışına kaydı.

– Sürücünün yaptığını onaylıyor musun?

– Onaylama ya da onaylamamanın ne önemi var? Özgürlüğünün bedelini ödeyecek... Benim gibi.

Zeus başı öne eğilmiş, uzun süre düşündü. Sonra birden İsa'ya döndü.

– Az önce neden senden hoşlanmadığımı sormuştun. Bu soru hâlâ geçerli mi?

– Beni anlamaya çalışarak dinlemeye başladın.

Akşam sekiz!

Azize, üzerinde bornoz, saçları ıslak, telefona koştu. Yine cevap yok! Bir saat içinde gelen dördüncü sessiz telefon. Arayanın Zeus olmadığını biliyor. Son zamanlarda dünyayla kalan tek bağlantısı ve zaten çok ender çalan telefonu fişinden çekecek gücü yok. Yanlış çevrilen numaralara cevap verirken bile, bir cümlecik insan sesine duyduğu umutsuz açlığın çaresizliğiyle. Şu anda kıl payı koruyabildiği cılız dengesi de sallantıda. Sonuçlarını düşünmeden kabul ettiği televizyon programının getirdiği, alışmadığı türde bir ilginin ürküntüsü ve belki de daha büyük yalnızlıkla ödeyeceği bedeli. İstediği, kendisini daha da yok edecek isimsiz

kalabalıklar değil. Ama yaşama açılan kapının şifresini bugüne kadar çözemedi. Zeus bir umuttu, şimdi bir ses. Umudun somut gerçeğe dönüşmesinin tehdit kokan sesi. Elindeki havluyla saçını kurulamaya çalışırken telefon tekrar çalınca açtı.

– Orospu!

Ardından telefon kapandı. Abdullah'ın kadın taklidi yapmasına ihtiyacı mı vardı diye düşündü. Duygusuz. Telefon tekrar çaldı. Murat!

– Şehir dışındaydım, az önce döndüm... Hayır, gelebilirsin!

Gece on!

Muhteşem rulet masasının başında, gözlerini dönen numaralara dikmiş. Bakışları ve sigarası dumanlı, sanki başka bir kadın. Üzerindeki siyah ipek elbisenin ve gerdanından sarkan bir dizi incinin keyfine bir de dudak boyası katmış. Genç kızlığının ilk günlerinden bu yana ilk kez. Müslim, dünyanın bu yüzüne geldiğinden beri giymeye alıştığı spor kılıklardan vazgeçip, beyaz ceket ve lacivert pantolon giymiş. Üzerinde biraz iğreti. Gözlerinde pırıltı, yanı başında durduğu Muhteşem'i seyrediyor. Rulet tekrar döndü ve bakışları donuklaşan Muhteşem'in önündeki fişler tükendi.

– Çok kaybettim. Gitsek iyi olacak.

Meydanın ışıltılı kalabalığına karıştıklarında yanlarından genç bir çift geçti. Gülüşerek, yüzlerinde umut. Yirmi yaşlarında gibiler. Muhteşem, kızın yüzüne bir an dikkatle baktı, kız da anlamaz gözlerle ona. Çocuksuzluğun ve kaybedilmiş gençliğin hüznü, aynı anda, birlikte. Oyuncak satan şişman Rus kadın, çiçeklerini toplamış gitmeye hazırlanan yaşlı çingene, ne dediği anlaşılmaz şarkısını söyleyen kızın hoparlörden gelen acı taklidi sesi, avcı bakışlı kadın satıcıları, sırnaşık ayakkabı boyacıları, dünyayı ben yarattım diye yürüyen siyah saten saçlı, iri göğüslü yaşlı ka-

dın ve jigolosu, etraftaki hareketin rüzgârından sersemlemiş, arada bir kayboldukça birbirine seslenen Avrupa taşralısı turistler ve Muhteşem'in o güne kadar köşesinde saklanıp görmezlikten gelmiş olduğu daha nice dünyalar. İlk kez giydiği yüksek ökçelerle yürümenin sıkıntısı bir yana, etraftaki yaldızlı ışıkların ona yaşattığı hiçlik ve kaybolmuşluk.

Geç kalmışlık!

Sonra kitapçı dükkânına girdiler. Bildik bir alan. Geçmişte okudukları, siyasal içerikli kitaplarla sınırlanmıştı. Onlardan kaçmaya çalıştı, ama roman nasıl okunur bilmiyordu. Hayatta risk almaya yanaşmamıştı. Hayatta yapamadığını az önce kumar masasında denemek istemiş, sonuç yine aynı olmuştu. Birden etrafındaki herşey gölgelendi, sonra savrulup birbirine karıştı.

Kendine geldiğinde yerdeydi. Üzerine eğilmiş bakan Müslim'in endişeli yüzü, genç bir kızın uzattığı bir bardak su. Suyu içerken gülümsemeye çalıştı. Sonra onların yardımıyla ayağa kalktı. Bacaklarının arasında ıslaklığı fark ettiği an yere de işemiş olduğunu gördü. Kitapçı dükkânındaki kız, elleriyle önemi yok anlamında işaret etti. Müslim onu omuzundan kavradı, aşağılayıcı gülümseyen bakışların arasından geçip dışarı çıktılar. Işıklarla tekrar karşılaşınca rahatsız olmuş gibi bir elini yüzüne siper etmeye çalışınca Müslim sordu:

– Eve dönmek istemez misin?

Muhteşem irkildi ve elini yüzünden çekti.

– Dönersem yenilmiş olurum.

Sonra ilerdeki ışıklı, kalabalık caddeyi işaret etti.

– Oraya girmek istiyorum.

Gece onu çeyrek geçe!

Murat isyan etti.

– Dansının gösterimi sona erdiği anda televizyon şirketinin

telefonları kilitlendi. Sen kalkıp kimseye haber vermeden güneye gidiyorsun.

Azize ona çocuksu gözlerle baktı. O anda bedenini saran siyah elbiseden yukarıya uzanan yalın yüzüyle gerçekten bir azize. Elbisenin içindeki bedeni ve ayakları çıplak.

– Ne yapmam gerekiyordu?

– Kaybolmaman! Herkes seni arıyordu. Gazeteciler, televizyoncular. Bir menecere ihtiyacın olacak.

– Ne için?

– Geleceğin için tabii!

Azize ona boş gözlerle baktı.

– Gelecek mi? Ben tekrar dans etmeyeceğim ki!

Murat yerinden fırladı.

– İnanmıyorum! Bunu yapamazsın.

Asansördeki deli gözler birden geri geldi. Boğuk, gergin bir sesin duyulmasıyla.

– Bana kimse ne yapamayacağımı...

Birden dönüp kapıya baktı.

– Yine dinliyor!

Sonra kapıya doğru avazı çıktığı kadar bağırdı.

– Sana başkalarının konuşmalarını dinlemenin ayıp olduğunu söylemiştim.

Murat şaşkın, kapıya doğru baktı.

– Evde biri mi var?

Azize haykırışının ardından yorgun, başını salladı. Murat ürkekçe sordu:

– Sorabilir miyim?

Azize umursamaz tavırla cevap verdi:

– Boğa!... Siyah bir boğa.

Murat'ın at kuyruğu saçını işaret edip gülümsedi.

– Döndüğümde evde buldum. Onun da seninki gibi kuyruğu var!

Murat, kafası iyice karışmış sordu:

– Buraya nasıl girmiş?

– Tanrılar göndermişler!

Bir şeylerin yanlış gittiğini anlamaya başlayan Murat izin istedi.

– Gidip ona bakabilir miyim?

Azize omuzlarını silkti.

– Git bak tabii!... Ayrıca, söyle ona bizi dinlemesin.

Murat kapıyı açtı, bir şey göremeyince evi dolaşıp odaya döndüğünde yüzü endişeli. Sırtını dönüp pencereye yaslanmış denize bakan Azize'ye seslendi.

– Ben... hiçbir şey göremedim.

Azize dönüp ona baktı, boş gözlerle.

– Önemli değil, döner!

Murat'ın yüzünde artan kaygı.

– Sen... iyi misin?

– O bugün beni aradı!

– Kim?

Azize'nin yüzü hızla kasıldı. Sonra derininden gelen feryat.

– Muraaaaaat!

Ve koşup Murat'ın kollarına atıldı. Boğuk bir sesle haykırarak ağlarken ağzından çıkan üç sözcük.

– Bana yardım et!

Gece on bir!

Muhteşem ve Müslim şehrin doğu yakasında, deniz kenarında durmuş, ellerinde dondurma külahları karşı sahili seyrediyorlar. Bin yıllık çılgın mozayiğinin çözülmez bilmecesi ve insanın yüzüne hiçliğini çarpan heybetiyle benzersiz bir görüntü. Ne denli orospu eskisi olursa olsun, hâlâ arzuları kışkırtan azgın dişi kent.

Müslim bakışlarını denizin ötesindeki büyüleyici pırıltıdan ayırmadan sanki kendi kendine konuştu:

– Bu kıyıya ilk geldiğimde günbatımına doğruydu. Deniz kenarında oturup saatlerce karşı sahile bakmıştım.

Sonra Muhteşem'e döndü.

– Orası bir başka kıta, değil mi?

Muhteşem dondurma külahını atacak bir yer arandıktan sonra kâğıt mendiliyle ağzını kurulayıp cevap verdi:

– Öyle dendiğine bakma! Orası bir kıtanın ucu değil, dünyanın merkezi.

– Anlayamadım.

– Beş yüz yıldır Batı'ya meydan okuyan bir şehir.

– Yani Doğu'nun şehri.

– Hayır! Doğu şu anda bulunduğumuz yerde biter.

– Yine anlayamadım.

– Bugüne kadar, bunu orada yaşayanlardan başka kimse anlayamadı.

Konuşmadan yürümeye başladılar. Muhteşem'in içinde kemirircesine duygular, kara düşünceler. Müslim'in dünyanın öbür yüzünde bıraktığı, dünyanın bu yüzüne gelme kararını yüzündeki tek bir çizginin ifadesi değişmeden kabul eden kadın. Adı İna! Bir gece Müslim uykusunda adını sayıklayıp durmuştu. Muhteşem, imgeler ve anılarla rekabetin imkânsızlığını bilecek kadar yaşamıştı. Zorlanıyordu. Birden durdu. Müslim de durdu, ona baktı.

– Sevmeyi beceremediğimi düşünüyorum.

Müslim ona hayretle baktı.

– Anlayamadım. Sevgi şu anda yaşanır ya da yaşanmaz.

Muhteşem rulet masasından hızını alamayıp en çok korktuğu hamleyi yaptı.

– Bir insan şu anda benimle birlikte, İna'dan uzakta ne yaşar?

Müslim hayretle baktı.

– Sana adını söylediğimi hatırlamıyorum.

– Önceki gece sayıkladın.

– Onu sık sık düşünüyorum.

Muhteşem'in gözleri doldu, Müslim sakin bir sesle konuştu:

– O benim tarihim, sen bugünümsün. Benim dünyamda zaman mülkiyetten daha önemlidir.

Tekrar yürümeye başladılar, konuşmadan. Sonra Muhteşem, kendiyle alay edercesine konuştu:

– Geçmişte, bu dünyanın bir ürünü olduğumu kabul etmedim ve mülkiyetin önemsiz olduğuna kendimi inandırmaya çalıştım. O zamanlar biri, bana bir gün bu elbiseyi giyeceğimi söyleseydi boğazını sıkabilirdim.

Müslim gülümsedi.

– O elbise, bir sabah önce ısırganotu suyu istememe gülüp, ertesi sabah bana ısırganotu suyu sunan kadına verdiğim armağan.

Muhteşem utanmış gibi, gözlerini Müslim'den ayırıp bir süre denizi seyretti, sonra sordu:

– Beyaz ve siyah birlikte, bir gelecek yaratabilirler mi?

–Yaşam, içimizdeki siyahla beyazın hiç durmayan dansı. Birlikte yaptıkları dansı sürdürürlerken, beyaz dış dünyadaki siyah, siyah dış dünyadaki beyaz karşılığıyla da dans etmek ister.

Müslim, Muhteşem'le karşılaştığı bara da o anda öylece girivermişti. Görünür neden dünyanın bu yüzünün keyif veren içkilerinden birkaç yudum almak da olsa, aslında isli kokusunu aldığı siyahın izini sürmek için. İnsanların, beni yaşatacak yok mu diye kümelendiği, umutsuzluğun yaldızla sıvanıp kahkahayla yatıştığı, direnilmesi güç cazibesiyle Yeni Orta Çağ mekânlarından biri.

Bir ak diğerini, kara bir zeminde daha hızlı fark eder. Karanın tadına bakmak isteyen ak Müslim'in, onca kalabalığın içinde, sıfır kilometre altmış sekiz kuşağı Muhteşem'e doğru çekilivermesi sadece rastlantıyla açıklanamaz. Rastlantılar, mucizeli, mucizesiz ya da ölümcüldürler. Rastlantı tanrının işidir, ama mucizeye dönüşmesi anahtarla kilidin ikili dansıdır. Anahtar ve kilit uyuşmadığında dans edilemez, dans olmayınca mucize yaratılamaz. Uymadığı kilitleri açmaya çalışıp duran anahtarlar ve açılamaz kilitlerden oluşan yüzer gezerler kulübü üyeleri, ne kilittir ne de anahtar, ya da hem kilit hem anahtar. Uzayda dolaşıp duran açmaz açılmaz kilit ve anahtarlar, sandalye sayılarını artırıp iktidara doğru hızla yol alırlarken, Muhteşem'le Müslim'in başlattığı nostaljik dans ve benzerleri yakın gelecekte müzeye kaldırılmaya

aday.

Karamsarlık adına sanılmasın ama, ömründe ilk kez bara giden kadının kaynatıp sunduğu ısırganotu suyunun mucizesi, Yeni Orta Çağ'ın yüzer gezer dansçılarına çarpmadan yaşanıp gidebilir mi sorusuna, Karyoka da cevap bulamazdı herhalde.

Akşam sekiz buçuk!

Nasıl olduğu anlaşılmadan, müritler kısa sürede Zeus'un evini yeniden sarıverdi, bu kez mumsuz fenersiz. Artık yaslı değil, saldırgan. Ölen kişiye duyulan terk edilmişlik öfkesinin insanın kendine yönelmesini dile getiren yas, şimdi tekrar yön değiştirip, mezarından çıkmamakta direnen mitosa yönelmiş. Düşmanca sloganlar ve bahçeye kadar ulaşan birkaç taş.

İmgelerin istifa hakkı yoktur, onları yok edip etmeme kararı tapınanlara aittir.

Bir süre dışarıdan gelen sesleri dinleyen Zeus sürekli çalan telefonun fişini çekmek için yerinden kalkarken Muhteşem'in isyanını hatırladı. Sessiz oturmuş, delen bakışlarla kendisini izleyen İsa'ya baktı. Olağandışı bulmaya başladığı bu varlığın büyüsüne giderek kapılırken, derinindeki sivri kayayı gizleyen yumuşak kabuk da hızla inceliyordu. İnsanın kendine dönük nefretini ve hayranlığını bir başkasına yansıttığında yaşanan itme ve çekilmenin yükünü taşıyacak gücü kalmamıştı. Tahtlarından inmeye çalışan bu iki ilah yanlış bir zamanda karşılaşmışlardı. Zeus bunları bilemezdi tabii. Rüyasındaki konumlarının değişmekte olduğunu hissediyordu ama, çocuğa karşı için için yaşadığı suçluluğun nedenini anlayamıyordu. Neden hem ona doğru çekilip, hem onu ezmek istediğini de.

Sessizliği bozan İsa oldu.

– Bu şehri Batı uygarlığı mı yarattı?

– Batı yalnızca şehrin başlangıcında vardı... Öyle denebilirse

tabii. Çünkü Batı, bir Doğu İmparatorluğu olarak gördüğü bu şehre o zamanlar sahip çıkmadı. Beş yüzyıl öncesine kadar.

– Sonra?

– Sonra yeniden yaratıldı, bir başka kültürle yoğrularak. Köklerimi oluşturan kültürle. Ondan sonra Batı, bu şehrin aslında kendisine ait olduğuna ve zor kullanılarak elinden alındığına inanır oldu.

– Batı en gelişmiş uygarlık mı?

– Bu sorunun cevabı uygarlığın tanımına göre değişir.

İsa bir süre düşündü, tekrar sordu:

– En gelişmiş kültür mü diye sorsam?

– Öyle olma şansı olabilirdi. Kültürünü yıkıcı amaçlar için kullanmamış olsaydı. İnsanlar gibi kültürler de dünyanın kendileriyle başlayıp bittiğine inanmaya başladıklarında, kendi içlerinde kilitlenirler.

Bir an durup önüne baktı, sonra İsa'ya.

– Sonuçta kendi kendilerine tutsak olurlar. Sen ve ben gibi!

Artık sıra asıl soruya gelmişti.

– Köklerin farklı bir kültürden geldiği halde müziğini neden Batı dillerinde seslendiriyorsun?

Üstü örtülmek istenmiş, acıtan bir soru. Zeus o anda, klasik müzik tutkunu annesine ve Antik Yunan hayranı babasına isyan etmek istedi. Sonra İsa'ya ve daha da önemlisi, kendisine karşı dürüst olması gerektiğini düşündü.

– Batı kültürü etkisinde yetiştirildiğim için. Çöken imparatorluğumuzun ardında bıraktığı boşluğun, mirasçıları tarafından ödenen bedeli.

İsa ona üzgün baktı.

– Nedenleri farklı da olsa ben de köklerimden kopuk yaşadım. Asıl adın ne?

Zeus daha fazlasına katlanamadı. Yüzü donuklaştı. Beyaz koltuğunda öne eğilip başını kollarının arasına gömdü. Sonra bir hıçkırık ve ardından boğuk sesle dökülen sözler.

– Bana bu soruyu sorma! Şimdi cevap veremem... Asıl adım hâlâ uzaklarda... Onu çok özledim.

İsa suskun, düşünceye daldı. Sonra yavaşça yerinden kalktı ve bahçeye doğru yürüdü. Kapıda durup döndü, kendisini izleyen Zeus'a baktı.

– Bahçeye çıkıp kendi dünyamın şarkılarını söyleyebilir miyim?

Zeus biraz şaşırmış, başıyla onayladı.

İsa akasya ağacının yanına geldiğinde durdu ve gözlerini kapayıp bir süre orada öylece kaldı, dimdik. Sonra arkasından yaklaşan Zeus'u fark edip başını çevirdi, mührünü devreden bir hükümdar gibi sessizce uzattığı küçük mikrofonu eline aldı. Yine bekledi ve ardından benzersiz bir sesin başlattığı ilahi müzik duyuldu. Varoluşun bilinmedik bir derinliğinden gelen sonsuzluğun ezgisi. Zeus'un düşlediği topraktan kopmamış müzikten öte, cinsiyetsiz, sözsüz insan sesi. Evrenin şarkısı!

İsa'nın ezgisinin duyulmasıyla dışarıdaki sesler kesildi, Zeus dönmüş eve doğru yürürken birden durup dinlemeye başladı, sonra sessizce çimenin üzerine uzanıp gözlerini kapadı. Bir süre sonra, şehrin her yanına sonsuzluğun sesi yayılıyordu. Sokakların, caddelerin, evlerin, meydanların dansı durdu, insanlar sanki ölümsüzlüğü yaşadılar.

İsa, dünyanın öbür yüzünün de şarkısını dinlemekte olduğunu bilmiyordu.

Şarkılarını bitirdiği anda, dışarıdaki kalabalığın da susup kendisini dinlemiş olduğunu fark edince bir an korkuya kapıldı. Sarayının balkonuna dönmüş, halkının karşısına çıkarılmış gibi. O yalnızca geldiği dünyanın şarkılarını söylemek istemişti, dinleyicisiz, seyircisiz. Zeus mikrofonu uzattığında, içindeki teşhirci Zeus imgesinin ansızın hayat bulup, sahnesi ve seyircisiyle buluşacağını düşünememişti. Ama artık bir tek isteği vardı, özgürlüğünü yaşayıp kendine ulaşmak istiyordu. Otobüs sürücüsü gibi. Etrafındaki sessizliğe bakındı. Evine dönmüş olan Zeus'tan ve sokaktakilerden hayat belirtisi gelmiyordu. Usulca bahçenin karanlığına dalıp ağaçların arasına saklandı ve orada bir kuytuluğa bü-

zülüp beklemeye başladı. Bir süre sonra Zeus bahçeye çıkıp bakındı, kimseyi göremeyince eve döndü. İsa, Satılmış'ın kaçırılışı konuşulurken arkadaki küçük kapının varlığını öğrenmişti. Kalabalığın dağıldığından emin olduktan sonra sessizce aranıp kapıyı buldu ve ardından kendini gecenin bilinmezliğine bıraktı.

Pazartesi gece yarısından az sonra.

Meydan karanlık, havuzun çevresi boş, sessizlikte fıskıyenin sesi. Zeus bir banka oturmuş, başı önünde, tek başına. Bakışları siyah.

Aynı saatlerde!

İsa taksinin ne olduğunu öğrenmişti. Birine işaret etti ve bindi. Genç şoför, İsa hiçbir şey söylemeyince sordu:

– Nereye?

Ne cevap vereceğini bilemeyen İsa umursamaz bir tavırla cevap verdi:

– Nereye götürürsen oraya!

Şoför önce çok şaşırdı, sonra huylandı. Ama araba hareket etti. Rasgele bir yöne.

– Japon'a benziyorsunuz. Turist misiniz?

– Hayır göçmenim.

Şoför bu cevaba bozuldu.

– Çok mu içtiniz?

– Her gün gerektiği kadar sıvı alıyorum.

Sabrı tükenen şoför arabayı kenara çekip ters bir sesle konuştu:

– Derhal arabadan inin!

Bu kez İsa şaşırdı ve küçük bir çocuk gibi sordu:

– Neden?

– Nedeni yok! Sizi arabamda istemiyorum. Kimsiniz siz? Hastaneden mi kaçtınız?

– Hayır! Dünyanın öbür yüzünden.

Genç şoför bir an duraksadı. Uzaylılarla ilgili haberleri duymuştu. Korktu.

– Bir an önce inin! Yoksa arabamda bir uzaylı olduğunu polise bildiririm.

Bu kez İsa korktu.

– Polis istemiyorum. Silahları var. Arabandan iniyorum.

İsa arabanın kapısını açmak üzereyken, zararsız bir varlıkla birlikte olduğunu hisseden şoför geriledi.

– Bir dakika! Gideceğimiz yerlerin ücretini ödeyecek paranız var mı?

– Taksilere para ödendiğini biliyorum.

Sonra taksimetreyi işaret etti.

– Ne kadar ödeyeceğimi orası gösterecek. Müslim söylemişti.

İsa'yla aynı yaşlarda olan şoför gülümsedi. Üniversite öğrencisiydi. Tarih bölümünde.

– Sizi bir şartla götürürüm. Bana uzayı anlatırsanız.

– Anlatamam. Çünkü ben uzaylı değilim. Dünyanın öbür yüzünden geldim. İstediklerini sana anlatamayacağım için iniyorum. Ne ödeyeceğim?

– Hiçbir şey! Sizi bir yere götürmedim ki!

İsa'nın kapıyı açıp inmek, gerçekten inmek üzere olduğunu görünce kendisini suçlu hissetti.

– Hayır lütfen inmeyin, canınızı sıkmak istemedim. Bana çok tuhaf şeyler söylediniz. Kafam karıştı.

İsa inerken şoföre gülümsedi.

– Artık karışmayacak! Nereye gitmek istediğimi kendim bulacağım.

İlk dersini almıştı. Özgürlük, kararları başkasına bırakarak yaşanamazdı. Geçen günkü şoför de otobüsü yolcuların gitmek

istediği yere değil, gönlünce bir yere götürmüştü. Yürümeye başladı. Vakit gece yarısını çoktan geçmişti. Şehrin, duvarların ötesindeki evlerden oluşan bu mahallesinde, ortalıkta kimse yoktu. Bomboş yollarda yürürken nedenini bilemediği bir ferahlık hissetti. Zaman tekrar süreklilik kazanmış gibi. Dünyanın bu yüzünün sınırı olmayan şehrinin insana yaşattığı kapatılmışlık, dünyanın öbür yüzünde zaman akışının sürekliliğini algılamaya alışmış İsa'yı bunaltmaya başlamıştı. Virüs kanına girmişti artık. Coğrafya duyusundan yoksun, dünyayı sürekli iç mekân olarak algıladığı için, zamanı birbirinden kopuk dilimler olarak yaşamak zorunda olan büyük kent insanının kanında dolaşan virüs. Zamanın sürekliliği algılanamadığından, insanların birbirlerinden kopmasına, koptukça yalnızlıklarından korkup birbirlerine çaresizce yapışmaya çalışmalarına neden olan virüs. Tenha sokaklarda yürümeye devam etti. Kendisini deniz kenarında, gecenin bu ilerlemiş saatinde hâlâ tıkabasa insanla dolu bir meydanda bulana dek. Seyyar yiyecek satıcılarının mide bulandıran yanık yağ kokan tezgâhları, oda büyüklüğünde barların art arda dizildiği dar sokaklarla çevrili bir meydan.

Bir gece yarısı kıyameti!

Bunaltıcı kalabalığa rağmen, meydanın yaşı kendininkine yakın insanlarla dolu olması yine de keyiflendirdi onu. Aralarına nasıl katılabileceğini bilemese de sarayındayken yaşayamadığı bir dünyaydı bu. Şehirde onca boş sokak varken, neden hepsinin bu kadar dar bir alanda sıkışıp kümelendikleri sorusuna hâlâ cevap bulamazken, otobüsünü gönlünün dilediği yere götüren sürücüyü hatırladı. Onun buradaki insanlardan farklı olduğunu düşündü. Bir an, omuz omuza oturulup bir şeyler içilen barlardan birine girip konuşulanları dinleyebilmeyi istedi. Cesaret edemedi. Dünyanın bu yüzünde çevrilen tarihi filmlerde gördüğü esir pazarlarını hatırlayarak nedense. Müslim ona, artık öyle yerler olmadığını, insanların alınıp satılmadığını anlatmıştı, ama yine de...

Denize bakan kahvelerden birine oturup kendine çay söyledi. Dünyanın bu yüzündeki insanların gün boyu sürekli içip durduğu

buruk, ılık suyu gerçekten tatmak istediği için değil. Tadını yaşamak istediği şey, oturduğu yerin az ötesinde, denizin dibindeki volkandan fışkırıp taşlaşmış bir lav yığını gibi yükselen caminin gizemiydi.

İsa, dans edilecek bir karış yer kalmadığı halde anlaşılmaz bir mucizeyle yine de dans edilebilen mekânda, üst üste ama rengârenk kalabalıkla birlikte, art arda içiverdiği içkilerin etkisiyle sıçrayıp zıplarken kendini birden yerde buldu. Ezilip çiğnenmeden ayağa kalkmayı başardığında, nasıl olup da düşülebilecek bir yer bulduğuna biraz da hayret ederek. Sımsıkışık bir danstı süren. Agnes de Mille'in deyimiyle, birbirlerinin yüzüne bile bakmadan, o kadar da yalnız olmadıklarına kendilerini inandırmak istercesine ortalıkta kıpırdayan, kendi kendilerini hipnoza sokup dünyadan soyutlanmış insanların dansı. Aslında İsa'dan farkları yoktu, ama o bunu bilemezdi tabii. Buraya nasıl geldiğini hatırlamaya çalıştı. Fazla yürümemişti, meydandan çok uzakta olmamalıydı. Caddeye yığılıp trafiği tıkayan arabaların arasında, olduğu yerde fren sesleri çıkarıp zıplayarak dans ettirilen kırmızı spor araba. Tabanca taşıdığı için diskonun kapısından geri çevrilmek isteninee tabancasını çekip havaya ateş eden uzun siyah saçlı genç. Zemini sıvama insan, tavanı yıldızlı gökyüzü bu mekâna adımını attığında, bu kadar çok sayıda genç ve güzel insanı bir arada hiç görmediğini düşünmüştü. Sürekli konuşan ama hiçbir şey söylemeyen insanlar. Ayağa kalktığında hâlâ başı dönüyor, kıçının sol yanı sızlıyordu ama, karşındaki düz siyah saçlı, ufak tefek kızı fark edince birden canlandı. İtip kakan kalabalığa rağmen karşısında kalmakta direnen, çekici gülümsemesiyle güzel yüzlü bir kız. Üzerindeki beyaz elbise neredeyse yok.

– Senin adın ne?

– İsa!

Kız kahkahayı bastı. Çirkinleşerek.

– Ben seni Japon zannetmiştim. Sen de peygamber misin?

İsa hâlâ yerinde sallanarak karşılık verdi:

– İki gün öncesine kadar öyleydim!

Daha da yüksek sesle metalik bir kahkaha.

– Ay çok şakacısın!

O anda uzun boylu bir genç göründü. At kuyruğu saçlı, kulağında pırıltılı bir küpe, tepeden tırnağa patlıcan rengi, belinde zincir. İsa'ya ters bir bakış gönderdikten sonra beyaz elbiseli kızı kolundan hoyratça kavrayıp ite kaka sürükleyerek kalabalığa karıştı. Kızın canının acıdığı belli, İsa buruk ve şaşkın. Ardından duyulan patlama sesleriyle daha da şaşkın. Daha önce hiç görmediği havai fişek gösterisi içkiyle karışınca dünyası, göğe kaldırdığı başının etrafında iyice savrulmaya başladı. Ruhu patlayan fişeklerin renkli pırıltılarıyla birlikte dans ederken, bedenini sımsıkı saran kalabalığın kıskacında yere düşmesi artık mümkün değil. Gösteri sona erdiğinde, nasıl olup da başladığı zamanki yerinden bu kadar uzağa sürüklenmiş olduğunu anlayamadı.

Aynı saatlerde!

Müslim'in desteğiyle zor yürüyebilen Muhteşem, tavernanın kapısından çıkıp kendini açık havada bulunca önce durup derin bir soluk aldı. Ardından, caddeden geçenlerin bakışlarını umursamadan serbest kalan sol elini sallayarak tiz perdeden bir şarkı tutturdu.

– Bir tek daha ver! Sorma gelen kim...

Hiç de fena değil!

Şarkı, Müslim onu arabaya oturtup emniyet kemerini bağladıktan sonra da sürdü. Ardından peltek bir dille hiç susmadan konuşmaya başladı. Sesi harikaymış, ama geçmişte ona bu konuda hiç şans tanınmamış. Kendi müziğinden başkasını müzikten saymayan Zeus, onun hoşlandığı müziği küçümsediği için, ancak o etrafta yokken mutfaktaki küçük radyoda dinleyebiliyormuş. Eve ulaşana kadar daha neler neler! Belki de az önce tavernada olanlar konu edilirse telaşıyla.

Başlangıçta tavernada herşey keyifli gitmişti. Kalabalık bir

masada oturan, beyaz pudra tenli, yayla gerdanlı geçkin güzel, gözünü ısrarla Müslim'e dikene kadar. Muhteşem de gözlerini kadına tabii. O ana kadar, İna konusunu bile kafaya takmadan, mikrofona gelen ünlü sanatçının şarkılarına katılmış, o arada önündeki kadehi biraz fazla sık aralıklarla boşaltmaya başladığını fark etmemişti. Sonra, Muhteşem'in ters bakışlarına aldırmadan Müslim'e gülümseyip duran, kendisi de kafayı bulmuş kadın, Müslim'le göz göze gelebildiği bir an şarap bardağını ona doğru kaldırmış ve işte o anda olan olmuştu. Muhteşem'in önündeki tabak, ardında bir bıldırcın iskeleti ve iki kuşkonmaz bırakarak havalanmış, ancak hedefini şaşırarak, o anda eğilmiş servis yapmakta olan genç garsonun kafatasında parçalara ayrılmıştı. Olayın ardından yaşanan sıcak dakikalar Müslim'in çabalarıyla serinletilmeye çalışılırken Muhteşem, olan bitenden habersizmişçesine kıkırdayıp durmuştu, gözleri kaymış. Ömründe ilk kez hayatının assolisti, kırk sekiz yıldır sıkışmış yay birden gevşeyip tabakla birlikte uçuşa geçmiş.

Aynı saatlerde!

Yüzlerce matador ve boğa arenada güreşiyorlar. Seyircisiz, sessiz. Aralarında koşuşan Azize boğasını arıyor, onu matadorlardan kurtarması gerek. Sonra onu görüyor, uzakta. Bir boğa önünde yere devriliyor, sırtı kanlar içinde. Azize, boğanın üzerine basmamak için etrafından dolaşmaya çalışıyor, ama kendi boğasını kaybediyor. Panik! Boğalarla matadorlar arasında çaresizce savrulup dururken birden boğasının karşısında. Matador sağ kolunu kaldırmış onu şişlemek üzereyken Azize'yi görüp bulunduğu yerde öylece kalıyor, elide şişi, kolu havada. Gözleri buluşuyor. Yakışıklı bir çift göz, kahverengi. Azize'nin derininde hoş bir kıpırtı. Ama bu kez boğa hareketsiz duran matadora saldırmak üzere, ön ayaklarıyla toprağı kaşıyarak. Matadoru boğadan kurtarmak istiyor.

Arenanın zemini şimdi pırıl pırıl parke. Yüzlerce kadın ve erkek flamenko dansıyla coşmuş. Matador da aralarında. Azize yine kalabalığın içinde savrulup durarak onu arıyor. Bir an görüyor onu, az ötesinde. Sonra yine kaybediyor. Bir İspanyol çingenesi ezan okuyor.

Azize bunaltıyla uyandı. Bir süre sağa sola döndükten sonra yatağın içinde oturdü, yüzünü ellerine yaslayıp. Sonra kalkıp bir sigara arandı. Ender sigara içer, gecenin ortasında belki de ilk kez. Rüyasında bir erkeğin ona heyecan vermesi de ilk kez.

Az sonra!

İsa barda tazelediği içkisini henüz dudaklarına dokundurmuştu ki ortalık karıştı. Uzun etekli, pırıltılı siyah elbise giymiş esmer bir kız bar tezgâhının üzerine sıçrayıp kalçalarını kıvırarak dans etmeye başladı, kendinden geçmiş. Herkes bir ağızdan bağırmaya başladı.

– Aç! Aç! Aç!

İsa kızdan ne istediklerini önce anlayamadı. Kız çömelip sırtındaki fermuarı bir oğlana açtırdıktan sonra, bir yandan dans ederek giysisini yavaş yavaş aşağıya sıyırıp üzerinde küçük siyah bir külot kalana dek. Bakmaya doyulamayacak kusursuz bedeniyle. Ama bu kadarı kalabalığa yetmemişti. Çığlıklar sürdü.

– Aç! Aç! Aç!

Ve sonunda açılacak bir şey kalmadı. Kız, bir patlama sesinin ardından köpükleri akarak kendisine uzatılan şampanya şişesini ağzına dikti. Artanını da başından aşağıya döktükten sonra şişenin ağzını yavaş yavaş organına yerleştirmeye başladı. Çıldıran çığlıklar eşliğinde bir yandan dansını da sürdürerek. İsa bir an Muhteşem'in kendisini kandırdığını düşündü. Ama bir de balkondaki kızgın kadınlar vardı. Yoksa yasak yalnızca erkek üreme or-

ganı için miydi? Çığlıkların katlanılmaz gürültüsünden aklında kalan son şey, yarı çıplak bir delikanlının da tezgâha zıplayarak pantolonunun fermuarını açmaya çalışması. Nasıl olup da kendisini tekrar sokakta bulduğunu pek anlayamadı ama, ahlaksız içgüdünün ne olabileceğini anlamaya başladığını hissetti. Yürümek bir yana, ayakta duracak halde değildi. İki saat bile olmadan, bardağının kenarına tuz sürülen o harika içkiden tam yedi adet. Duvara yaslanıp gözlerini kapadı. Polis sirenlerini duymadan, kendisine çarpıp geçen insanların temasını hissetmeden. Çevresinde kaos, kendi kafası daha da kaos.

Gözlerini açtığında, polisin gelişiyle artan kargaşanın gürültüsü bir süre başının içinde zonklayıp durdu. Tıkanan trafiğin içinden birinin kendisine el salladığını fark etti, sıcak bir gülüş. Arabasından indiği taksi şoförü. Ona doğru yürümeye çalıştı. Bir süre sonra arabasında, yanında oturuyordu.

– Kafayı iyi bulmuşsun?

Kafayı bulmak? İsa önceki karşılaşmalarından dersini almıştı. Anlamadığı soruları uygun cevaplarla geçiştirecekti.

– Kafayı iyi buldum.

– Gidilecek yeri on ikiden vurmuşsun. Az önce bir İtalyan turist kız orasına şişe sokmuş dediler.

İsa cevap vermeden sırıttı.

– Buraya senden sonra ikinci, hayır üçüncü müşterimle geldim. Gelmesine geldim de şimdi buradan çıkış yıllar sürebilir.

O anda trafik hareket etti, tekrar durdu.

– Buraya gelmek istediğini söyleyeceğin yerde neden benimle dalga geçtin?

Dalga geçmek? Geçiniz. İsa yine sırıtıp sustu.

– Uzaylı olmadığın belli. Bir uzaylı dünyaya gelip ayağının tozuyla buralara düşmezdi. Söz veriyorum. Canını sıkacak sorular sormayacağım.

Bir an durdu.

– Biliyor musun? Seninle ilk karşılaşmamızdan az önce şarkılar duymuştum. Evlerden, arabalardan, her yerden o ses geli-

yordu.

Trafik yine hareket edip yine durdu.

– O ses, o müzik olağanüstüydü. Bir uzaylının söylediği şarkılar dediler. Onu bulamamışlar. Ses Zeus'un bahçesinden gelmiş, ama kesinlikle onun sesi değil. Zaten evde kimse yokmuş.

Bir an durup düşündü, bir şey keşfetmişçesine.

– Arabama Zeus'un evinin yakınından bindin. Evi biliyorum. Bir gece oraya müşteri götürmüştüm.

Dönüp İsa'ya baktı, dikkatle. Konu tekrar tehlike sınırlarını zorluyordu. İsa, diskotekteki bazı insanların da şarkılarından söz ettiğine kulak misafiri olduğunda korkuya kapılmıştı. Onu tanırlarsa tekrar sarayına kapayacaklarmış gibi. Nasıl olmuştu da şehirde bu kadar çok insan şarkılarını dinlemişti? Çocuğa bakıp sırıttı.

– Ben kafayı buldum.

– Kesinlikle öyle! Hoş çocuksun. Adın ne?

– İsa!

Çocuk gülmeye başladı. Trafik tekrar hareket etti, bu kez bayağı uzun bir süre. Sonra yine durdu.

– Demek adın İsa! O diskoteğe anneni aramaya mı gitmiştin?

– Annemi hiç hatırlamıyorum.

Çocuğun yüzü birden şaşkın ve suçlu. Göz ucuyla İsa'ya baktı.

– Afedersin! Bilemezdim. Çok üzgünüm.

Bir an durup konuyu değiştirdi.

– Benim adım Ahmet! Öz be öz bu şehirliyim. Ailem de öyle. Biliyorsun, bu şehirdeki çoğu insan başka yerden gelmedir.

Yine tehlike sınırına yaklaşıldı. İsa'dan cevap gelmeyince çocuk sordu:

– Seni nereye götürmemi istersin? Bak bu defa söylemelisin ama!

İsa bir an bocaladı. Sonra ağzından, şehrin merkezindeki meydanın adı çıktı.

– Oldu! Oraya gidiyoruz. Sana bir kıyak yapayım mı?

Kıyak yapmak? Geçiniz.

– Yap!

Şoför, bakışlarını İsa'nın gözlerine dikti.

– Evrenin tüm enerjisini içine çekmeye çalış. Olabildiğince!

İsa başını geriye yaslayıp gözlerini kapadı. Bilemediği bir süre sonra tekrar açtığında, yerçekimi azalmış, gürültüler duyulmaz olmuş, şekiller kaybolmuş. Ölçülebilir zamandan sonsuzluğa geçilmiş, iç mekân yerini kosmosa bırakmış. Kilitlenen trafiğin arasından sıyrılıp yavaş yavaş göğe doğru yükselmeye başladıklarında İsa ruhunun hafifliğini ve sınırsızlığını hissetti. Hiç de dendiği gibi dayanılmaz değil. Giderek daha yaklaşan yıldızlar, hızla küçülen şehir ışıkları ve çevrelerini saran karanlığın mutlak sessizliğinde gece uçuşu. Konuşmadılar. Hem birlikte hem yalnız olmanın ender erişilen huzuruyla. Otobüs sürücüsü ya da taksi şoförü. Fark etmezdi ki! Birinin seçimini diğerinin, kendi seçimiymişçesine benimsediği bir yolculuğa çıkıldıktan sonra. Adına sevgi denip her kılığa sokulabilen bencil duygudan farklı, birbirini değil, birbirinin seçimlerini severek. İsa da otobüs sürücüsünün seçimini kendi seçimiymiş gibi sevmişti. Sonra mekân duyusu kayboldu ve bir an geldi, yaşam ötesi o an. İnsanın kendi yaşamını değil, kendisini yaşamın merkezinde algıladığı an. Yüksek bir yerden ölümüne doğru düşen insanların yaşadığı. Son anda! Geç kalınmış da olsa.

Yolculuk ne kadar sürdü, onlar da bilemedi. Kendilerini şehrin merkezinde buldular, caddenin kenarına park etmiş arabanın koltuklarında. Sabahın bu saatinde meydan tenhaydı, neredeyse boş. Kimse olağandışı bir şey yaşanmış gibi davranmadı, onlardan yana bakmadı. Göz göze geldiler, bir sırrı paylaşırcasına. Sonra şoför sordu:

– Gitmek istediğin bir yer var mı?

– Burada kalıp biraz dolaşmak istiyorum.

Şoför şaşırdı.

– Sabahın bu saatinde mi? Ortalık henüz karanlık, buralar tehlikeli olabilir.

İsa umursamaz bir tavırla omuz silkti, cevap vermeden.

– Seni böyle bir yerde tek başına bırakamam. Ben de geleceğim.

İsa gülümsedi.

– Evine gitmek istediğini biliyorum. Orada seni bekleyenler olmalı.

Şoför itiraz etmek üzereyken İsa bir el işaretiyle susturdu.

– Evli misin?

Dünyanın bu yüzündeki çoğu insanın evli olduğunu biliyordu. Evliliğin ne olduğunu da.

– Sözlüyüm! Okulu bitirdiğimde evleneceğiz.

Sözlü? Bir bilinmez daha. Geçiniz. Çocuk devam etti:

– Annem ve kardeşlerimle yaşıyorum. Babam geçen yıl öldü.

Bir an susup gülümsedi.

– Bir de kedim var. Adı Peyami.

İsa başını salladı.

– Hoş isim, Peyami. Zeus'un kedisinin adı...

Biran sustu. Olan olmuştu, geriye dönüş mümkün değildi.

– Adı Oro!

Şoför irkildi.

– Zeus'u tanıdığını bana daha önce söylemedin.

– Müslim'in arkadaşı Muhteşem, Zeus'un evinde çalışıyor. Bir keresinde beni de götürmüştü. Zeus evde yokken tabii.

Çocuğun ikna olmadığını hissedince devam etti:

– Aklından geçenlerin farkındayım, ama yanılıyorsun. Zeus'un bahçesinde şarkı söyleyen ben değildim. O müziği duymadım bile.

İsa kendi sesini dinlerken, duyduklarına kendi de şaştı. Dünyanın öbür yüzünde hiç yalan söylememişti. Çocuk ona inanınca daha da şaşırdı. Kendisini toparlayıp gülümsedi.

– Hoşçakal demem gerek.

Sonra sustu, boğazındaki düğüm yumuşayana dek bekledi.

– Kıyak iyiydi.

Şoför gözlerini kaçırdı.

– Sen de iyiydin uzaylı.

İsa, dönüp ona son bir kez bakmak istedi, bakamadı. Dünyanın öbür yüzündeyken, hep kendi yaşlarında bir arkadaşın düşünü kurardı. Kaçarcasına uzaklaştı, boğazına tekrar çöreklenen düğümden kurtulmak isterken. Meydanda, karanlık bakışlı, ruhunu satmış birkaç karaltıdan başka kimse yoktu. Bir de yanında bir sokak köpeğiyle yerde uyuyan sefil. Yaklaşan sabahın sert serinliğiyle ürperince durdu, bir an geri dönmek istedi. Ama sonra yoluna devam etti. Gündüzleri rengârenk insan seliyle taşan, şimdi ıssız, pırıltısız ve tramvaysız caddeye girdi. Gecesiyle gündüzünün inanılmaz karşıtlığıyla çarpılmış. Makyajı silinmiş, saçı boyasız, cildi kırışmış bu sahtekâr kadının esrarını keşfetmek istercesine. Yerde çöp, havada kimsesizlik. Yaklaşan polis arabasını fark edince tedirgin oldu, ama araba durmadı. İçindekiler onu kuşkucu bakışlarla süzüp geçtiler. Sokakların birinden yaşlı bir sarhoş çıktı, yalpalayarak. Peşinde, orasını burasını çekiştirip duran küçük gece kuşları. Siyaha bulanarak lanetlenmiş bir dünyanın çocukları. İsa, perişan görünüşlü, yaşlı yüzlü çocukların bu saatte neden yataklarında olmadığını merak etti. Sonra, bilemediği bir nedenle onlardan ürktü ve yan sokaklardan birine daldı.

Taksi şoförü tehlikeden söz etmişti. Hırsızlar, katiller, köpekbalıkları, yaratıklar, Naziler, hortlaklar, teröristler ve kızılderililer. Dünyanın bu yüzünden gelen yayınlardan hepsini öğrenmişti. İsa, tehlikenin insanı nerede, ne zaman bulacağının bilinemezliğini bilmiyordu. Kendisini dokunulmazmışçasına yaşıyordu, hatta ölümsüz. Çocuklardan ürkmesi onu şaşırttı. Dar bir sokakta bir süre yürüdükten sonra, içeriden sesler gelen bir kapının önünde durdu. Yerden aşağıda, basamaklarla inilen bir kapı. Üzerindeki pembe neonlu yazıya baktı. Sonra da yanına yapıştırılmış üç kadının resimlerine. İsimlerini okudu. Mehtap, Sümbül, Harika. Dünyanın öbür yüzündeki kadınlara benzemiyorlardı. Sonra birden üzerine çöken hüzün. Yalnızlığının hüznü. Kuksi'nin İna'yla beraberliğini hatırladı. Dünyanın bu yüzünde de Muhteşem'le yaşadıklarını. O güne kadar birlikte olduğu kadınlarla yalnızca bedenini paylaşmıştı. Belki de aslında buydu ahlaksız içgüdüyle kastedilen.

Sokakta duyulan bağırışlarla hüznü birden sona erdi. Dört adam iki kadını yerde sürükleyerek çevresi ışıklarla süslenmiş bir kapıdan dışarı attılar. Önünde bulunduğu binanın girişine gizlenip olanları izlemeye çalıştı. Kadınlardan kalın sesli olanı durmadan küfrediyordu. Dinlemeye çalıştı, ama pek anlam veremedi. Bir kadın bir erkeğin anasını nasıl...? Kim bilir, belki de diye düşündü. Bu dünyanın yaşamlarına daldıkça, herşey giderek akıl erdirilmez olmaktaydı. Bir kadından beklenmeyecek kadar güçlü olan kalın sesli kadın, adamlar üzerine çullanmasına rağmen okkalı karşılıklar veriyordu. Kadın sesli kadın da vahşi çığlıklar atarak adamları tırmalamaya çalışıyordu. Sonunda kalın sesli kadın yere yıkıldı, yüzünde kan. Kadın sesli olanı yanına çöküp hıçkırarak ağlamaya başladı. Adamlar ansızın ortadan kaybolmuştu.

İsa kısa süren bir tereddütten sonra yanlarına gitmeye karar verdi. Kalın sesli kadın kötü durumdaydı, yardım edilmeliydi. Yaklaştığında ona çarpıcı gelen ilk şey kadının elleriydi. Çok iriydiler. Ve kadınsı yumuşaklıktan yoksun yüz hatları. Sonra erkeksi sesi duyuldu.

– Sen de nerden çıktın!

Karşısında korku ve nefret karışımı bakışlar, İsa ne diyeceğini bilemedi.

– Adım İsa!

İsa'nın ve diğer kadının yardımıyla ayağa kalkan kadın, ağzını çevreleyen kanı elinin tersiyle silmeye çalışırken az önce dışarı atıldığı kapıyı işaret etti.

– Düzüşmeden gebe kaldığını söyleyerek herkesi kandırmaya çalışan ananı arıyorsan içeride olabilir.

İsa, adını söylediği anda bir kez daha annesini mi aradığının sorulmasına önce hayret etti. Sonra biraz anlar gibi oldu, tam olmasa da. Söylenenler peygamber İsa'nın annesiyle ilgiliydi anlaşılan. Anlayamadığı şey, neden kadın öldükten iki bin yıl sonra?

– Yardıma ihtiyacınız olduğunu düşünmüştüm.

İsa'nın yumuşak sözlerini duyunca bir an şaşıran kalın sesli kadın, üzerindeki entariyi çekiştirerek bedenine oturttuktan sonra İsa'yı at seçer gibi inceledi.

– Bu sokakta, bu saatte, tanrının gönderdiği bir aziz. Üstelik bir piçin adıyla!

Sonra gözleriyle İsa'yı soyarcasına baktı.

– Yüzü de melek mi melek.

Sonra öbür kadına döndü.

– Yürü kız! Eve gidiyoruz.

Kan lekeli entarisini tutup gösterdi.

– Bu kılıkta iş tutamam. O puştun vurduğu yerlerim çok acıyor.

Sonra İsa'ya döndü.

– Kız gel seni de götürelim! İyi çocuğa benziyorsun. Sana çay yaparım.

İsa onlarla gitmek istemedi. Ama kalın sesli kadına bir türlü söz geçiremeyince kendini bu tek göz hanede buldu. Her yanı dökülen yüz küsur yıllık binanın birinci katında. Bugünün hurdaya çıkarılmış mahallesinde olmasaydı baş tacı edilecek bir bina. İsa, içeriye adımını attığı an, bu fındık kabuğu kadar odanın muhteşem perişanlığıyla büyülendi. Yıpranmışlığın ve süfliliğin gizemi. Cilalıların, yaldızlıların gizlice özlem duyup, kendileriyle karşılaşma korkusuyla yakınına gidemedikleri, yadsınmış benliklerin yaşam bulduğu mekânlardan biriydi bu. Yaşam, ölüm ve ana rahminin iç içe geçiştiği. Bir portatif yatak, bir demir karyola ve erimeye yüz tutmuş, solgun çiçekli çarşaflar. Duvardan duvara gerilmiş çamaşır ipine asılmış parlak renkli elbiseler. Yerde birkaç don ve sutyen, bir de kızıl peruk. Beceriksiz boya darbeleriyle eflatuna boyanmak istenmiş odun sobasının az ötesindeki alaturka hela kapısız. Portatif yatağın üzerinde kumaş bebekler. Sarı saçlı kız çocuğu, boz ayı ve bir eşek, nedense turuncu. Bir de duvara asılmış, tuhaf ama, İsa tasviri. Nasıl olup da oraya geldiği bilinmeyen.

Kalın sesli kızın adı Safinaz'dı, ötekininki Yasemin. Yasemin

onun şöhret adıymış, asıl adı Kadife. Çingene melezi olduğunu saklamak için adını değiştirmiş. Kederli bakan karanlık gözleri, omuzları çökmüş olmasa bayağı güzel bir kadın. Vaktiyle sinema artistiymiş, gerçek bir yıldız. Uyuşturucuya dadandıktan sonra herşey hızla değişmiş. Zaten kavga da uyuşturucu pazarlığından çıkmış. Safinaz'ın, küçük, çarpık masanın üzerinde yaptığı çayın olmasını bekleyemeden portatif yatağına uzanıp uykuya dalıverdi. Elbisesini çıkarmadan, bebeklerine sarılmış. Safinaz onun oyunculuktan hiç mi hiç anlamadığını, her filminden önce yapımcı ve yönetmenlerin yatağından geçtiğini anlattı. Safinaz'a göre, Yasemin altından kalkamayacağı işlere bulaşacağı yerde dünyanın en eski mesleğini baştan seçseydi, çoktan yükünü tutmuş, bu hallere düşmemiş olurdu.

İsa çayını içtikten sonra kalkmak için izin istedi, ama sözünü dinleyen olmadı. Safinaz ısrarlıydı.

– Sana bir güzel masaj yapayım. Taptaze olup gidersin.

Ve birden, eve ilk geldiklerinde kaşla göz arasında üzerine geçirdiği sabahlığının üst kısmını açıverdi.

– Sen hiç böylesini gördün mü?

İsa gözlerine inanmaz halde karşısında sergilenen memelere bakakaldı. İyice şişirilmiş bir çift futbol topu kadar gerilmiş. Gerçekten de böylesini hiç görmemişti. Bu erkeksi kadında ne arıyordu bunlar? Uyarıldığını hissetti. Hem de fena halde.

– Aşağı katı daha halledemedim. Ameliyat için para biriktirmek zorunda olmasam bu izbede yaşar mıydım? Neyse, artık az kaldı. Hadi soyun!

Aşağı katı halletmek? Ameliyat? Geçiniz. Safinaz ışığı söndürdüğü an hiç beklemeden İsa'yı yatağa çekti, saldırırcasına ve ardından, karyola gıcırtıları eşliğinde başlayan meydan savaşı. Kadın her yanını ısırıp tırmaladıkça canı acımaya başlayan İsa, yataktan ancak bir karşı saldırıyla çıkabileceğini anladığında daha da tuhaf bir şey oldu. Kendi organını tabii ki hissediyordu, ama sanki ortalıkta bir ikincisi vardı. O anda alt kattan canhıraş çığlıklar duyuldu ve kapının altından giren dumanın geniz yakan

kokusu. Safinaz koşup kapıyı açtığında içeriye duman doldu. Alt katta, girişin sağındaki kapıdan fırlayan adam, çığlıklar atarak çırpınan bir meşale. Safinaz vahşi bir çığlık atarak Yasemin'in yatağına koştu.

– Kalk kız! Çabuk! Yanıyoruz.

Sonra eline geçirdiği havluyu acele ıslatıp yüzünü örterek merdivenden aşağıya koştu. Genzi ve ciğeri fena halde yanmaya başlayan İsa, o anda Muhteşem'e verdiği sözü hatırlayıp, zorlukla bulabildiği blucinini üzerine geçirdi, tişörtü elinde. Kapıdan umut olmadığını anlayınca, o sırada Yasemin'in atlamaya çalıştığı pencereye koştu. Ardından o da kendisini boşluğa bıraktı. Ayaklarının yere değmesiyle kıvrak bedeni betonun üzerinde önce yaylandı, ardından sırt üstü yere serildi. Orada öylece bir an kaldıktan sonra yavaşça ayağa kalktı, oldukça sersemlemiş. Az ötesinde yerde oturmuş, acıdan kıvranan Yasemin. Yanına gitti. Sağ uyluk kemiği kırılmıştı. Sokak bir anda ana baba gününe dönmüş, çıraya dönüşen adamın sesi kesilmiş, Safinaz ortalıkta yok. Gün ağarıyordu. İçgüdüsel bir dürtüyle oradan hızla uzaklaştı. Ne kadar korkmuş olduğunu ancak öğleyin, olayın ardından çekilen görüntüleri televizyonda izlediğinde anlayabildi. Yangında üç kişi hayatını kaybetmiş. Olayı başlatan adam, kolay alev alan türde bir uçucu madde bağımlısıymış. Televizyonda ölenlerin adları açıklanmadı, Safinaz'ın akıbeti böylece meçhul.

Müslim, sabaha doğru Muhteşem'i yatağına yatırdıktan sonra kendi evine dönmüştü. İsa eve girdiğinde onu odasının kapısına yaslanmış dururken buldu. Çıplak.

– Efendimiz!

İsa Müslim'in sözünü kesti, yüzü ve kolları isli, yalın ayak...

– Efendimiz sözünü bir daha duymak istemiyorum.

– Geceniz iyi geçti mi?

– Kıyak yaptım!

Müslim anlamaz gözlerle bakarken İsa onun çıplak bedenini süzerek devam etti:

– Şu anda karşımda sergilenen durumu Muhteşem'e bildir-

mem gerekecek. Zaten o konuyu yeniden tartışmaya açmak için bazı nedenlerim oldu.

Banyoya doğru yürümeya başlamışken birden dönüp Müslim'e baktı.

– Bu şehirde penisi olan kadınlar olduğunu biliyor muydun?

Müslim cevap vermeden gülümsedi. İsa'nın bu şehir dediği memlekette yeterince yaşamıştı.

Sabah erken!

Gazete başlıkları dün gece şehri büyüleyen ilahi müziğin etkisindeydi. İsa'nın sesinin duyulmasıyla uzaylı avı birden sona ermiş, medyanın ilgisi de bu duyulmamış müziğin şifresini çözmeye yönelmişti. Bu Zeus'un sesi değildi, ama ses Zeus'un bahçesinden gelmiş, etkisi doruğa ulaştığında sona ermişti. Şarkıların ardından Zeus'un evini çevreleyen kalabalık sessizce dağılmış, medya mensupları kendilerini dünyalarına dönmüş bulduklarında geç kaldıklarını anlamışlardı. Kulübedeki koruma polisi evde kimsenin olmadığını bildirmiş, İsa'nın gelişinden ise hiç söz etmemişti. Ezgilerin etkisi onu ürkütmüştü. Böyle bir olayın doğrudan tanığı olmasının sonuçlarını taşıyacak gücü yoktu. Korumakla görevlendirildiği kişinin anlaşılmaz şekilde ortadan kaybolduğunu üstlerine bildirmekle yetindi.

Kalabalık dağıldıktan sonra bahçede İsa'yı arayıp bulamayan Zeus, gece yarısına doğru az önce onun çıktığı arka kapıyı sessizce aralayıp yola koyulmuştu. Havuzun kenarında Azize'yle buluşmaya.

Zeus zorlanıyordu. İsa'nın ezgilerini dinlerken daha önce varlığını bilmediği katmanların ulaşılmazlığı karşısında yaşadığı hiçlik, zaten sallantıdaki dünyasını daha da parçalara bölmüştü. Şarkılarının ardından sırra kadem basan İsa'yı bahçede bulamayınca biraz kaygılanmıştı ama, rahatlamıştı da. Onunla konuştuk-

ça daha çok battığını hissediyordu. Havuzun kenarına giderken dağılmanın eşiğindeki Rus İmparatorluğu gibiydi. Son darbe Azize'yle buluşmasına saklı. Ama cellat havuzun kenarında görünmedi. İnfaz ertelenmişti.

Sabah dokuz!

Azize peruğunu önündeki sehpaya fırlatıp ayaklarını altına aldı, başını arkasına yasladı. Yüzü süzgün.

– Bu saatte beni kabul ettiğiniz için teşekkürler. Ayrıca, dün gece sizi evinizden arattığım için özür dilerim.

Doktor sıcak bir tavırla sordu:

– Geceyi rahat geçirebildiniz mi?

– Evet! Murat'la gönderdiğiniz ilacı aldıktan sonra uyumuşum. Sabaha karşı gördüğüm bir rüyayla uyandım, ama sonra tekrar daldım. Bu sabah bayağı iyiyim.

Doktora baktı, karşılık gelmeyince devam etti:

– Gittiğim yerde bir gece kalabildim. Televizyon için yapılan çekim o akşam gösterime girmiş. Bilmiyordum. Dışarıya çıktığımda insanlar beni tanıdı. Ertesi sabah kahvaltıda da aynı şey oldu. Bana yapışmak ister gibiydiler. Böylesine alışkın değilim.

Duraksayınca doktor araya girdi.

– Dün sabah gazetelerdeki övgüleri okuduğumda dansınızı izlememiş olduğum için gerçekten üzüldüm. Bana söz etmemiştiniz.

– Önemseyeceğinizi düşünemedim.

Sonra biraz utangaç sordu:

– Bana Azize ve sen demenizi istiyorum. Sizin için sakıncası yoksa!

– Tabii ki yok!... Dinliyorum.

Azize esnemesini engellemeye çalıştı, başaramayınca güldü.

– Özür dilerim. İlacın etkisi olmalı!... Ne diyordum?

Bir an bekleyip devam etti:

– Döndüğüm akşam beni aradı.

Sonra birden susup, soran bakışlarını doktora dikti. Doktor anlamaz gözlerle sordu:

– Kim?

– Zeus!

Doktor bir an bocaladıktan sonra tekrar sordu:

– Neden aramış?

– Bana yine inanmadınız, biliyorum.

– Bunu seni sonuna kadar dinlemeden bilemem.

Azize gözlerini doktordan ayırdı, sehpanın üzerinde duran peruğuna uzanıp onu çekiştirmeye başladı.

– Eve döndüğümde yatağımda siyah bir boğa vardı. Onun yanına sokulup uyudum. Bir süre sonra telefonun sesiyle uyandım. Arayan oydu! Dansımı seyretmiş, beğendiğini, benimle dans ettiğim meydandaki havuzun kenarında buluşmak istediğini söyledi. Gece yarısı.

Azize tekrar susunca doktor sordu:

– Cevabın?

– Cevap vermeden telefonu kapattım. Yavaşça. Dün gece beni orada beklemiş olmalı.

– Aranızda başka konuşma geçti mi?

– Hayır!

Bir an düşündükten sonra devam etti:

– Aslında geçti! Dans ederken ona meydan okumakta olduğumu söyledim. O da bunun silahtan daha iyi olduğunu söyledi.

Doktor Azize'nin anlattıklarına inanmıştı. Bir düşün gerçekleşmesinin ısmarlanabilmiş olması onu biraz şaşırtmıştı, ama çok değil. Böyle olaylara daha önce de tanık olmuştu, ender de olsa. Nedenini bilemediği mucizelerdi bunlar. Belki de nedenleri yoktu. Önemli olanın anlamış olmak değil, sürekli anlamaya çalışmak olduğunu bilecek kadar deneyimliydi. Yataktaki boğa konusuna değinmemeyi yeğledi. Azize onun bir şey söylemesini beklemeden devam etti:

– Bana inanmış olduğunuzu hissediyorum.

– Evet, inandım. Sence dün akşam yaşadıkların Zeus'un seni aramasıyla ilgili mi?

Azize peruğunu tekrar sehpaya bırakıp koltuğuna gömüldü.

– Bu soruyu bekliyordum. Onun için gelmeden önce düşündüm, ama karşılık bulamadım. Sizce ben dün gece Zeus'la buluşmamak için mi dağıldım?

Doktor, gerçeklikle ilişkisi zigzaglar izleyen, ne yapıp ne diyeceği kestirilemeyen bu kıvrak zekâlı kadına ilgiyle baktı. Dünyasının cazibesinden etkilenmekte olduğunu fark ederek.

– Bu soru benim de aklımdan geçti, ama cevabını bilmiyorum. Ekrandan gelen üne de hazırlıksız yakalanmışsın.

Azize doktora yorgun baktı.

– Bu çok doğru!

Sonra gözlerini açıp doktora doğru eğildi.

– Tekrar ararsa ne yapmamı önerirsiniz?

Doktor düşünceli bir yüzle cevap verdi:

– Onunla buluşmanın da, buluşmamanın da bedeli var. Hangisini ödemek isteyeceğini bilemem.

Azize ona sitemli bir gülücük gönderdi.

– Çok hınzırsınız!

Doktor da bir an gülümsedi, sonra ciddi bir yüzle hatırlattı.

– Bir de Zeus var!

– Ne demek istediniz?

– Zeus'u birkaç kez televizyonda izledim. Müziği etkileyici. Ama ben yalnızca Zeus'un imgesiyle karşılaştım. Sen de öyle. Onu tanımıyorsun.

– Onu tanımam neyi değiştirir?

Azize'nin yarattığı Zeus imgesinin kutsallığına dokunmayı şu aşamada aklmdan bile geçirmezdi. Ama Zeus'un kişiliği doktoru ilgilendirmeye, hatta kaygılandırmaya başlamıştı. Kendisine kurşun sıkan tanımadığı bir kadını televizyonda dans ederken gören insanın olağan tepkisi, durumu polise haber vermek olmalıydı. Oysa Zeus onu arayıp buluşmak istemişti. Kumarını oynamaya karar verdi. En azından küçük bir uyarı.

– Geçen hafta sen ona zarar vermek istemiştin. Yani kurban oydu.

Sonra birden sustu. Azize bir süre ona bakıp konuşmasını sürdürmesini bekledikten sonra topun kendisine atıldığını anladı. Oyunu öğrenmeye başlamıştı.

– Bu kez kurban ben olabilirim, öyle mi?

– Bu, ihtimallerden yalnızca biri.

– Yani bana zarar verebilir mi?

– Bilemem. Öyle de olsa, herhalde zarar görmemek için kendine vermiş olduğun zarardan fazlası olmaz.

Sonraki konuşmalar sırasında boğa konusu hiç açılmadı. Doktor boğanın bir sanrı olmadığını anlamıştı. Küçük çocukların kendilerini yalnız ve korunmasız hissettiklerinde yarattıkları hayali arkadaşlar, ya kendi yaşıtları bir başka çocuk ya da bir hayvan olur nedense. Azize'ninki üstelik oldukça erkek. Sabaha karşı görülen matadorlu rüya anlatılsaydı, doktor Azize'nin bu konuda daha da öteye gitme provalarına başladığını anlayacaktı. Ama, Azize'nin sansürü konunun daha fazla kurcalanmamasını uygun görmüştü anlaşılan. Uçaktaki rüyada doktor da tanrılar meclisinde görünür gibi olmuştu. Tanrılara duyulan ihtiyacı doktora devretmeye hazırlanmanın ilk kıpırtısı belki de. Buluşmaları sona ermek üzereyken Azize'nin ilgisi birden duvardaki üç tablodan birine çevrildi. Soluk sarı, beyaz ve gri figürler. Birbirine geçişmiş gibi.

– Ortadaki tablo hep orada mıydı?

– Evet!

– Ne kadar güzel... Daha önce fark etmemiş olmam tuhaf!

Sabah dokuz buçuk!

Ben, yeni adımla Oro! Size önceden de söylemiştim. Dün gece yarısına doğru, saati geldiğinde Hasene imam nikâhı şartını unutuverdi. İki ev ötedeki evin bahçesinde. Üstelik beklemedeki üç kedi arasından ilk sırayı bana vererek. Olay, İsa bizim bahçede

şarkı söylediği sırada yaşandığı için gittiğimiz her yerden kovulduk. Haklıydılar, Hasene'nin ziyaretçilerini kabulü biraz ters bir zamanda oldu. Herkes İsa'nın şarkısını dinlemek istiyordu ve aşk yaparken bizim kadar ortalığı ayağa kaldıran başka mahluk var mıdır bilmiyorum. Öyle yaratılmışız!

Şu anda Muhteşem geldi ve doğruca mutfağa gitti. Gözleri mahmur, kafası bir şeylere takılı. Zeus'un yukarıda uyuduğunu sanıyor ama, o dün gece yarısı dışarıdaki kalabalık dağıldıktan sonra çıktı ve hâlâ dönmedi.

Yirmi dakika sonra!

Kapının anahtarla açılmakta olduğunu duyan Muhteşem telaşla mutfaktan koşunca karşısında Zeus'u buldu. Saçları dağınık, gözleri kızarmış.

– Beni korkuttunuz! Yukarıda uyuyorsunuz sanıyordum.

Zeus geceyi dışarıda geçirdiğini nedense söylemek istemedi. Sesi cansız ve uzak.

– Sabah erken uyandım ve biraz dolaşmaya çıktım.

Her sabahki gibi Muhteşem'in hatırını soracağı yerde başka bir şey söylemeden merdivene yöneldi, üç kat yaşlanmış bir halde basamakları tırmanmaya başladı. Muhteşem ardından sessizce baktı, soran gözlerle. Bir yandan, tekrar içini kemirmeye başlayan kıskançlık. Ve güne başlarken eve yayılan karanlık. Kadınlar bir kez yarışa girmeye görsün, aradaki erkek neredeyse unutulur, herşey öbür kadın konusunun çevresinde yaşanmaya başlar. Sultanların gününden kalma bir huy mudur bilinmez. Muhteşem mutfağa döndüğünde kendisini çok yalnız hissetti. Birkaç gün öncesine kadar dünyasının merkezi olan bu ev şimdi yaşam yoksunuydu. İskambil kâğıdıyla kurulan dünyaların yazgısıydı bu. Bir an Satılmış'ın evdeki varlığını aradı. Ya da dönülmesi artık mümkün olmayan eski günleri.

Sonra kapı çalındı. Muhteşem merakla kapı dürbününden baktı. Kulübedeki koruma polisi. Kapı açıldığında elindeki zarfı Muhteşem'e uzattı. Hidayet sabah erkenden gelmiş. Evde hayat belirtisi göremeyince ona bırakmış. Zarfı masanın üzerine koyup mutfağa döndüğünde yine Müslim'i düşündü. Dün gece onu da mutsuz ettiğini. Sabah uyandığında önce tavernadaki kadını hatırlamış, ardından İna imgesi tekrar benliğini sarmıştı. Fırlattığı tabağın havada uçuşunu belli belirsiz hatırlıyordu. Zihnine yapışıp kalan yıpratıcı duygulardan kurtulmak istiyor, ama düşündükçe daha çok gömülüyordu. Yaşamlarının başından kabul edilmeyi yaşayamamış insanların, gerçekten kabul edildiklerinde, kabul edilme gerçeğiyle ne yapacaklarını bilemedikleri için, kabul edilmeyi kabul edemediklerini bilemezdi. Dün gece kendisini, yıllardır kendisini uzak tutup kaçındığı bir dünyanın ortasında buluverince yaşadığı coşku, bu sabah yerini daha bildik bir duyguya bırakmıştı. Üretilmiş acıya içerik bulmak zor olmadığından, yaşama katılamamanın acısıyla yüzleşmekten kaçınmanın yolları her zaman açıktır.

Sigarasını yakarken bir çocukluk anısı gözünün önünde canlandı birden. Gittiği ilkokuldaki o tiksindirici uygulama. Fakir öğrencilerin, ailesinin hali vakti yerinde sınıf arkadaşlarının evine öğle yemeğine gittiği günler. Muhteşem'in ailesi orta gelirli sayılırdı. Bir başka çocuğu günde bir öğün doyuracak kadar. Her öğlen okuldan çıkınca eve birlikte gittikleri kızdan utanır, yol boyunca onunla tek kelime konuşmazdı. Örgülü sarı saçları boynunun iki yanından inen, üzüm gözlü kız. Adı Nuran'dı. İştahla kuru fasulye yemesini izlerken Muhteşem'in içi ezilirdi. Kendi aşağılanmışlığını onda seyrederek. Muhteşem'in etin iyi yanını almayı reddettiği gün, annesinin eti Nuran'a vermeyip kendi tabağına koymasını yıllarca unutamamıştı. Ertesi yıl bu iğrenç uygulamaya son verildiğinde rahatlamıştı ama, okul bitene kadar kızı gördüğü her yerde başı öne eğik.

On yıl kadar önce bir gün durakta otobüs beklerken gösterişli bir araba az ilerisinde durmuş ve direksiyondaki kadın ona doğru

el sallamıştı. Muhteşem önce bir başkasına işaret edildiğini sanmıştı, ya da bir başkasıyla karıştırıldığını. Sonunda elin kendisine sallandığını anlayıp arabanın yanma gittiğinde sürücüsünü tanımamıştı, o kendini tanıtıncaya kadar. Saçları artık örgülü değil tabii. Bayağı çekici bir kadındı şimdi.

– İnmediğim için özür dilerim. Arkamda polis arabası var.

Yol boyunca konuşmuşlardı. İkisi de yaşamlarının seçtikleri bölümlerini aktararak. İş başvurularında sunulan yaşam özetleri gibi. Nuran mimar olmuş, iki yıl önce kocasından ayrılmış, bir kızı varmış gibi şeyler konuşulmuştu. Muhteşem de politik olaylara karıştığı için okulu bıraktığından, evli olduğundan söz etmekle yetinmişti. Birbirlerini aramayacaklarını bildikleri halde telefon numaralarını alıp vermişlerdi. Muhteşem, bu sevimsiz anıyı zihninden uzaklaştırabilmek için eğilip fırının kapağını kapattı. Ardından bir fincan kahve, tekrar sigara. Ve yaşamımızda bize ayrıntı gibi gelen bir anının, neden bir başka zaman değil de o an arşivden çıkarılıp karşımıza koyulduğunun bilinmezliği.

Zeus kendisini yatağın üzerine attı, üzerindekileri çıkarmadan, öylece. Havuzun kenarında tek başına bırakıldığını anladığında kendisiyle ne yapacağını bilememişti. Tek umudu, deli gözlerin sahibesiyle buluşmasına indirgenmişçesine yaşanan boşlukla. Herşeyin sonuna gelinmiş, zamanın ötesi yok gibi. Sonra yürümeye başladı, amaçsız. Şehrin kendisine yabancı, kendisinin de tanınmaz olduğu mahallerine, kaybolmak istercesine daldı. Birkaç saat öncesinde İsa'nın şarkısıyla sessiz, şimdi tekrar dünyevi bir meydanı, insanların kendilerini ve birbirlerini kaybettiği lunaparkı, ıssız, karanlık sokakları dolaştı. Yorulduğunu fark ettiğinde önüne çıkıveren, dışı şatafatlı, içi devlet dairelerini hatırlatan bir otele dalıp loş ışıklı barına tünedi. Kendisinden başka üç kişinin oturduğu, yavşak suratlı barmenin bu şehirden olmadığı çok belli şivesiyle gevezelik ettiği. Turneye çıktığında kaldığı pahalı otellerin barlarında bile içki içmemişti hiç. Bira istedi.

Sabah uyandığında kendini, her yanı gri ve kahverengi, sevimsiz bir otel odasında buldu. Beyaz çarşaflı bir yatakta çıplak.

Geceyi hatırlamaya çalıştı. Rusça'dan başka dil konuşmayan sarışın kadının görüntüsünden başka bir an seçemedi. Genç, güzel, ucuz tavırlı. Yataktan hızla fırlayıp cüzdanına ulaştı. Yükü hafiflemiş. Eve gitmesine yetecek kadarı bırakılmış yine de. Bir an, kadınla korunmadan birlikte olmasının getirebileceği sonuçların kaygısını yaşadı. Sevişip sevişmediğini hatırlayamayınca biraz rahatladı. İnsan orgazm olmuşsa bunu nasıl hatırlamazdı? İçkiyle öteden beri fazla arası yoktu. Arada bir, yemek eşliğinde bir ya da iki kadeh, hepsi bu. Delikanlıyken bile bir önceki geceyi hatırlayamayacak kadar uçmamıştı. Anlayamadı. Yavaş yavaş giyindikten sonra otelden çıktı.

Yatağında uzanmış düşünürken, yaşamından kaydı silinmiş gecenin suçluluğu giderek Azize'ye yöneldi, düşmanca. Öbür tarafın gerçeğini öğrenmeden verilen hükümlerden. Dayanağı acilen üretilen kızgın varsayımlardan yaratılıp beslenen. Sonra tekrar kendine döndü. Sona mı gelmişti, yeni mi başlıyordu, anlayamıyordu. Yeniden doğuşa inanan Budistlerin, insanın her bir yaşamı boyunca da sürekli ölüp doğduğuna inandıklarını hatırlayıp gülümsedi, birden iyimser. Sonra tekrar Azize'yi hatırladı, bir başka gözle bu kez. Bir gün asansörde soyunup, ardından dansıyla seyircisini fetheden kadın. Arzu edilmediği gerekçesiyle eli silahlı, arzu edildiğinde ortadan kaybolan. Bir an yaşam eğlenceli göründü. Sonra yine çöken kasvet ve birden gelen karar. Tibet'e gidecekti, Budist rahiplerle yaşamaya. Budist doğmadan Budist olunabilir mi sorusunu bir kez daha görmezden gelerek tabii. Ardından sızdı.

Tibetli şair ve aziz Milarepa der ki: Benim dinim, pişmanlık duymadan yaşamak ve pişmanlık duymadan ölebilmektir.

Öğleden sonra ikiye beş kala!

Taksi şehrin sonradan olma varlıklı mahallelerinden birinde, iki yanı nasılsa hâlâ ağaçlı kalabilmiş sokaktaki tek katlı bir evin

önünde durdu. Azize, üzerinde bedenine yapışan düz siyah elbisesi, gözü evin kapı numarasında, demir kapıyı açıp bahçeye girdi. Zili çaldığı anda birden irkilip geri çekildi. Kuş çığlıklı zilleri her duyuşunda böyle olurdu. Kapıyı sıkma başlı genç bir kadın açtı. Pembe tenli, yumuk gözlü. Gülümser gözlerinin gerisindeki muhasebeciyi gizleyemeyen bakışıyla. Azize o anda geri dönmek istedi. Ama genç kadının metalik sesi çıkmıştı bile.

– Azize hanımefendi?

– Ben Azize!

– Buyrun! Sizi bekliyorduk.

Azize, bekliyorduk da ne demek diye düşündü, ben bu kadını tanımıyorum ki. İçeriye girip genç kadını izledi. Antreyi geçip salona adımını attığında Abdullah'ın evini hatırladı. İlk bakışta benzer yanları yokmuş görünse de. Azize'nin hissedip de adını koyamadığı, benzer değil, ortak yanlarıydı. Yaşamazlık ve kasvet. Havada bildik bir koku. Azize az sonra kokuyu tanıdı. Gülsuyu. Tavanda, beş yıldızlı bir otelin lobisinde olması gerekirken yanlışlıkla bu salona getirilmiş dev kristal avize. Bitişik serilmiş halılar cami zemini nizamı.

Dansözlüğe ilk başladığı yıllarda Azize, ramazanda oruç tutar, bazen evin yakınındaki camiye gittiği bile olurdu. Huzuru, hayatı geldikçe yaşamanın yalınlığında bulduğu o günlerde camiler de farklıydı sanki. Sonraları hayatını kendi dışında olup bitenlere kaptırmaya başladığında, çok az insanın yakalayabildiği yalınlığı kaçırmakta olduğunu görememişti. Gün gelip şöhretin kaçınılmaz yazgısına başkaldırdığında, dansı bırakırsa hayatı da bıraktığı yerden yakalayabileceğini sanmıştı. Ama hayat geriye sarılıp istenen zamana dönülerek yaşanamıyordu. Tanrıların korumasına sığındı.

Azize kendisine gösterilen, kenarları ahşap oymalı, nefti renkli kadifeyle kaplı koltuğa otururken, duvarlara rasgele serpiştirilmiş yaldız çerçeveli eski yazıları fark etti ve üzerinde bir ağırlık hissetti. Bir tiyatro dekorunun içine yerleştirilmiş gibi. Sonra karşısında, perdelik kumaşları hatırlatan bir kaftana sarınmış tom-

bul kadını gördü. Makyajsız yüzü solgun beyaz, başı üzeri işlemeli şifonla örtülü. Bir an Dürrü'yü tanıyamadı. Daha doğrusu, sesini duyana kadar.

– İhya ettin Azizem! Lütfettin!

Ardından gelen öpüşme taklidi ayin. Oteldeki gönülden kucaklaşmadan farklı. Dudakları değdirmeden yanak teması. Üç kere. Azize o anda yine çıkıp gidivermek istediyse de hayretin afyonuyla olduğu yerde kalakaldı. Tekrar koltuğuna oturduğunda, kapıyı açan genç kadın sessizce gözden kaybolmuştu. Dürrü, heyecanını belli etmemeye çalışarak konuşmaya başladı.

– Bu kadar çabuk arayacağını beklememiştim. Beni çok mutlu ettin!

Gözleri Azize'nin kuşkulu bakışlarıyla karşılaşınca açıkladı:

– Tedirgin olmana gerek yok hayatım. Sadece bir konuda fikrini almak istemiştim.

Azize'nin göz ucuyla salonu incelediğini fark edince devam etti:

– Bu ev yaklaşık on yıldır benim. Şehirde olup biten herşeyden haberi olan Selami'den saklı tutabildiğim bir sır. Belki de bilmezlikten gelmeyi tercih ettiği. Bunu hiçbir zaman öğrenemeyeceğim... Selami, Rasputin'in gerçek adı.

Azize'ye bakıp bekledi. Soru gelmeyince yüzünde meydan okur bir tavırla devam etti. Korktuğundan aslında.

– Mert bir kadın olduğunu, senden sır çıkmayacağını biliyorum. Onun için açık olacağım... Sevgililerimle burada buluşurdum.

Azize'nin yüzündeki hayreti görünce açıkladı:

– Rasputin herşeyimdi, ben de onun için öyleydim. Ona taptım, kendimi adadım. Kadını, anası, kızı oldum. Ama yaşadığım hayat onunkiydi.

Hüzünlü yüzünden inen iki damla yaşın dinmesini bekledi. Azize'nin yüzü ifadesiz, gözyaşlarının gerçekliği konusunda ikna olmadığı çok belli.

– Çok sıkıntı çektim, genç kızlığımda, sonraki yıllarda. Sonra Selami'yi bulduğumda ona sımsıkı sarıldım. Bana herşeyi verdi,

karşılığında hayatımı istedi. Ben de şükran borcumu ödemek için kendimi ona cömertçe sundum. Son anına kadar.

Bir an durup bekledi.

– Önceleri, o güne kadar ayakta kalabilmemi sağlamış olan inadımı bir kenara itmeye çalıştım. Teslim olmama izin vermeyen inadımı. Ama giderek, kendime ait bir dünyam olmadan Selami'ye istediklerini veremeyeceğimi anladım...

Azize'ye hüzün taklidi bir bakış gönderdikten sonra devam etti:

– Bu öyle bir inat ki, geçmişte onun kırılmakta olduğunu, yenik düşeceğimi anladığım gün köprüden atlayarak canıma kıymak üzereyken, son anda kurtarılmıştım. O olay Selami'yle beraberliğimin başlangıcı oldu.

Azize birden asıl merak ettiği şeyi soruverdi:

– Neden böyle bir kıyafetle dolaşıyorsun?

– Günahkâr kulların huzura kavuştuğu yolu seçtim, Hak Taala'nın yolunu.

Azize birden sinirlendi. Kadının sergilemeye çalıştığı tiyatronun seyircisi olmaya niyeti yoktu. Gözleri yine deli bakmaya başladı.

– Anlayamadım! Otelde seninle karşılaştığımda herhangi bir kadındın. Sonra gökten vahiy mi indi?

Dürrü itidalini korumaya çalıştı.

– Son aylarda bir dergâha gider oldum. O gün bu gün beş vakit namaz kılıyorum. Dışarıya çıktığımda bile seccadem yanımda. Otelde de yanımdaydı.

Azize daha fazlasını dinlememek için Dürrü'nün sözünü kesti. Tanrı'yı suçluluklarından kurtulabilmek için kullananları her zaman ikiyüzlü bulmuştu. Dürrü'nün şu anda yapmaya çalıştığı o bile değildi. Bütün bunların gerisinde bir hesap vardı, ama ne? Kadına karşı tiksintiye benzer bir duygu yaşadı.

– Yani sevgililerinle yaşadığın aşklar, yerini birden Tanrı aşkına bıraktı.

Dürrü'nün yüzünden geçen anlık gölge hızla sevecen bakışlı

maskeye dönüştü.

– Seni şaşırttım galiba?

O anda sıkma başlı genç kadın tekrar göründü. Elindeki tepsideki çayları ve ay çöreklerini sehpanın üzerine koyduktan sonra yine sessizce kayboldu. Azize, Dürrü'nün sorusuna doğrudan cevap vermedi.

– Tesettüre giren biriyle ilk defa karşılaşıyorum.

Sonra gözlerini Dürrü'ye dikip sordu. Başka zaman olsa, sormayı saygısızlık saydığı türde bir soru. Ama bu kez nedense kendini tutamadı.

– Nasıl başladı?... Yani sevgililerin!

– İlki Selami'nin korumalarından biriydi. Zihni! Yirmi üç yaşındaydı. Bu evi onu tanıdıktan sonra edindim. Zihni bir süre sonra Selami'nin yanından ayrıldı. Öğrenirse diye korkuya kapılıp. Selami'yle beraberliğimizin ilk yıllarında beni izlettirdiğini biliyordum. Sonraları bunu sürdürmez olmuştu.

– Zihni'yle ilişkin ne kadar sürdü?

– Birkaç ay sanırım.

– Sen mi bıraktın?

– Hayır, o beni bıraktı. Bu eve kapatılmaktan, gizlilikten sıkıldı... Zaten terk edilen hep ben oldum. Onları paraya, hediyelere boğdum. Belki de aşırıya gittim... Gençtiler. Benden daha yürekli çıkıp kendi hayatlarını istediler.

Sonra birden boynu bükük bir ifadeyle konuşmaya başladı.

– Ben ise kendimi Selami'nin koruyucu kollarına bırakıp kolayı seçtim...Gençtim, ama çok, çok yorgundum.

Ardından ansızın canlandı.

– Hayatım, hiç çörek almadın ama!

Azize, kadın usta bir oyuncu diye düşündü. Odalardan birinden müzik sesi geliyordu. Türünü seçemedi, ama o ortama hiç uymayan. Yine bir an önce oradan gitmek istedi.

– Benimle ne konuşmak istediğini açıklamadın. Zamanım biraz sınırlı.

Dürrü seyircisini etkileyememiş olduğunu fark etmenin bozgununu belli etmemeye çalıştıysa da zorlandı.

– Tabii hayatım! Seni sıktımsa affet!...

Azize kesin bir tavırla sözünü kesti:

– Dinliyorum!

O anda salondaki telefon çaldı. Dürrü telefonu açtıktan bir an sonra yüzü gerildi, kızardı. Sessizce ahizeyi yerine bırakıp kendi kendine konuştu:

– Yine o!

Sonra Azize'ye dönüp açıkladı, bakışları bıkkın.

– Sabahtan beri kaçıncı bilmiyorum. Bu numara istihbarat kayıtlarına kapalı olduğu halde nasıl bulduklarını anlayamıyorum.

Azize kadının çaresizliği karşısında bir şey söyleme gereğini duydu.

– Bugünlerde çok kişiye oluyor. Sessiz telefonlar mı?

– Hayır! Bir erkek sesi.

– Ne diyor?

– Seccadeli orospu deyip kapatıyor.

Azize karşılık vermeyince yaşanmaya başlayan gergin sessizliği yine Azize bozdu.

– Belki savcılığa başvurman işe yarayabilir. Biz... konumuza dönebilir miyiz?

Dürrü'nün yüzüne zorlama bir gülümseme yayıldı.

– Ah evet! Tekrar özür dilerim. Sözünü edeceğim insan genç bir dost. Adı Ender!

O anda salona açılan kapıda uzun boylu, siyah kıvırcık saçlı bir genç göründü. Açık bıraktığı kapının ardında bir yerlerden duyulan müzikle birlikte. Güçlü bir sesin yorumladığı şarkı.

– Bu dünyanın anasını...

Dürrü'nün keskin bakışıyla karşılaşan genç döndü ve telaşla kapıyı kapadı. Otuzunun hayli altında, az beslenmiş görünümlü bedeni gibi ruhu da çelimsiz. Omuzu çöküktü, bakışı fersiz. Azize o anda Abdullah'ın uyuz kedi toplarcasına sokaktan alıp götürdüğü oğlanları hatırladı. Kendi derinindeki perişanlığı yansıttığı için seçilen, sonra da kanını emen sülükler. Dürrü, gözlerinde gizleye-

mediği pırıltıyla çocuğa baktı. Sanki ona hayran. Azize bir an kadına acır gibi bir duygu yaşadı.

– Seni geçen akşam dansını izlediğin Maria'yla tanıştırmak istiyorum.

Çocuk elini uzattı, Azize'nin uzatmasını beklemeden. Sonra eğilip, Azize'nin karşılık vermek zorunda kaldığı eline bir buse dokundurdu. Islak! Dürrü, başı zafer kazanmış kumandan tavrıyla dik, konuşmasını sürdürdü.

– Ender çok yetenekli bir...

Azize uzun bir tiradın başlangıcında olduğunu hissetti ve Dürrü'nün konuşmasını buz gibi bir sesle kesti. Çocuğu küçümsediği açıkça belli.

– Hangi konuda?

Dürrü bir an şaşırdı, sonra ani bir manevrayla Azize'nin sorusunu gelmek istediği konuya girizgâh olarak kullandı.

– Müstesna bir sanatçı ruhuna sahip. İnan ki öyle! Televizyonla ilişkin olduğu için düşündüm ki...

Azize, birden sıradan bir konuk, gülümsedi.

– Ellerimi nerede yıkayabilirim?

– Tabii!.. Ender sana yolu göstersin!

Azize sokak kapısının sol yanındaki tuvaleti eve girer girmez fark etmişti. Aynada saçlarını düzelttikten sonra eğilip yüzünü inceledi, daha önce fark etmediği birkaç kırışığı silmek ister gibi bir süre cildini ovuşturdu. Gözleri dişi. Tuvaletten çıkıp kapıya yöneldi, sessiz olmak için çaba göstermeden. Az sonra sokakta yürüyordu.

O sabah otelde gazetelere bakarken, Rasputin'in, vasiyetinde, yasal varislerinin payları dışında kalan servetini vaktiyle kurduğu bir vakfa bıraktığını okumuştu. Adını Azize'nin bile duyduğu, sağ eğilimli bir partiyle bağlantısı bilinen vakıf. Dürrü'ye hiçbir şey bırakmadı mı diye düşündü bir an. Bu ani tesettür neydi? Sonra gazetede okuduğu başka bir şeyi hatırladı. Rasputin'in yıllardır birlikte yaşadığı Dürrüşah adlı kadının da vakfın yönetim kurulu üyesi olduğunu. Ve esrar biraz çözülür gibi oldu. Ardından varsa-

yımlar.

Rasputin'in, bu evden ve Dürrü'nün ilişkilerinden haberdar olduğu anlaşılıyordu. Azize'nin bilemediği bir nedenden, belki de Dürrü'nün desteğine muhtaç olduğu için göz yummuştu. Böylece, karşılıklı çıkar ve dayanışma üzerine kurulan şirket on yedi yıl başarıyla sürdürülmüştü. Şimdi sıra Dürrü'ye artık ihtiyacı olmayan Rasputin'in intikamındaydı. Herşeyi denetiminde tutmaya alışmış Rasputin, Dürrü'nün kendisinden sonraki hayatını da ipotek altına almıştı. Dürrü sözkonusu partinin değerlerine uygun yaşadığı sürece suyun başında kalabilirdi. Bu da başlattığı soytarılığa katlanabileceği süre demekti. O anda Azize'nin iç diyaloğu birden yüksek sese dönüşüverdi.

– Seccadeli orospu!

Düşüncelerine dalmış yürümekte olduğu için, bakışlarının karşı yönden gelip yanından geçmekte olan yaşlı adama takılmış olduğunu fark etmemişti. Adamın yüzündeki şaşkınlığı gördüğü an çok utandı.

– Özür dilerim! Sizinle ilgisi yoktu.

Ve yürüyüşünü sürdürdü. Adam durmuş, hayretle arkasından bakarken.

Düşüncelere dalıp giden Azize'nin görmezlikten geldiği bir başka şey vardı. Dürrü'nün evinden çıktığında içindeki kıpırtıyı hissetmiş, ama bunun orada yaşadığı gerginlikten kaynaklandığını düşünmüştü. Oysa şimdi yürüyüşü coşkulu bir dansa dönüşmüş, bakışları kendisini de tedirgin edecek kadar dizginsiz. Kaldırımda yürüyenlerin gözleri sık sık üzerinde. Dürrü'nün hikâyesini dinlerken, yıllardır kapalı tutulan kapağın aralanmaya başladığının henüz farkında değildi.

Bir süre yürüdükten sonra yorulduğunu hissetti. Bir taksi bakınmak için başını çevirdiğinde beyaz bir arabanın biraz ardından kendisini izlemekte olduğunu fark etti. Geçmişte yaşadığı benzer durumlarda gazoz şişesi fırlatılmamıştı ama, hani neredeyse ona yakın olaylar. Satılmış'la yaşanan şey farklıydı. Çocuk yalnızca gülümsemiş, sonra dönüp bakan Azize olmuştu. Araba yakınlaş-

tı, Azize'yi geçip biraz ötede durdu. Sonra hiç beklemediği bir şey oldu ve sürücüsü inip yaklaştı. Sıcak bakışlı, Azize'nin yaşlarında.

– Gideceğiniz yere götürmeme izin verir misiniz?

Azize donakaldı, hazırlıksız yakalandığı depremin çaresizliğiyle. Adam telaşlandı.

– Özür dilerim! Çok özür dilerim. Tedirgin etmek istememiştim.

Ama Azize gerçekten titriyordu. Adamın bakışı üzgün, sesi yumuşak.

– Korkuttum, değil mi? İsterseniz derhal gidebilirim, ama sizi bu hale getirip bıraktığım için kendimi affedemem.

Sonra yardım ister bir bakışla ekledi:

– Ne yapmam gerektiğini lütfen siz bana söyleyin.

Azize'nin titremesi birden geçti, başını kaldırıp adamın gözlerine baktı. Sonra ağzından tek tek dökülen sözcükler. Konuşan sanki kendisi değil.

– Beni gideceğim yere götürmenizi rica edebilir miyim?

Arabaya bindiklerinde adam utangaç gülümsedi.

– Adım Haluk!

– Azize!

Adam şaşırmış baktı.

– Maria olduğunu sanıyordum. Dansınız beni çok etkiledi. Abarttığımı düşünmeyin, ama bazı bölümleri hâlâ gözümün önüne gelip gidiyor.

Bir an duraksadıktan sonra devam etti:

– Önce emin olamadığım için sizi bir süre izledim. Kaldırımda yürüyen kadının gerçekten o dansı yaratan kişi olduğunu anladığım an heyecanlandım.

Azize emniyet kemerini bağlarken çocuksu bir bakışla gülümsedi.

– Maria sahne adım. Geçmişten kalma!

Öğleden sonra ikiyi on geçe!

Zeus aşağıya indi. Yüzü dinlenmiş gibi, ama yine de asık. Muhteşem ona takılmak istedi, beceriksizce.

– Günaydın demek için biraz geç olduğuna göre ne demem gerektiğini bilemiyorum.

Zeus donuk bir bakış gönderdi.

– Ne istersen!

Muhteşem geriledi.

– Bir şey yemek ister misiniz?

– Omlet ve portakal suyu yeter!

Muhteşem birden masanın üzerindeki zarfı hatırladı, alıp uzattı.

– Bunu Hidayet getirmiş. Sabah erken geldiği için bahçedeki polise bırakmış.

Zeus ilgisiz bir tavırla zarfı açıp baktı.

– Ayrılmadan önce çektiği fotoğraf.

Sonra yüzü değişti. Hatırlamaya çalışır gibi Muhteşem'e baktı.

– Dördümüzü birlikte çekmemiş miydi?

Muhteşem anlamadı.

– Siz, ben, Müslim ve İsa'yı kastediyorsanız evet!

– Bu resimde Müslim ve İsa yok! Yani yerleri boş!

Muhteşem, Zeus'un uzattığı fotoğrafı alıp bakınca önce şaşırdı. Sonra yüzüne yayılan panik.

– Aman tanrım! Ben bir hortlakla mı beraberim?

Zeus umursamaz bir tavırla cevap verdi:

– Hortlak onlar değil, biziz.

Bir an durup devam etti:

– Belki de gerçekten yaşayan ruhlar kâğıt üzerine tespit edilemezler... Omletimi hazırlar mısın?

Öğleden sonra dört!

Dürrü işemesini bitirdikten sonra tuvaletten kalkmadı. Dirseklerini dizlerine yaslayıp, yüzü ellerinin arasında düşünceye daldı. Geçmişte yaşadığı tek göz evlerde de, koskoca pembe sarayda da tuvaletlerde huzur aramıştı. Bunaltıcı sıcak yaz günlerinde sığınılan bir ağacın gölgesi gibi. Azize'nin evden çıkıp gitmesi onu sarsmıştı. Anlaşılmamış ya da kendisini anlatamamıştı. Belki de anlatması mümkün değildi. Azize açıklamalarını kuşkuyla karşılamıştı, oysa Dürrü onunla yeterince açık konuştuğunu sanmıştı. Sevgilileri olmuştu. Ama onların, Rasputin'le beraberliğinde silinip yok olmamak için sarıldığı can simitleri olmaktan öte bir anlam taşımadığına bir başkasını inandırabilmesi zordu. Hele Rasputin'in ölümünden aylar önce bu ilişkilerin zaten anlamını yitirmeye başladığına inandırabilmesi. Bir süredir düzenli namaz kıldığı doğruydu. Rasputin'in kurduğu vakıftan bazı kişilerin teşvikiyle zaman zaman katıldığı dergâha ve oradaki bazı insanlara giderek bağlanır olmuştu. Dik başlılığından yorulmuştu, ama başka insanlarla ortak bir dünyayı kabul etmenin kolay olmayacağının farkındaydı. Geçmişini kabul edemediği için, insanların bir konsomatris eskisi olduğunu sürekli hatırladıkları düşüncesinden kurtulamıyordu. Bu nedenle o gece, güneydeki otelde oturmuş düşünürken vakıftaki görevinden ayrılmaya karar vermişti. Yönetim kurulunda olmasını Rasputin istemişti. O hayattayken kendisine gösterilmiş olan itibarın sürmeyeceğini biliyordu. Onlardan önce davranmalıydı. Selami, zamanında ona yüklü bir servet bağışlamıştı. Kimseye ihtiyacı yoktu. Dergâhta kendisini kabul ettirmek için örtünmesi de şart değildi, ama bocalıyordu. Son zamanlarda dünyadan korkar olmuştu için için. Kulağında Azize'nin sesi.

– Neden böyle bir kıyafetle dolaşıyorsun?

Azize'nin tokadı onu silkelemişti. Orada, tuvaletin üzerine oturmuş kendisiyle yüzleşmeye çalışırken saçmalamış olduğunu kabul etti. Olmadığı, olamayacağı bir kimliğe kendini zorlamıştı.

Tanrı'yla başlattığı ilişkiyi kendince sürdürebilmeliydi, ödün vermeden. İnanç onun inancıydı. Gözlerine birden dolan yaşları eliyle silmeye çalışırken dışarıdan sıkma başörtülü kızın sesi duyuldu.

– Hanımefendi, iyi misiniz?

Sert bir ses cevap verdi:

– Bir şeyim yok. Sen işine bak!

Azize'ye, Ender'le bir ilişki yaşamadığını açıklama fırsatını bulamamıştı. Çocuk zaten iktidarsızdı. Altı ayı aşkın bir süredir yeni sevgilisi olmamıştı. İstememişti, istemiyordu. Ama Ender'le tuhaf bir bağı vardı, dayanağı olmayan bir hayranlıkla karışık. Onun hayatta layık olduğu yeri bulamadığına inanmıştı, el vermeliydi. Sanki birbirlerine kendilerini hatırlatıyorlardı. Son zamanlarda o da Dürrü'yle birlikte dergâha gider olmuştu. Bir de Kemal vardı, onu terk eden son sevgilisi. Bir başbelası. Bir sabah Dürrü'ye hakaretler yağdırdıktan sonra çekip gitmişti. Ardından başlayan şantaj ve hayatında hiç ödün vermemiş kadının korkuya kapılıp boyun eğişi. Talepler artınca Dürrü sonunda resti çekmişti, ama böyle işlerden kolay sıyrılınmadığını bilecek kadar yaşamıştı. An gelip öylesi bunalmıştı ki bir gece Selami'ye herşeyi açıklamak üzereyken son anda kendini toparlamıştı. Art arda gelen aşağılayıcı telefonlardan ve ölüm tehditlerinden artık onu koruyacak kimsesi de yoktu. Ama direnecekti. Selami'nin adamlarından birine biraz para verip olayı kökünden halletsem mi diye düşündüğü bile olmuştu. Yalnızca düşünmüştü tabii. O kadarına cesareti yoktu. Ya da henüz yoktu.

Öğleden sonra beş!

Zeus motorsikletinden inince bir süre açık denizi seyretti, düşünceli bir yüzle. Ardından, yaşlı çamın önüne gidip onu tepeden toprağa süzdü, delici bakışlarla. Sonra birden sordu:

– Neden herşey sürekli değişiyor?

Yaşlı çam gülümsedi.

– Çünkü hayat böyle!

– Peki ya ölüm?

– Yaşam ve ölüm senin kafanın içinde Zeus! Başka bir yerde değil. Ruhun kendi doğası aslında değişimlerden ya da ölümden etkilenmez. Ama o derinlerde saklıdır, üretilen duygular ve düşüncelerin örtüsüyle karanlıkta. Bazen bir an için ona ulaşılabildiği olur. Sonra yine ölüm korkusu.

Zeus'un yüzü gölgelendi. Ağaca sırtını dönüp birkaç adım attıktan sonra durdu, bir süre denizi seyretti. Sonra tekrar yaşlı çamın karşısında.

– Ruhumuzun özüne, doğasına ulaşmak mümkün mü yaşlı çam?

– Şartlanmalar, alışkanlıklar ve dış etkiler. Sıradan zihin, enerjisini bunları dış dünyaya yansıtarak tüketir. Sürekli tekrarlamalar, savunmalar ve düzmece bir tutarlılık. İnsanın kendisini ve zamanı durdurup kendisini korumaya alma çabalarına rağmen değişim yine de sürer ve ardından ölüm.

– Yani ona ulaşmak mümkün değil mi?

– Ben böyle bir şey söylemedim. Sorularını, ya ve ya da şeklinde sormaya alışmışsın.

– O zaman seni dinliyorum.

– Ruhun özü insanın onu fark edebilmesi için fazla yakınındadır. İnsanın kendi yüzünü göremediği gibi, ruhun da kendi doğasına ulaşması zordur.

Zeus, canı sıkılmış, sordu:

– Ona ulaşamadan öleceksem yaşamış olmamın anlamı ne?

Yaşlı çam gülmeye başladı.

– Bu, insanın en büyük yanılgısı aslında. Kaçınılmaz ölümünden kaçınma çabaları. Gelecekte hayatta kalabilmek için bugünden vazgeçmek.

– Ölümden neden bu kadar çok korktuğumuzu biliyor musun?

– İnsan kim olduğunu bilmediği için ölümden korkar. Çünkü

kimliğini, çevresi ve sahip olduklarıyla tanımlamaya çalışır. Onlar olmadan, ömür boyu birlikte yaşadığı halde hiç tanımadığı kendisiyle baş başa kalmaya katlanamaz. Sessizliğin içindeki kendine ait o yabancıyla. Onun için her anını hareket ve gürültüyle doldurmaya çalışır. Ölüm onu saklandığı kovuktan çıkarana dek.

Zeus bir süre yaşlı çamı inceledi, soran, isteyen, bekleyen gözlerle. Karşılık gelmeyince birden ondan intikam almak istedi.

– Tibet'e gidiyorum.

Yaşlı çam ilgiyle sordu:

– O buraya gelemez mi?

Zeus alaycı bir sesle cevap verdi:

– Tibet bir ülke.

– Biliyorum.

Dedi yaşlı çam, sabırla. Zeus, küskün, dönüp yürüdü tekrar, denizi seyretmek için. Yaşlı çam arkasından seslendi.

– Müziği bırakmanın yeniden doğabilmek için yeterli bir neden olduğunu mu sanıyorsun?

Zeus yerinde kalakaldı hayretle, dönüp yaşlı çama doğru yürüdü.

– Sen!... Sen müziği bıraktığımı nereden biliyorsun?

– Hissettim!

Bir an bekleyip devam etti:

– Dersini almış olmalıydın. Topraktan kopmamış müziğe ulaşırsan kendine de ulaşabileceğine inanmışken bir başkası gelip sana evrenin müziğini sundu.

Zeus hayretle ağaca baktı.

– Bunları nasıl biliyorsun?

– Çünkü ben de dinledim.

– Bu kadar uzaklarda olduğun halde.

– İnsan olmadığımı unutuyorsun. Aslında o müzik evrende her zaman var. Ben ilk kez bir insanın sesinden dinledim. Sizlerse ilk kez duydunuz.

Zeus bir süre önüne baktı, düşünceli. Sonra öfkeyle isyan etti.

– Ne hakla gelip benim dünyama girdi ki?

Yaşlı çam düşünceli bir yüzle cevap verdi:

– Herhalde o da sende kendine ulaşabileceğine inanmıştı. Kendini terk etmiş, çok yalnız biri olmalı. Yanılgısını fark edince içindeki seni yok etmek istemiş olabilir.

Zeus hâlâ öfkeli.

– Yani beni kullandı.

– Bir bakıma! Çünkü sen buna izin veren bir konumdaydın.

– Ne demek istiyorsun?

– Dünyayı kullanmaya çalışmış olduğun için.

Zeus yine önüne baktı.

– Peki şimdi?

– Artık onun kendisini kendi dışında arayacağını sanmıyorum.

– Bunu nasıl bilebiliyorsun?

– Sana rağmen evrenin müziğini seslendirebildiği için.

Zeus şaşırdı.

– Bu çok doğru. İlk karşılaştığımızda benim şarkılarımı söylüyordu. Peki ya ben?

Yaşlı çam biraz düşündü.

– Az önce Tibet'ten söz etmiştin. Sana Tibetli Patrul Rinpoche'nin anlattığı bir hikâyeyi aktarmamı ister misin? Ömrü boyu bir kuyunun dibinde yaşamış olan yaşlı kurbağayla ilgili.

Zeus başını salladı, şaşkın. Yaşlı çam devam etti:

– Bir gün denizde yaşayan bir başka kurbağa onun ziyaretine gelir. Kuyudaki kurbağa sorar:

– Nereden geliyorsun?

– Okyanustan.

Der diğeri.

– Okyanusun ne kadar büyük?

– Uçsuz bucaksız.

– Bu kuyunun dörtte biri kadar var mı?

– Daha büyük.

– Daha mı büyük? Yani yarısı kadar.

– Hayır, daha da büyük.

– Bu kuyu kadar mı?
– Burasıyla kıyaslanamaz.
– Bu imkânsız! Gidip kendi gözlerimle görmeliyim.
Birlikte yola çıkarlar. Kuyudan gelen kurbağa okyanusu gördüğünde öylesi bir şok yaşar ki kafası patlayarak paramparça olur.

Zeus hikâyesini bitiren yaşlı çama bir süre anlamaz gözlerle baktı, sonra hırçın bir tavırla dönüp yürüdü ve uzun süre denizi seyretti. Döndüğünde gözlerini ağaca dikip sordu:
– Bu hikâyeyi bana neden anlattın?
Yaşlı çam gülümsedi.
– O bir kurbağanın hikâyesiydi.

Sohbetleri böylece sürdü gitti. Zeus, yaşlı çama her öfkelenişinin ardından huzura neden biraz daha yaklaştığını anlayamadan.

Akşam yedi!

Azize yolda yürüyor, uçarcasına. Arada bir kendisini tanıyıp bakanlara aldırmadan, bakışları yumuşak. Haluk'la çay içtikleri kafeden ayrıldığından beri yürüyor. Ona, geçmişinde hiçbir erkekle birlikte olmadığını bile söylemişti. Haluk şaşırmamış, üstelik belki de onun için böyle dans edebildiğini söyleyip Azize'yi şaşırtmıştı. Bir erkeğe ilk kez kendini anlatmıştı. Abdullah'ın dışında, Abdullah'tan farklı. Haluk da yalnızdı. Biraz yaralı, ama küskün değil. Karısı önceki yıl bir yabancı kadınla tutkulu bir ilişki yaşamış, ardından onunla birlikte okyanus ötesine kaçmıştı haber vermeden. Hiç sergiye katılmamış bir ressam ya da resim yaptığını sanan bir kadın. Bir deli kentten diğerine, oradaki yüksek sanat olaylarına katılmak amacıyla göç ettiğini yazmıştı sonradan. Bir de o orta yaşlı kadına aşkı. Haberleşmiyorlardı. Ama bir kadın uğruna terk edilmiş olmak Haluk'a hâlâ bilmece gibi ge-

liyordu. Bir erkekle yarışabilirdi belki, ama bir kadınla nasıl? Kafede otururken, bir ara eski bir Nat King Cole şarkısını birlikte mırıldanırken bulmuşlardı kendilerini. *Casablanca* filminden söz edip, metafizik tartışmışlardı. Haluk geçen yıl Çin'e gitmişti, Azize'nin gidebilmeyi hep düşlediği ülke. Azize, telefon numarasını kendiliğinden vermişti. Biraz yürümek istediğini söyleyip ondan ayrılmadan önce.

Karşı kaldırıma geçmek için adımını attığı an son hatırladığı, duyduğu acı fren sesi. Kendisine geldiğinde karşısında Zeus'un kaygılı gözleri, uzaktan bakan meraklılar ve yerde yatan motorsiklet. Toparlanmaya çalışırken Zeus'a bakıp gülümsedi.

– Kurban edilebileceğim bana söylenmişti.

Sonra kendi kendine mırıldandı.

– Bu defa kıl payı kurtulan ben oldum.

Zeus başından kaskını çıkarırken ona hayretle baktı. Deli gözler gitmiş, şimdi bakışları yumuşak, hatta sıcak. Çok güzel kadın, şimdi bir başka güzel.

– Seni gideceğin yere götürebilir miyim?

Azize gülmeye başladı, bir süre kendini durduramadan.

– Onu daha önce başka birisi yaptı.

Zeus'un anlamadığını fark edince konuyu değiştirdi.

– Sana bir açıklama borçluyum. Havuzun kenarına gelmememle ilgili.

Bir an duraksadı.

– Ben o gece iyi değildim.

Tekrar kısa bir sessizlik.

– Hatta yardıma muhtaçtım.

Zeus önüne baktı.

– Belki de öylesi iyi oldu. Yani gelememen.

Azize gülümsedi.

– Bence de!

Zeus'un gözü motorsikletine takıldı. Eğilip yerden kaldırdı.

– Orada oldukça insanlar bize bakıp duracak.

– Az önce seni zor durumda bıraktığım için üzgünüm. Dü-

şünceye dalmıştım.

Zeus gülümsedi.

– Ben de kendi düşüncelerime dalmıştım.

Bir an duraksadıktan sonra açıkladı:

– Tibet'ten geliyorum.

Azize anlamaz gözlerle bakınca devam etti:

– Bu nedenle hatanın kimde olduğunu bilemeyiz. Belki de yazgımızdı bu. İsimsiz insanlar şehrinde sen ve ben.

Azize ona hüzünle baktı.

– Müziği bırakmışsın.

Zeus güldü.

– Dansını gördükten sonra sürdüremezdim.

Azize önüne baktı.

– Bir gün tekrar dans edersem seyircim olur musun?

– Bir gün tekrar şarkı söylersem beni dinlersen.

Azize başını kaldırdığında Zeus'a baktı, gözlerinde yaş.

– Sana teşekkür borçluyum. Bana uzun süre el verdin, bilmeden.

Sonra birden gülümsedi, sıcak, yumuşak.

– Hoşça kal!

Zeus bir an bocaladı. Sonra, elinde tuttuğu kaskı Azize'ye uzattı.

– Bu sende kalsın.

Gecenin ortasında uyanılıp da tekrar yakalanmak istenen rüyanın dönüşü olmayan kayboluşunu bir süre izledi, ardından motorun sevimsiz gürültüsü.

Akşam yedi buçuk!

Önce Ender, ardından Dürrü evden çıktılar. Ender bahçe kapısını açarken, Dürrü evin hemen yanında duran arabasına doğru yürüdü. Art arda patlayan silah sesleri. Esmer bir genç, elindeki silahı cebine sokup koşarak, çalışır durumdaki arabasına atladı ve

hızla gözden kayboldu. Sokakta kimse yoktu. Sıkma başörtülü kız çoktan evine gitmişti. Penceresinden, gökyüzünde belirmeye başlayan ışıklı benekleri anlamaz gözlerle izleyen genç kadın olayın tek tanığıydı. Hızla telefona gidip polis imdat servisini aradı, hat meşguldü. Israr etmedi. Aşağıda olanlar bu şehirde artık sıradan sayılırdı. Tekrar pencereye koştuğunda oraya bakmadı bile. Aklı gökyüzündeydi. Dürrü ve Ender yeryüzünde, cansız ve yalnız.

Dürrü avcısını son anda görmüştü. Bir zamanlar kendisine tapman Kemal'le göz göze geldiğinde ikisinin de yüzünde korku.

Akşam sekiz!

Muhteşem ilk kez geldiği Müslim'in evini dolaşıyor. Balkonlu, verandalı, iki katlı ev, şehir merkezinden uzakta, ormanlık bir vadiye gizlenmiş, zenginler kulübü türünde yerleşim bölgelerinden birinde. Yaşam yoksunu zorlama düzen ve sidik yarışı. Müslim, gün boyu kendileriyle ne yapacağını bilemeyen meraklı kadınların bakışlarından sıkılmış, şehir merkezine taşınmayı tasarlıyor. Daha göz önünde, gözlerden daha uzak. İsa'nın gelişiyle, evde çırılçıplak dolaşan bir eşcinsel çiftin yaşadığına ilişkin, çıkarılan dedikodulardan habersiz.

Muhteşem salona döndüğünde, gözünü televizyondan ayırıp kendisine bakan Müslim'e takıldı.

– Bu ev boş!

Müslim anlamadı.

– Ne eksik?

Muhteşem bir süre düşündü, cevap bulamadı. Müslim devam etti:

– Zeus'un evinde ne işe yaradığını anlayamadığım eşyalar gördüm. Başka yerlerde de. Onların nerede kullanıldığını öğrenmek isterdim.

– Bana göre, stüdyosu dışında Zeus'un evi de boş. Burası ka-

dar olmasa da.

Sonra Müslim'in ne demek istediğini anlar gibi oldu.

– Dünyanın öbür yüzünde süs eşyası kullanmaz mısınız?

– Süs eşyası neden kullanılır?

Muhteşem bir süre bocaladı, sonra cevabını buldu.

– Süs eşyası kullanılmaz, etrafta olması insanın gözünü okşar.

– Dünyanın öbür yüzünde süs eşyası kullanmıyoruz.

Muhteşem konuya bir başka yerden girdi.

– Orada sanat eserleri yaratılmıyor mu?

– Bizler için sanat eseri bir uyaran değil, ilişkidir.

Müslim, Muhteşem'in anlamaz gözlerle baktığını fark edince devam etti:

– Gözümüzü okşayan en güzel şeyin doğa, insanın da doğanın en güzel yaratısı olduğuna inanırız. Sanat eserleri, insan güzelliğinin yansımasıdır.

Muhteşem asık bir yüzle, kendi kendine mırıldandı.

– Hangi doğa? Hangi insan?

Birden Müslim'in kendisinden kopmuş olduğunu ve hayretle televizyona baktığını fark etti.

– Beni dinlemiyorsun!

Müslim onu duymadı bile. Afallamış.

– Bu bizim Nono!

Bir japon yapıştırıcısı reklamında Nono, kopan kuyruğunu anında yapıştırıp hain kahkahalar atan Mefisto rolünde.

– Ne zaman gelmiş? Ne çabuk iş bulmuş?

Bu kez Muhteşem şaşırdı.

– O adam haftalardır televizyonda yapıştırıcı satıyor.

Bir süre bakıştılar, her biri kendi yaşadığıyla şaşkın. Mefisto'nun ardından bir başka reklam sürerken Müslim kumanda aletine bastı, ekran karardı. Sonra başını ellerine gömüp düşünceye daldı. Kafası karışan Muhteşem açıklama getirmeye çalıştı.

– Belki de birbirinin kopyası iki ayrı insan var. Biri orada, diğeri burada!

Bir an durup güldü, gergin.

– Saçmalıyorum!

Müslim başını kaldırıp Muhteşem'e baktı, sonra yüksek sesle düşünmeye başladı.

– Belki de saçmalamıyorsun. Sanırım Nono, dünyamıza dünyanızdan bulaşan bir virüs. Biliyorsun, virüsler hızla çoğalırlar.

Ne diyeceğini bilemeyen Muhteşem pencereye doğru baktı.

– Saat sekizi geçti. Ortalık hâlâ aydınlık!

Müslim bir süre sustuktan sonra birden konuştu:

– Sanırım nedenini biliyorum.

– Anlamadım!

O anda salonun kapısında İsa göründü, mahmur.

– Uzun süredir uyuduğumu sanıyordum. Oysa gece başlamamış bile.

Muhteşem'le Müslim'in yüzündeki düşünceli ifadeyi görünce sordu:

– Canınızı sıkan bir şey mi oldu?

Müslim yumuşak bir sesle açıkladı:

– Dünyamızdan gelen son haberler pek iyi sayılmaz. İki gündür orası çok karışmış. Davut reform hareketi diye bir şey başlatmak istemiş, ama kimse onun ne yapmak istediğini anlayamamış. Bunun üzerine halkımızı cezalandıracağını söylemiş. Onları meydanlarda toplayıp yakmakla tehdit etmiş.

İsa gözleri şimşek, ayağa kalktı ve kollarını kavuşturup salonda aşağı yukarı yürüdü.

– Bunlara son verilmesini istiyorum!

Müslim üzgün bir yüzle İsa'nın yürüyüşünü izledi.

– Efendimiz!

Sonra duraksadı.

– Size böyle hitap etmeyeceğimi unuttum. Artık orada olmadığınızı hatırlatmak istemiştim.

İsa durdu, kollarını indirdi.

– Bir an bunu unuttum.

Sonra birden duygusallaştı.

– Buraya geldiğim günden beri, dünyamı bırakıp kaçtığım için kendimi suçlu hissediyorum. Ama ben onları bırakmasay-

dım, onlar beni bırakacaklardı. Uzak olmayan bir gelecekte.

Müslim ciddi bir yüzle cevap verdi:

– Bundan emin değilim. Halkımız Nono denen ve dünyanın bu yüzünden bulaşan virüsün size bulaşmakta olduğunun farkındaydı ve bir süredir sizin onları terk etmenizden korkuyorlardı. Virüsün kendilerine de bulaşmaya başladığını anladıklarında hazırlığa başladılar. Zamanı geldiğinde sizi izlemek için.

– Bundan bana hiç söz etmedin.

– Edemezdim! Onlardan biriyim.

İsa üzgün bir yüzle sordu:

– Ben bunu nasıl fark edemedim?

– Nono size hissettirmeden halkımızla aranıza bir duvar koyduğu için. Dün gece Zeus'un bahçesinde dünyamızın ezgilerini söylediğinizde onlar da evlerinde ve meydanlarda sizi dinlemiş.

İsa çok şaşırdı.

– Yani burada olduğumu biliyorlar mı?

– Geleceğinizi de biliyorlardı. Aslında uzayda kaybolmadığımı ve bir süredir burada olduğumu da. Dün gece yarısı siz şarkılarınızı bitirir bitirmez yola çıktılar.

İsa'nın yüzünde kaygı, hatta panik.

– Davut'un Oro olmasına itiraz etmediklerini sanıyordum.

– Nono'dan çekindikleri için öyle davranmışlar. Davut artık orada tek başına, yapayalnız. Benimle bahçeye gelin!

Gökyüzünde, şehri ışığa boğan sayısız ateş böceği uçuşuyordu. Her yana saçılıp düşen binlerce havai fişek parçacığı gibi. Dolunay eşliğinde, inanılmaz bir manzara. İsa gözlerini gökyüzünden ayıramadan, hüzünlü bir sesle mırıldandı.

– Dünyamızın sonu!

Olanları dehşetle izleyen Muhteşem, gözlerini gökyüzünden ayırmadan karşılık verdi:

– Ya da bizim dünyamızın sonu!

Önce herkes sokaklarda, balkonlardaydı. Ardından, gökten yalnızca uzaylı değil, altın yağdığı haberi hızla yayıldı. Gelenle-

rin savunmasız oldukları da. Uzay gemileri şehrin her yerine iniyorlardı, rasgele. Sokaklar uzaylı arayanlarla hıncahınç. Sürücüler araçlarını terk etmiş. İlan edilen sokağa çıkma yasağını dinleyen yoktu ve altına hücum inanılmaz bir hızla sürüyordu. Önce devletle halk arasında, kimin kazanacağı başından belli bir yarış. Şehir halkının böyle işlerdeki ustalığı onların doğasıydı zaten. Polis ortada yoktu. Havaalanı trafiğe kapandı. Başkentten yayın yapan radyo ve televizyonlar dışında her türlü yayın durdu. Hastanelerde ameliyatlar aceleyle bitirildi, yangınlar kaderine terk edildi. Sonunda duruma el koymak için ordu harekete geçirildiğinde geç kalınmıştı. Vahşi Batı'da kazananların kendi aralarındaki savaşlar başlamıştı artık. Acımasız, kanlı.

Dünyanın öbür yüzünden gelen birçok insan gereksiz yere hayatını kaybetti. Silahsız, savunmasız kızılderililer. Topraklarından ayrılmayıp beyazların oraya gelmesini beklemeliydiler. Yayınlarda izledikleri olayların düş ürünü olmayıp, dünyanın bu yüzünün gerçeğini yansıttığını bilmeliydiler. Toprağından kopup uygar denen ülkelere giden boynu bükülerin yakıldığını hiç mi duymamışlardı?

Yüce katın kiracısı ne yapması gerektiğini bilemez haldeydi. Bu kadarını istememişti, beklememişti. Ülkeyi şirket gibi yönetme alışkanlığıyla, şu anda da onun için öncelik, gökten yağan altınların ülke ekonomisine etkileri. Kurmaylarıyla bu konuyu tartışıyor. Oysa dünyanın öbür yüzünden gelenlerle nüfusu birden şişen şehir patlamaya hazır bir bomba. Hızını alamayan ya da altına ulaşamayanlar şimdi dükkânlara saldırıp yağmalıyorlar. Yer yer yangınlar başlamış. Dolunay yükselip matlaşırken gökten hâlâ ışık parçaları düşüyor. Gökte de yerde de boş yer kalmadı artık.

Muhteşem, İna'nın gelenler arasında olduğunu biliyordu. Bunu Müslim'in bildiğini de. Ama sormadı. Hidayet'in getirdiği fotoğrafı gördüğünden beri tuhaf bir dinginlik yaşıyor. Hani gecenin ortasında korkulu bir rüyadan uyanıldığında, insanın bir düşmüş deyip yaşadığı rahatlık. Bavullarını kaybedip bir türlü bula-

masa da, en yakın dostunu da öldürse, yaşananlar gerçek değildir. Gerçekliğin gerçek olmadığına inanmak insanı rahatlatır. Gerçek olmayan yaşantılara sorumlu aranmadığından.

Hidayet'in getirdiği fotoğraf konuşulurken Müslim, geldiği yerin soyut bir dünya, orada yaşayanların da soyut varlıklar olduğunu söylediği andan beri Muhteşem onunla yaşadıklarının gerçekdışı olduğuna inanmayı seçmişti. Düş dünyasına geçişin hafifliğiyle birlikte gelen, Müslim'e duyduğu sevgiyi kabul edebilme yürekliliği.

Uzaktan duyulan uğultuları dinleyen Muhteşem soran gözlerle baktı. Bakışları bu dünyadan kopuk, sessizce donup kalmış Müslim'e.

– Neden üzgünsün?

Müslim üzgün, başını eğdi.

– O uğultu halkımın sesi. Oro diye bağırıyorlar. İsa'yı arıyorlar, onu çağırıyorlar. Bulamıyorlar. Oysa o burada ve ben onunla beraberim.

Bir an sustu.

– Ben de halkıma katılıp Oro'mu arayabilmek isterdim. Ama dünyamdaki yerimi kaybettim.

Arkasına baktı, sonra yüzünde birden beliren kaygı.

– Efendimiz! O nerede?

Birlikte her yeri aradılar. Gitmiş olduğunu anladıklarında Muhteşem çok üzüldü.

– Dışarıda neler olduğunu bilmiyoruz. Onu aramaya çıkmayacak mısın?

– Hayır! Artık benim yerim burası, senin yanın. İsa tekrar Oro olmayı seçebilir ya da özgürlüğünü. Bunu o bilecek! Vereceği karar halkımızın da yazgısı olacak.

Azize sokaklardaki kargaşanın ortasında tek başına. Başında Zeus'un kaskı, evine ulaşmaya çalışıyor, ama daha çok yolu var. Korkuyor, hem de çok. Bu şehirde böyle bir vahşetin yaşanabileceğine inanmak istemiyor. Az önce, yan sokaktan ana caddeye

döndüğünde bir sokak ortası cinayetine tanık olmuştu. Sivilceli yüzlü bir genç, şişman, saçsız bir adamın elindeki çantayı almaya çalışmış, adam direnince cebinden çıkardığı bıçağı ona rasgele saplamıştı. Azgın kalabalığın arasından kanlar içinde yerde yatan adama dönüp bakan olmamıştı. Kendisi de! Bir kez daha yolunu değiştirdi. Değiştirdikçe uzayan yolunu. Bu defa da bir dükkânı yağmalayan karanlık yüzlü adamlarla karşılaştı. Tekrar yol değiştirdi.

Karanlık ve tenha bir ara sokağa girdikten az sonra arkasından hızla yaklaşan ayak seslerini duydu. Elini yavaşça çantasına atıp, biraz aradıktan sonra bulduğu bıçağı kılıfından çıkardı. Vaktiyle çalıştığı bir gece kulübündeki şef garsonun, memleketinden armağan olarak getirdiği, kılıfını ilk açtığı an parmağını kestiği için bir daha mutfağa sokmadığı keskin bıçak. O gün bu gün çantasında tabancasıyla birlikte taşıdığı. Ayak sesleri iyice yaklaştı ve ardından gelen ani saldırı. Arkasından çullanıp belinden kavrayan adamın soluğunu ensesinde hissediyor, yüzünü göremiyordu. Sonra bir fısıltı duydu.

– Karşı koymazsan canın acımaz!

O anda Sonya'yı hatırladı. Kahire'de aynı otelin gece kulübünde çalıştıkları, hiçbir ülkenin vatandaşı olmayan kız. Bir gece sohbet ederken ona, ırza geçme olaylarında ne yapılması gerektiği konusunda şaka yollu tavsiyelerde bulunmuştu. Kendine hâkim olmaya çalışıp sakin bir sesle konuştu:

– İşini çabuk bitir! Acelem var.

Önemli olan kumandayı ele alabilmekti. Azize, adamın kendisini yavaşça çevirip yüz yüze geldikleri anı sonradan hiç unutamadı. Sol yanı tamamen yanık bir yüz. Sol gözünün yerinde siyah bir boşluk, sağ gözünde korku. Bir an yaşanan acıma duygusu, ardından adamın iki bacağı arasına hızla sokulan bıçak. Azize ayakkabıları elinde maraton yarışçısı, adamın çığlıkları sokaklarca geride. Tekrar vahşi sürüler, havada "Oro" çığlıkları, yol ortasında bırakılmış araçlar, silah sesleri. Azize koştu, koştu. Altın peşindekilerden de hızlı, bu Yeni Orta Çağ gecesinde. Evinin bulunduğu sokağın köşesini koşarak döndüğü an ayağı bir şeye takı-

lıp kendini yerde bulana dek. Zeus'un kaskı başından düşmüş.

– Lütfen! Lütfen bana bir şey yapmayın. Altınımı aldılar. Verecek şeyim kalmadı.

Azize düştüğü yerden doğrulmaya çalışıp, yanı başında kıvrılmış, korkuyla bakan gözlerin sahibini inceledi. Yumuşak, çocuksu, daha önce hiç karşılaşmadığı kadar farklı. Otuz ya da otuz beş yaşlarında olmalı. Bir an pantolonunun komik olduğunu fark etti. Karikatürlerdeki gibi. Sonra sol baldırındaki kan lekesini görüp irkildi.

– Sen yaralısın!

– Kanamam durdu. Halsizlikten yığılıp kalınca bir süre oturup gücümü toplamak istedim.

Yerinden doğrulmaya çalışırken Azize ona yardım etti.

– Çok güzel bir kadınsın.

Bu durumda böyle bir şeyin söylenmesine çok şaşıran Azize, neredeyse kendisinin de onu yakışıklı bulduğunu söylecekti. Buna daha da çok şaşırıp ürkek bir sesle sordu:

– Uzaylı mısın?

– Biz dünyanın öbür yüzünden geldik.

Azize birden sinirlendi.

– Orada rahat mı battı da bu saçma sapan dünyaya geldiniz?

Sonra söylediğinden utanıp sakin bir sesle devam etti:

– Afedersin! Az önce ben de saldırıya uğradım. Gerginim. Evim hemen şurada. Seni bu halde bırakamam. Benimle geliyorsun.

Genç adam anlamaz gözlerle baktı.

– Rahat batmak ne demek?

Azize ayağa kalkmak üzereyken gülmeye başladı.

– Sana sonra açıklarım. Bir adın var mı?

– Adım Kyan!

– Benimki de Azize! Şimdi bana elini uzat Kyan.

İsa koşuyor. Başında işlemeli Orta Asya takkesi. Kalabalık bir meydandaki seyyar satıcılardan alıp kullanmadığı. Taktığı güneş gözlüklerini, "Japon musunuz?" sorularından sıkıldığı gün al-

mıştı, Müslim'le şehri dolaşırken. Güneşten korunmak için değil. Denize doğru koşuyordu. Kendisini arayan halkının arasından koşarken "Oro" çığlıklarını duydukça yüreğini burkan acıdan bunalmış. Onu tanımamışlardı, oysa o onları anında fark edebiliyordu. "Oro" diye haykırmasalardı da, üzerlerinde dünyanın bu yüzünün giysilerinin gülünç taklitleri olmasaydı da tanıyabilirdi. Bir hain ya da özgürlüğüne sahip çıkacak kadar yürekli. Hangisiydi Oro'dan dönme İsa? Kafasında daha nice benzeri soru, bir an durup onlara yüzünü göstermesine ramak kala tekrar koşmaya başlıyordu. Sonunda ulaşmak istediği yere geldiğinde, kendisini karanlık sulara bırakıp yüzmeye başladı. Yaşam tuhaf diye düşünerek bir yandan.

Denizin içinden tek başına çıkıp yükselen bu zarif yapıyı kıyıdan ilk gördüğü an ona tutulmuş, Müslim ona kulenin henüz halka açık olmadığını söylediğinde düş kırıklığı yaşamıştı. Lanetli Hera'nın kapatıldığı kuleydi burası. Geceleri yüzerek kendisiyle buluşmaya gelen sevgilisi Leandros'a fener tuttuğu yer. Bir gece çıkan fırtına feneri söndürünce yönünü kaybedip dalgalara kapılan Leandros'un adıyla anılan. Tacından, tahtından kaçan yalnız kral şimdi oraya, suyun ortasındaki Leandros kulesine yüzüyordu. Hera'nın ruhundan siyasi sığınma talebinde bulunmak için. Aslında yüzüyor sayılır mı söylemek zor, akıntı onu sürükleyip dururken. An geldi, Leandros'un kaderini paylaşıp kendisini akıntıya bırakmak, gücü tükendiğinde derinlere teslim olup uyuyabilmek istedi. Ölüm ve yaşam içgüdülerinin savaşı uzun sürmedi. Bedeninin yanı sıra aklını da kullanırsa akıntıyla baş edebileceğine inanıp direndi. İyi bir yüzücüydü aslında, Muhteşem'e verdiği sözü tutma adına suya elbiseleriyle atlamasaydı.

Kuleye yaklaştığında gücü iyice tükenmişti. Zorlu bir çekişme başladı. Kuleye ulaşır gibi olduğu an, bilinmeyen bir güç onu alıp uzağa atıyordu. Kazanmak üzere olduğunu hissettiği an sığınma talebinin hoş karşılanmayacağını anladı. Sınır kapısına yaklaşan yabancıyı fark ettiklerinde, kulenin kıyısında havlayamaya başlayan köpekler. Leandros kulesinin pasaport polisleri.

Bir anlık kararsızlık kuleye asla ulaşamamaktı. Soluk soluğa kayalara yapışıp kendini havlayan köpeklerin üzerine attı, gerisini düşünmeden. Sivri kayalar canını yaktı, ama köpekler ona saldırmadılar. Etrafında dolanıp, dişlerini göstererek hırlamakla yetindiler. İçlerinden biri dişlerini ıslak pantolonuna geçirip bırakmamakta bir süre direndiyse de, İsa korktuğunu hissedemeyecek kadar bitkindi. Kulede kimse yoktu. Bekçisi de altın peşine düşmüştü anlaşılan. Denizin ortasındaki adacıkta ıslak ve yalnız. Bir de hırlayan köpekler. Bir an, kendisini geldiği dünyadan bir ezgi mırıldanırken buldu, nasıl, ne zaman başladığını hatırlayamadan. Gönlünden geldiğince. Köpeklerin susmuş olduğunu, şarkısını bitirdiğinde fark etti. Oturup dinlemişler gibi. O anda şehrin her yanından yükselen uğultuları duydu. Oro! Oro! Oro!

Başını kollarına gömüp hıçkırarak ağlamaya başladı. Köpekler sessiz, saygılı.

Ben Oro, yani eski İsa! Lütfen bana yardım edin. Korkuyorum. Sesler gecenin ilk saatlerinde başladı ve hâlâ kesilmedi. Önce gökten ışıklar yağdı. Sonra şehrin her yanından adımı duymaya başladım. Gerçek seslerdi bunlar, düş ürünü değil. Zaman zaman bana tuhaf gelen durumlar yaşadığım olmuştur, ama bunların hiçbiri son günlerde olanlar gibi anlaşılmaz değildi. Önce tanımadığım bir kadının tüfeğinden çıkan kurşunla yaralandım. Ardından ekranlarda sergilendim. Yaralanmamın neden halkı ilgilendiren bir haber olduğunu anlayamadım. Sonra Satılmış kaçırılıp öldürüldü. Nedenini yalnız ben değil, kimse anlayamadı. Onu sevmezdim, ama öldüğünü duyduğumda üzüldüm. Benden başka üzülen olmadı. Satılmış'ın kaçırılışından birkaç dakika sonra Muhteşem, başka bir dünyadan geldiklerini söyleyen insanları apar topar eve sokup tavan arasına sakladı. Çekik gözlü çocuk, başka isim yokmuş gibi adımı benden aldı. O ismi sevmiyordum, ama alışmıştım. Düşmanlarından saklanmak için bana yüklediği ismin başıma iş açacağını bilemezdim. Bilseydim ne yapabilirdim ki? Muhteşem'le Zeus'un duruma itiraz etmemelerine kırıl-

mıştım, ama onların da bu komplonun içinde olduklarını o anda anlayamadım. Düşmanları, şimdi İsa'nın yerine benim peşimdeler. Heryerden ismimi duyuyorum, ama nedenini bilmiyorum. Mahalledeki kediler bana tuhaf bakmaya başladılar. Benden uzak durmaya çalışıyorlar. Lütfen yardım edin, çünkü hayatım tehlikede. Hiç olmazsa bana, olanların anlamını açıklayın. Sesleri siz de duyuyorsunuz, değil mi?

Oro! Oro! Oro!

Zeus, içinden canhıraş çırpınma sesleri ve miyavlamalar gelen sepeti kucaklamış, çılgın kalabalığın arasında koşuyor.

Eve döndüğünde, yaşlı çamla sohbetinin ardından gelen dinginliği hâlâ yaşıyordu. Şehirde olanları öğrenmişti. Neredeyse duyarsız kalarak. Müslim'in evinden arayıp dışarıya çıkmamasını isteyen Muhteşem'in telaşlı açıklamalarını hatırlamıyordu bile. Bahçedeki koltuğuna gömülmüş, gözleri kapalı, gökyüzüne yükselen seslere sağır. Dışarıdaki kargaşa sanki bir başka dünyada.

Sonra bir hışırtı duyar gibi oldu. Gözlerini açıp sesin geldiği yöne baktığında, otların arasında gizlenmiş bir canlının hareket ettiğini fark etti. Kalkıp yaklaştığında, kendisinden kaçmaya çalışan Oro'yu görünce şaşırdı, ne olduğunu anlamak için peşine düştü. Onu hiç böyle görmemişti. Sanki vahşi bir yaratık. Zeus'un iki defa kayıp yüzüstü düştüğü uzun kovalamacanın finali de vahşiydi. Yakalanıp kapaklı sepetine koyulana kadar çırpınıp duran Oro, Zeus'un ellerini, kollarını ve yüzünü tırmalayıp ısırmıştı.

Zeus kendisini toparladıktan sonra, yaralarını temizleyip bantladı. Sepetten alışılmadık sesler geliyordu. Kedisinin sesine benzemeyen. O anda Oro'nun kudurmuş olduğuna karar verdi. Kuduz kendisine de bulaşmış olmalıydı. Ve böyle bir gecede. Oro aşılıydı, ama bu serumların pek güvenilir olmadığı yolunda söylentiler vardı. Hayvan hastanesinin telefonu önce cevap vermedi. Zeus, giderek artan paniğiyle tekrar denedi ve bu kez karşısında yaşlı veteriner kadını buldu. Oro ya da o zamanki adıyla İsa

yaralandığında tedaviyi üstlenen kadın. Hastanede yalnızdı. Herkes altının peşinden gitmişti, kendisi dışında. Hastanedeki hayvanları yalnız bırakamamıştı. İki saat önce yeğeni telefon edip kendisini almaya geleceğini söylemiş, o ana kadar gelen olmamıştı.

Yine ben, Oro! Yardımıma gelmediniz. Onlara katıldınız, biliyorum. Güçlüden yana. Geçen defa geldiğimde bana yatıştırıcı veren kadın, Zeus'un yardımıyla baldırıma bir iğne yaptıktan sonra beni kafese kapattı. Başım giderek ağırlaşıyor. Bu kadının ajan olduğunu geçen gelişimde anlamalıydım. O zaman da onu hiç gözüm tutmamıştı. İyice sersemledim. Daha fazla konuşamayacağım. Galiba ölüyorum...

Veteriner kadın, Zeus'u, kedisinin kudurmadığına inandırabilmek için hayli dil döktü. Kendisinin de aşı olmasına gerek yoktu. Hayvan ağır bir bunalım geçiriyordu. Düzelme şansı vardı. Zeus, kafeste kendinden geçmiş uyuyan Oro'ya hüzünle bakıp Tanrı'dan suçunun affını diledi sessizce. Onun neden çıldırdığını anlamıştı. Kadına veda edip altın hırsızlarının kargaşasına daldığında, dünyanın öbür yüzünden gelenlere katılmış, onlarla birlikte haykırırken buldu kendini.

– Oro! Oro! Oro!

O da kedisinden ayrı düşmüştü. Onu geri istiyordu.

İsa ılık yaz gecesine rağmen üşüyordu, üzerindeki ıslak giysilerle. Sonunda Muhteşem'e verdiği sözü unutup doğduğu anki haline ani bir dönüş yaptı ve köpeklerin şaşkın bakışları altında kendini sulara bıraktı. Az önce kuzeyden ağır ağır yaklaşıp kulenin açığında duran ışıksız yük gemisine doğru yüzmeye çalışarak. Gemiye, kuleye olduğundan daha kolay ulaştı. Yakınına geldiğinde gemidekilere sesini duyurmak zor olmadı. Hepsi güvertede toplanmış şehri izliyorlardı. Uzatılan halatla yukarıya çekildiğinde kendisine kuşkuyla bakan kaptan ve mürettebatla bir süre anlaşamadı. Bilmediği bir dilde konuşuyorlardı, ama sonunda or-

tak bir dil bulundu. Yardım etmekten çok, şehirde olanları merak ettikleri için ona el verdikleri anlaşılıyordu. Yine de ona kurulanıp örtünmesi için birkaç havlu verdiler.

Sonra şehirdeki tüm ışıklar söndü. Yer yer görülen yangınlar dışında. İlk yalandan sonrası daha kolay gelir çoğu kez. İsa onlara, uzaylıların saldırısına uğrayan şehirdeki katliamı anlattı ve kendisine yardım etmelerini istedi. Gemidekiler limanla irtibat kuramamışlardı. Başka ülkelerin yayınlarından şehrin uzaylıların istilasına uğradığını öğrenmişlerdi. Ama dünyanın geri kalanı orada neler olup bittiğini anlayamamıştı. Hayatın içinden çıkıp gelmiş, deneyimli kaptan İsa'nın gözlerindeki korkuyu kolay tanıdı ve kararını verdi. Onu tekrar karanlık sulara bırakmayacaklardı.

Bir süre sonra, kaçak nükleer atık taşıyan korsan gemi tekrar hareket etti. "Oro!" çığlıkları giderek duyulmaz olurken. Dendiğine göre güney yarımküresinin sahillerine doğru. Ya da yaşamın ısmarlanamazlığına.

Azize karanlıkta el yordamıyla salona yürüyüp önce pirinç şamdanın mumunu yaktı, sonra da diğerlerini. Çocukluğunu hatırladı. Balkanlar'dan göç ettiklerinde bir süre, kasabanın dışında terk edilmiş bir evde kalmışlardı. Elektriği olmadığı için gaz lambaları kullanılan evden kalan anılar, mavi çiçek desenli gaz lambası ve kırık bir pencere camı. O evde yaşadıklarından arta kalan başka anı yoktu ama, ne zaman o lambayı hatırlasa içini hoş bir sıcaklık sarardı nedense.

Cam kâse içindeki mumu yatak odasına götürüp konsolun üzerine koyduğunda, orada bir süre durup yatağında uyuyan Kyan'ı seyretti. Nasıl olduğunu kendisi de anlayamadı. Kendisini yavaşça yatağa girip ondan arta kalan yere sokulurken buldu. Sıradan bir şey yapıyormuşçasına.

Provasını siyah boğayla yapmış olduğunu hatırlayamadı o anda.

Dans yaşamın yorumu değil, kendisidir. George Bernard Shaw'un, insanın yaşamın ritmine katılma çabası dediği dans. Azize bunu tek başına dans ettiğinde hep hissetmişti. Ona göre ikili dans, matadorla boğanın dansıydı. Birinin, diğerinin canına kastettiği. Yani bu geceye kadar öyleydi.

Nasıl oldu bilinmez, ağır tempolu bir vals başladı yavaştan ve Azize'nin ikili bir dansta ilk adımları. Diğerinin adımlarının yönünü anında hissedip, kendi adımlarının yönünün anında hissedildiğini hissederek sürdürülen. Bu, matadorla boğanın dansı değildi. Giderek hızlanan valsin ardından tutkunun tangosu ve aşkın dansı rumba. Sonra, insanın kendi sınırlarını aşıp, sınır kapılarını açtığı yolculuğun birden değişen yönü. Anlık bir bocalamanın ardından, sambanın baş döndürücü ritminin nereye götüreceği bilinmez hızına kaçınılmaz boyun eğiş. Denize ulaşmaya hazırlanan bir ırmağın akışı ve ardından faniler dünyasından kopulup binlerce okyanusun kapılarını açtığı an.

Önce kuledeki köpekler havlamaya başladılar. Ardından, dünyanın merkezinden gelen uğultulu gürültü, sarsılan duvarlar, devrilip mumunu söndüren şamdan. Azize bu kadarını beklememişti. Kimseden böyle bir şey yaşandığını da duymamıştı. Korktu. Kyan'a sarıldı, Kyan da ona. Sarsılan duvarların arasında birden gelen yazgıya boyun eğilmiş. Göz göze!

Alışılmamış bir depremdi bu. Uğultulu, gümbürtülü. Ardından, şehire hızla yayılıp çöken kara toz bulutu. Gözün gözü görmediği sokaklar. Zeus kedisizliğinin yalnızlığıyla. İsa güney denizlerine çıkılan yolculukta. Oro, sarsıntılarla uyanıp, ölmemiş olmasına şaşırmış. Muhteşem, kahve, nikotin ve hâlâ gerçekdışında. Müslim, yazgısına isyan etmekten tükenmiş. Satılmış, Meryem, Rasputin ve Dürrü olanlardan habersiz, uykuda.

Deprem başladığında, şehir merkezindeki meydana fırlayanlar, havada uçuşan taş toprak parçacıklarıyla karşılaştılar. Ardından, toz dumana boğulan meydandaki boşluktan yükselmeye baş-

layan heykeli fark edip korkudan donakaldılar. Simsiyah bir abide. Bir insandı bu. O anda Davut'u kimse tanıyamadı. Üzerlerine gelen kara bulutu görünce kaçışıp saklandılar.

Ortada bir boşluk vardı, doldurulmalıydı. Davut yerini iyi seçmişti.

Gökyüzünden bir kara delik aşağıda olanlara üzüntülü gözlerle baktı.

– Ben bunun olacağını haber vermek için yalıya gitmek istemiştim!

İlahi Karyoka!

Sabaha karşı yağmur başladı. Kara bulutun siyahını temizleyeceğine şehrin her yanına bulaştırarak. Gün doğduğunda görevliler heykeli yaldızla boyamaya başlamışlardı bile. Yaldızla boyanmak bu şehrin genlerindeydi.

Yirmi üç haziran salı, güne böyle başladı. Yeni Orta Çağ'ın bir başka günü.

—

GELEN DÜNYANIN BİR MASALI...

Dersaadet'te Dans, nasıl ve ne zaman girildiği bilinemeyen bir çağın başdöndürücü dansından öylece seçilivermiş, sıradan bir mikrokozmosun masalı. Bir şeylerin sürekli öğütülüp yenilerinin varedildiği, gitgide hızlanarak, kaosun düzenle buluşup ayrıldığı yerde, kaosun kenarında sürüp giden bir dans. Korkuya kapılıp yadsınmaya çalışıldıkça içinde daha çok sürüklenip savrulunan bir çağ; uzun bir uykudan bu çılgın dansın ritmine uyanıverip bu yeni çağın dünya merkezlerinden biri olmaya aday bir kent. Çıplak özseverliğin giderek tırmandığı bir dünyada birlikte ya da tek başına yaşanmaya başlanan "yalnız kültürü".

Toprakla bağını koparmış çaresizlerin gözlerini kozmosa çevirdiği ve alışılagelmiş sistemlerin geçerliğini hızla yitirdiği bir dünyanın öyküsü *Dersaadet'te Dans*. Kültürel birikimiyle teknolojinin sentezini başarıyla gerçekleştirip, kendini kendi içinde kilitlenmeye mahkûm eden yakın tarihin egemen güçlerinin düzenine ayrıksı bir kentin öyküsü. Geleceğin provasının yapıldığı, kültürlerin yerini enformasyon ağının dinamiklerine bırakmaya başladığı bir dünyanın masalı.

Metis Edebiyat
ISBN 975-342-102-8

9 789753 421027

Metis Yayınları
İpek Sokak No 9, 80060 Beyoğlu, İstanbul